Biblioteca Jud. Arad Sec.
SALA DE LECTURA

În paginile 2 — 3

APELUL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE

Fierbintea chemare!

Manifest politic însuflețitor, chemare fierbinte a nației la împlinirea idealurilor sale : progres, independență, libertate și pace ; înalt îndemn patriotic pentru ridicarea milioanelor de făuritori de bunuri, indiferent de naționalitate, la înfăptuirea mărețului nostru program de dezvoltare armonioasă a țării — iată menirea pe care o poartă Apelul Frontului Democrației și Unității Socialiste. Chezășie, la baza eforturilor care ni se cer de acum înainte, pentru cucerirea marilor obiective pe care ni le propunem azi, în preajma alegerilor de deputați în consiliile populare comunale, orășenești, municipale și ale sectoarelor municipiului București, chezășie, spuneam, stau tocmai realizările pe care poporul nostru le-a obținut pînă acum, sub conducerea înțeleaptă, vizionară și realistă a Partidului Comunist Român. Și ca să dăm prioritate faptelor și nu numai afirmațiilor, să ne oprim la o tulburătoare, simbolică și de netăgăduit împlinire: industria românească produce azi de 50 de ori mai mult ca în 1938, anul în care România de dinainte de război a atins cota cea mai de sus a dezvoltării. Și aceasta s-a întîmplat într-o țară „eminamente agricolă", după expresia consacrată a unor economiști ai timpului. De ce ne mai amintim de aceasta acum, după atîția ani de socialism ? Pentru că responsabilitatea unui partid față de destinele țării se măsoară de cînd acesta a luat asupra sa destinele poporului. Este adevărat, la împlinirea acestui mare efort, a acestei măreațe realizări a contribuit un personal muncitor de cinci ori mai mare ca în aceeași perioadă, dar sporirea rîndurilor celor ce muncesc este tot obiectiv principal al politicii noastre de dezvoltare. În Apelul Frontului Democrației și Unității Socialiste, în această cronică fidelă a luptei, a muncii eroice, a dăruirii noastre stau inscrise și alte înfăptuiri : producțiile agricole au sporit în ultimii ani de 3,5 ori față de anul 1950, iar obiectivele pe care trebuie să le împlinim în noua revoluție agrară sînt mai măreațe, dar pe deplin realiste dacă ținem cont de marile rezerve pe care le avem în solul fertil al patriei, în forța și capacitatea oamenilor, a specialiștilor, a bazei materiale a agriculturii, a gradului ridicat de mecanizare a lucrărilor.

În aceste zile premergătoare alegerilor, în țară au loc întîlniri între candidații Frontului Democrației și Unității Socialiste și alegători. Se fac propuneri ce vizează, în general, ridicarea calității vieții, înflorirea vechilor și mai noilor vetre de civilizație ale țării. Toate aceste propuneri sînt în deplin consens cu țelul suprem al politicii partidului și statului nostru : edificarea unei societăți în centrul căreia se află omul, creșterea continuă a nivelului de trai, de civilizație și cultură al întregului popor. Calea atingerii acestor luminoase perspective, calea progresului și propășirii, pe care se angajează Frontul Democrației și Unității Socialiste, constă în participarea nu numai a celor 7,4 milioane de oameni încadrați în economia națională, ci în participarea activă a tuturor oamenilor muncii, indiferent de naționalitate, ca deținători reali, unici și egali ai puterii în stat, ca stăpîni ai propriilor destine, constă în participarea întregului popor, atît la elaborarea, cît și la înfăptuirea tuturor obiectivelor economice și sociale, la conducerea întregii societăți.

Conținutul acestui important document, Apelul Frontului Democrației și Unității Socialiste, în întregul său, trebuie cunoscut, însușit, transformat în program de muncă, transformat din ideal în realitate.

N. GRIGORE MĂRĂȘANU

Sabin Bălașa

Centenar

V L A I C U

Neamul acesta nu mai avea nevoie de o jertfă, dăduse destule. El avea nevoie de o nouă înălțare.

Ardealul, chiar și înainte de Unirea cea Mare și Veșnică, dăduse Țării cărturari și savanți și scriitori de seamă.

Această nouă înălțare-simbol nu o putea împlini decît feciorul unor țărani din Binținții Hunedoarei, el, cel învățat la Liceul din Orăștie, ajutat de ai săi, de toată comuna, și-a croit aripi care au plutit și asupra Vienei, și asupra Albei Iulii, și asupra Bucureștiului.

Acele aripi ne lipseau în acele vremuri de cumpănă și pruncul minune născut acum o sută de ani ni le-a dat.

Oare de ce printre cei dintîi i-au adus laudă scriitorii — ieșeni, bucureșteni, orădeni — toți cărturarii din întinsul țării ? Pentru că ei au înțeles întîii, sau printre cei dintîi, măreția gîndului de înălțare nu a sa ci a Patriei. Este o lecție pe care ne-a dat-o istoria și de care greșim cînd uităm.

Numai gîndul că am învățat în același liceu din Orăștie, mă umple de cutremur.

Le este dat tuturor românilor să învețe de la nemuritorul fecior al Ardealului că prețul înălțării Patriei, inimii, gîndului suntem datori să îl plătim uneori și cu jertfirea de sine.

Nu cu aripile frînte, ci întotdeauna, în veac de veac, printr-o nouă și temerară înălțare.

TIBERIU UTAN

Flacăra
Săptămînal editat de Frontul Democrației și Unității Socialiste

45

Anul XXXI [1430]

Vineri,

12 noiembrie 1982

Carpați 2000

Mica universitate montană în slujba unei mari idei

pagina 8

Alarmă falsă la etajul 9

reportaj de la Birmingham

pagina 21

60 de ani de la inaugurarea primei linii aeriene transcontinentale

pagina 23

Omagiu culturii române și tinereții!

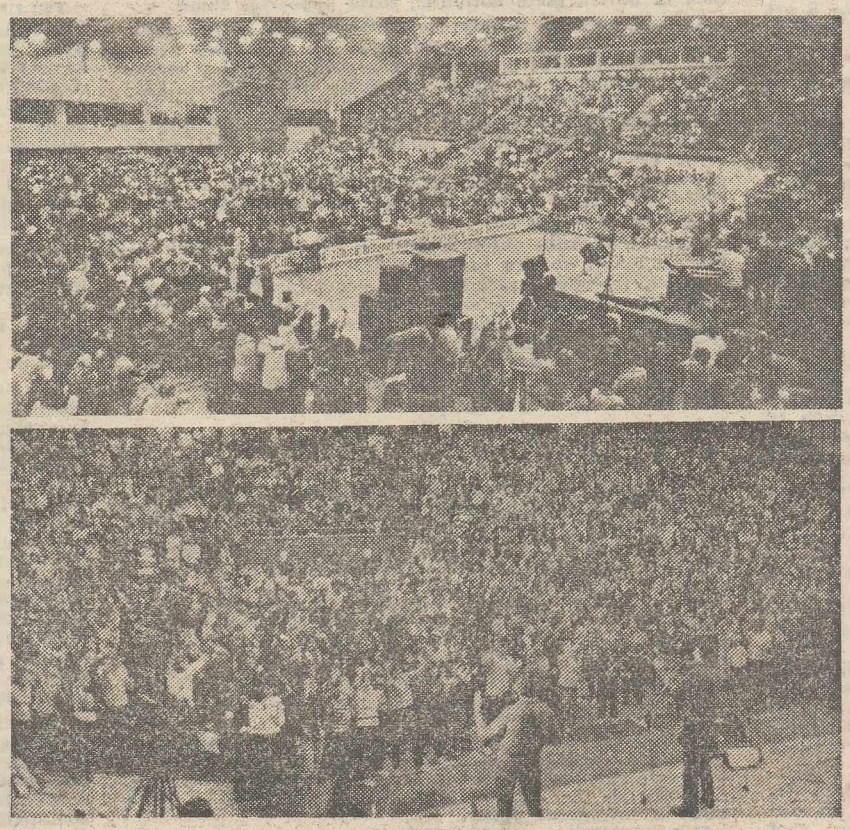

Cenaclul Flacăra al tineretului revoluționar la Craiova, București, Brașov și Ploiești

— Paginile 12—13 —

Din sumar :

● **Flacăra în județul Arad.** Reportaje în paginile 4—5 ● **Din nou pe strada Horațiu, 10.** Răspunsuri la întrebările cititorilor (p. 7) ● **Pe frontul sănătății, un soldat cu grad de general :** prof. dr. Traian Rebedeea (p. 8) ● **Constantin Vaeni: E nevoie de o infuzie de valoare.** Interviu în pagina 9 ● **Noua frontieră a sufletului uman.** Tabletă semnată de Nichita Stănescu (p. 9) ● **Olga Tudorache, magnifica** (p. 10) ● **Mărturii din prima jumătate a mileniului IV i.e.n. pe teritoriul țării noastre** (p. 17) ● **Acțiunea orașul curat continuă** (p. 19) ● Cu un ceas mai devreme, **Totul despre Girondins de Bordeaux,** viitoarea adversară a Craiovei în Cupa U.E.F.A. (p. 20)

Biblioteca Jud. Arad

Apelul Frontului Democrației și Unității Socialiste

Tovarăși și tovarășe!
Oameni ai muncii de pe tot cuprinsul țării!
Cetățeni ai Republicii Socialiste România!

La 21 noiembrie vor avea loc alegerile de deputați în consiliile populare comunale, orășenești, municipale și ale sectoarelor municipiului București, organe locale ale puterii și administrației de stat — eveniment politic de însemnătate deosebită în viața țării.

Participarea tuturor fiilor patriei — români, maghiari, germani sau de alte naționalități — la opera de construcție socialistă se desfășoară în climatul de puternică angajare patriotică, revoluționară pentru înfăptuirea Programului partidului, a hotărîrilor Congresului al XII-lea, a însuflețitoarelor îndemnuri, chemări și orientări ale secretarului general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Alegerile de deputați de la 21 noiembrie au loc în preajma CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI ȘI A SĂRBĂTORIRII A 35 DE ANI DE LA PROCLAMAREA REPUBLICII — momente de mare însemnătate în viața partidului și poporului nostru, în eforturile pentru edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate în România. Aceasta dă o semnificație deosebită alegerilor, menite să întărească și mai mult democrația noastră socialistă, unitatea poporului în jurul partidului.

Pentru mandatul de deputat în consiliile populare candidează și vor fi aleși cei mai buni dintre cei mai buni muncitori, țărani, intelectuali, tineri și virstnici, bărbați și femei — fără deosebire de naționalitate — oameni harnici și cu inițiativă, devotați trup și suflet patriei socialiste, intereselor obștii, hotăriți să înfăptuiască cu entuziasm și abnegație politica internă și externă a partidului și statului.

FRONTUL DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE CHEAMĂ ÎNTREGUL NOSTRU POPOR SĂ-ȘI DEA VOTUL CANDIDAȚILOR SĂI, SĂ-ȘI MANIFESTE ȘI PE ACEASTĂ CALE HOTĂRÎREA DE A ACȚIONA STRÎNS UNIT ÎN JURUL PARTIDULUI, AL TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU — OMUL CARE ÎNTRUCHIPEAZĂ INTERESELE ȘI ASPIRAȚIILE FUNDAMENTALE ALE POPORULUI — PENTRU ÎNFĂPTUIREA PROGRAMULUI DE DEZVOLTARE A PATRIEI PE CALEA SOCIALISMULUI, PENTRU RIDICAREA CONTINUĂ A NIVELULUI DE TRAI AL MASELOR LARGI POPULARE, PENTRU AFIRMAREA ȘI MAI PUTERNICĂ A ROMANIEI SOCIALISTE CA TARA LIBERĂ, SUVERANĂ ȘI INDEPENDENTĂ, ÎN CONDIȚII DE PACE ȘI LIBERTATE!

Oameni ai muncii de la orașe și sate!

În perioada care a trecut de la Congresul al XII-lea al partidului au fost obținute realizări remarcabile în toate domeniile construcției economico-sociale, în ridicarea patriei noastre pe noi culmi de progres și civilizație. Acești ani de importante succese și înfăptuiri se înscriu în perioada mărcată care a trecut de la Congresul al IX-lea al partidului, cea mai rodnică și fertilă din întreaga istorie a patriei și care este indisolubil legată de activitatea neobosită, de gîndirea cutezătoare ale conducătorului partidului și statului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, patriot și revoluționar înflăcărat, militant strălucit pentru slujirea intereselor supreme ale patriei și poporului, a cauzei socialismului, comunismului și păcii în lume.

ÎN ANII CARE AU TRECUT DE LA ALEGERILE PRECEDENTE A FOST CONTINUATĂ CU CONSECVENȚĂ POLITICA DE INDUSTRIALIZARE A ȚĂRII, s-a intensificat procesul de înnoire și modernizare a producției. Au fost date în funcțiune noi și importante capacități de producție, s-au obținut noi realizări în valorificarea superioară a potențialului material și uman al patriei noastre, a crescut eficiența economică, calitatea produselor — toate acestea asigurînd creșterea bogăției naționale. În prezent, industria românească produce de peste 50 de ori mai mult decît în 1938, numărul personalului muncitor a crescut, în aceeași perioadă, de peste 5 ori, produsul social de 15 ori, iar venitul național pe locuitor de aproape 11 ori.

REALIZĂRI IMPORTANTE S-AU OBȚINUT ȘI ÎN AGRICULTURA ȚĂRII. A continuat înzestrarea agriculturii cu o puternică bază tehnico-materială, s-a asigurat extinderea mecanizării și chimizării, înfăptuirea unui amplu program de irigații — ceea ce a determinat creșterea producțiilor agricole, al căror nivel a depășit, în ultimii ani, de 3,5 ori nivelul anului 1950. În prezent, țărănimea muncitoare, întreaga noastră societate participă la înfăptuirea noii revoluții agrare, la făurirea unei agriculturi moderne, de înaltă productivitate, care să satisfacă pe deplin nevoile de consum ale populației, să asigure baza de materii prime necesare industriei, să contribuie substanțial la creșterea venitului național și la progresul general al țării.

ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ S-A ÎNFĂPTUIT UN ÎNSEMNAT PROGRAM DE INVESTIȚII, DE CONSTRUCȚIE A NOI ȘI MODERNE OBIECTIVE INDUSTRIALE, AGROZOOTEHNICE ȘI SOCIAL-CULTURALE, ceea ce a determinat îmbunătățirea în continuare a repartizării forțelor de producție pe teritoriu, dezvoltarea armonioasă a tuturor județelor țării.

Dezvoltarea economică a țării a dus la ÎMBUNĂTĂȚIREA CONDIȚIILOR DE MUNCĂ ȘI VIAȚĂ ALE ÎNTREGULUI POPOR, LA CREȘTEREA NIVELULUI DE TRAI MATERIAL ȘI SPIRITUAL AL TUTUROR CELOR CE MUNCESC. A sporit an de an numărul oamenilor muncii încadrați în economia națională, ajungînd în prezent la 7,4 milioane. În toate domeniile de activitate s-a asigurat creșterea continuă a veniturilor oamenilor muncii. Retribuția lunară medie netă a ajuns, în 1981, la 2 340 lei, veniturile nominale nete lunare ale țărănimii, realizate din munca în cooperativele agricole de producție și din gospodăriile personale, s-au ridicat, în 1981, la 1 373 lei pe o persoană activă. Au sporit, totodată, substanțial, cheltuielile social-culturale de la bugetul de stat, care, în 1981, s-au ridicat la 74,3 miliarde lei.

Un puternic avînt au cunoscut construcția de locuințe, modernizarea și sistematizarea localităților țării. În fiecare localitate urbană sau rurală se desfășoară un vast program de sistematizare, de dezvoltare a dotărilor edilitare, de îmbunătățire continuă a condițiilor de viață ale tuturor cetățenilor.

Prin toate aceste realizări se demonstrează cu putere faptul că orînduirea noastră, politica partidului de construcție socialistă nu cunoșc țel mai înalt decît ridicarea continuă a bunăstării oamenilor muncii, că tot ceea ce se realizează în România este destinat omului, creșterii nivelului general de civilizație al poporului.

În tabloul amplu al realizărilor obținute în edificarea societății noastre socialiste, un loc distinct revine realizărilor din domeniul ȘTIINȚEI, ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII, CARE AU CUNOSCUT O CONSTANTĂ AFIRMARE ȘI DEZVOLTARE. Sub directa, nemijlocita îndrumare a tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, acest sector de importanță deosebită pentru valorificarea gîndirii, talentului și inteligenței poporului nostru, pentru pregătirea cadrelor de constructori ai socialismului, pentru creșterea nivelului de cultură și civilizație socialistă a adus o remarcabilă contribuție la întregul proces de edificare a noii orînduiri în patria noastră.

În perioada care a trecut de la precedentele alegeri au fost adoptate noi și importante MĂSURI DE PERFECȚIONARE A ORGANIZĂRII ȘI CONDUCERII VIEȚII ECONOMICO-SOCIALE, DE ADÎNCIRE A DEMOCRAȚIEI SOCIALISTE.

La inițiativa secretarului general al partidului a fost creată ORGANIZAȚIA DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE, organizație politică cu caracter patriotic, ce asigură cadrul optim pentru ca, practic, toți cetățenii să participe nemijlocit la viața politică a țării, la adoptarea hotărîrilor de interes național, precum și la înfăptuirea în mod unitar a obiectivelor stabilite de partid.

O măreață cucerire a noilor ani ai țării este rezolvarea de către partidul nostru în mod științific, principial, a problemei naționale, crearea condițiilor politice, economice și sociale pentru participarea activă a tuturor fiilor patriei, fără deosebire de naționalitate, la istorica operă de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în România.

Se poate afirma cu deplin temei că în România există astăzi un sistem profund democratic unic în felul său, în cadrul căruia masele populare hotărăsc asupra destinelor țării, asupra politicii interne și externe a statului, stabilesc măsurile corespunzătoare pentru dezvoltarea continuă a patriei, pentru întărirea unității și forței sale materiale și spirituale, a suveranității și independenței naționale.

În perioada care a trecut de la alegerile precedente, PARTIDUL ȘI STATUL NOSTRU AU DESFĂȘURAT O AMPLĂ ACTIVITATE INTERNAȚIONALĂ, care a întrunit și întrunește aprecierea unanimă a popoarelor lumii. România întreține astăzi relații diplomatice și consulare cu aproape 140 de state și are legături economice cu peste 150 de țări, fapt care confirmă participarea ei tot mai activă la diviziunea internațională a muncii, prețuirea, considerația și stima de care se bucură pe toate meridianele pentru realizările ei impresionante, pentru politica pe care o promovează în toate marile probleme ale lumii de azi. În perioada care a trecut de la Congresul al XII-lea al partidului s-au dezvoltat și adîncit relațiile de prietenie, solidaritate și cooperare pe multiple planuri cu toate țările socialiste, s-a intensificat colaborarea cu țările în curs de dezvoltare, cu celelalte state ale lumii, fără deosebire de orînduire socială.

Cuvîntul de pace și colaborare rostit cu claritate și fermitate de România socialistă, adresat tuturor națiunilor, marile inițiative ale președintelui Nicolae Ceaușescu privind asigurarea dezarmării, securității și păcii, așezării relațiilor dintre state pe bază de egalitate, renunțării la folosirea forței și rezolvarea tuturor conflictelor numai pe cale pașnică, prin tratative, corespund intereselor vitale ale poporului nostru și constituie o contribuție de inestimabilă valoare la soluționarea marilor probleme cu care este confruntată astăzi omenirea, la făurirea unei lumi mai drepte și mai bune pe planeta noastră. Răspunzînd chemării partidului, poporul român și-a manifestat hotărîrea de a apăra pacea prin impresionante marșuri și mitinguri, prin numeroase telegrame și scrisori adresate tovarășului Nicolae Ceaușescu, prin cele peste 18 milioane de semnături pe Apelul adresat Sesiunii speciale a Organizației Națiunilor Unite, care cheamă omenirea să acționeze acum, pînă nu este prea tîrziu, să facă totul pentru asigurarea dezarmării, pentru triumful rațiunii, pentru victoria idealurilor de colaborare și cooperare pașnică ce animă toate națiunile, toate popoarele lumii.

Țara se prezintă la alegerile de deputați de la 21 noiembrie cu un bilanț bogat, însuflețitor. La activitatea generală desfășurată pe plan economic, politic, social și cultural, o contribuție de seamă au adus ORGANELE LOCALE ALE PUTERII DE STAT, CONSILIILE POPULARE MUNICIPALE, ORĂȘENEȘTI ȘI COMUNALE, al căror rol a crescut tot mai mult în organizarea și conducerea economiei, în valorificarea resurselor existente pe plan local, în buna gospodărire și înfrumusețare a localităților urbane și rurale, în asigurarea autoconducerii și autogestiunii teritoriale.

Toate realizările obținute pun în evidență superioritatea orînduirii noastre socialiste, sînt rodul muncii eroice a întregului popor, al dăruirii și devotamentului cu care clasa muncitoare, țărănimea, intelectualitatea, toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, acționează într-o deplină și strînsă unitate în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru transpunerea în viață a politicii Partidului Comunist Român.

Cetățeni și cetățene!

PROGRAMUL CU CARE FRONTUL DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE SE PREZINTĂ ÎN FAȚA ALEGĂTORILOR, PLATFORMA POLITICĂ A CANDIDAȚILOR SĂI ESTE PROGRAMUL PARTIDULUI COMUNIST ROMAN, PROGRAMUL FĂURIRII SOCIETĂȚII SOCIALISTE MULTILATERAL DEZVOLTATE ȘI AL ÎNAINTĂRII PATRIEI SPRE COMUNISM, MATERIALIZAT ÎN OBIECTIVELE ACTUALULUI PLAN CINCINAL, ÎN HOTĂRÎRILE CONGRESULUI AL XII-LEA AL PARTIDULUI — OBIECTIVE A CĂROR ÎNFĂPTUIRE ESTE HOTĂRÎTOARE PENTRU VIITORUL PATRIEI NOASTRE, PENTRU BUNĂSTAREA ȘI FERICIREA TUTUROR CELOR CE MUNCESC.

Va fi continuată cu fermitate politica de dezvoltare multilaterală a patriei, a economiei naționale, de ridicare pe o treaptă calitativ superioară a întregii activități economice și sociale, de creștere a bunăstării materiale și spirituale a întregului popor.

ÎNFĂPTUIREA OBIECTIVELOR ÎNSUFLEȚITOARE ALE ACTUALULUI CINCINAL CERE O PUTERNICĂ MOBILIZARE A FORȚELOR ȘI ENERGIILOR CREATOARE ALE TUTUROR OAMENILOR MUNCII DE LA ORAȘE ȘI SATE, ALE ÎNTREGULUI NOSTRU POPOR. ÎNFLORIREA, ÎN CONTINUARE, A PATRIEI NOASTRE SOCIALISTE, SOLUȚIONAREA PROBLEMELOR TOT MAI COMPLEXE ALE DEZVOLTĂRII SOCIETĂȚII, ÎNFRÎNGEREA GREUTĂȚILOR PROVOCATE DE EFECTELE CRIZEI ECONOMICE MONDIALE CER DIN PARTEA FIECĂRUI OM AL MUNCII O ÎNALTĂ CONȘTIINȚĂ PATRIOTICĂ, REVOLUȚIONARĂ. SĂ FIM CONVINȘI CĂ DEPINDE DE FIECARE DINTRE NOI, DE COMPETENȚA ȘI ABNEGAȚIA CU CARE NE FACEM DATORIA, DE SPIRITUL DE RĂSPUNDERE CU CARE ACȚIONĂM LA LOCURILE NOASTRE DE MUNCĂ, DE HOTĂRÎREA CU CARE ÎNFĂPTUIM ÎN PRACTICA POLITICA PARTIDULUI, SĂ ASIGURĂM MERSUL FERM ÎNAINTE AL PATRIEI NOASTRE, CREȘTEREA NIVELULUI DE TRAI AL TUTUROR CELOR CE MUNCESC, O VIAȚĂ MAI BUNĂ ȘI MAI FERICITĂ PENTRU FIECARE CETĂȚEAN! ACEASTA ESTE SINGURA CALE PE CARE PUTEM FĂURI BUNĂSTAREA ȘI PROSPERITATEA TUTUROR, ÎNFLORIREA CONTINUĂ A ROMANIEI SOCIALISTE!

În conformitate cu hotărîrile Congresului al XII-lea, Frontul Democrației și Unității Socialiste va milita pentru realizarea unei noi calități în producția materială, în activitatea economică, în întreaga viață socială a patriei, care să asigure o valorificare superioară a mijloacelor de care dispune societatea noastră, o folosire maximă a capacităților create de-a lungul ultimilor ani, ridicarea calificării și îmbunătățirea folosirii forței de muncă, creșterea eficienței întregii activități economico-sociale.

Frontul Democrației și Unității Socialiste va acționa cu toată energia pentru înfăptuirea în continuare a politicii de dezvoltare și modernizare a industriei, pentru realizarea tuturor obiectivelor planului cincinal privind dezvoltarea bazei de materii prime și energetice proprii, aplicarea largă în producție a cuceririlor revoluției tehnico-științifice, realizarea unei producții de înaltă calitate, competitive pe piața internațională, reducerea consumurilor materiale, așezarea întregii activități pe baza unei înalte eficiențe și rentabilități. În perioada 1981—1985 producția-marfă industrială va crește cu 44 la sută, într-un ritm mediu anual de 7,6 la sută.

În deplină concordanță cu orientările stabilite de Congresul al XII-lea al partidului privind înfăptuirea noii revoluții agrare, se va pune un accent deosebit pe realizarea unei agriculturi intensive, moderne, de mare productivitate, pe creșterea mai puternică a producției vegetale și animale, corespunzător marilor rezerve de care dispune agricultura noastră socialistă, pentru ca ea să poată satisface în condiții tot mai bune cerințele aprovizionării populației, nevoile de materii prime ale industriei și creșterii exportului. Producția agricolă globală va fi, în perioada 1981—1985, cu 24,4—27,4 la sută mai mare decît cea realizată în cincinalul 1976—1980, ceea ce va face să sporească contribuția acestui important sector al economiei la creșterea avuției naționale.

Un obiectiv esențial al Frontului Democrației și Unității Socialiste va fi înfăptuirea consecventă a programului de investiții al actualului cincinal. Noile capacități de producție ce au fost puse sau urmează să fie puse în funcțiune în industrie, în agricultură, în cercetarea științifică, în dezvoltarea tehnologică, vor asigura dezvoltarea bazei tehnico-materiale a societății noastre, repartizarea armonioasă, în continuare, a forțelor de producție pe întregul teritoriu al țării, cuprinderea și folosirea tot mai rațională a forței de muncă a poporului nostru.

În perioada care urmează, Frontul Democrației și Unității Socialiste va acționa ferm pentru întărirea și perfecționarea continuă a noului mecanism economico-financiar, pentru aplicarea neabătută a principiilor autoconducerii muncitorești și autogestiunii tuturor unităților economico-sociale. O importanță deosebită are asigurarea participării active a tuturor oamenilor muncii, în calitate de proprietari ai mijloacelor de producție, de producători și beneficiari ai muncii lor, la conducerea tuturor unităților de producție, la adoptarea deciziilor și măsurilor privind buna mers al acestora, la controlul îndeplinirii sarcinilor, la activitatea pentru înfăptuirea neabătută a prevederilor planului de stat, a programului de modernizare continuă a economiei noastre naționale.

TELUL SUPREM AL POLITICII PARTIDULUI ȘI STATULUI NOSTRU ESTE EDIFICAREA UNEI SOCIETĂȚI ÎN CENTRUL CĂREIA SE AFLĂ OMUL, BUNĂSTAREA ȘI FERICIREA SA, CREȘTEREA CONTINUĂ A NIVELULUI DE TRAI, DE CIVILIZAȚIE ȘI CULTURĂ AL ÎNTREGULUI POPOR. Veniturile oamenilor muncii de la orașe și sate vor crește în continuare. În anul 1983 retribuția medie reală a personalului muncitor va spori cu 4 la sută față de 1980, iar veniturile reale ale țărănimii cu circa 10 la sută. Corespunzător acestor sporuri, volumul desfacerii mărfurilor prin comerțul socialist va crește cu 3 la sută față de 1981.

Vor spori substanțial cheltuielile statului destinate satisfacerii nevoilor social-culturale ale populației. Un puternic avînt vor cunoaște, în continuare, construcția de locuințe, dezvoltarea și modernizarea tuturor localităților patriei. În perioada 1981—1985 vor fi date în folosința oamenilor muncii peste 1 milion de locuințe, precum și importante edificii social-culturale.

Vor cunoaște o impetuoasă înflorire știința, învățămîntul, cultura. Va spori aportul cercetării științifice proprii la progresul general al economiei, al industriei și agriculturii românești. Școala românească își va întări legăturile cu cercetarea și producția, va asigura, în condiții mai bune, pregătirea temeinică a tineretului pentru muncă și viață. Tezaurul spiritual al țării se va îmbogăți cu noi opere valoroase, durabile, inspirate din lupta și munca eroică a poporului nostru pentru edificarea socialistă a patriei.

Frontul Democrației și Unității Socialiste va acționa necontenit pentru înflorirea tuturor județelor, a tuturor localităților țării. O grijă deosebită se va acorda realizării investițiilor prevăzute, extinderii în mai mare măsură a industriei mici și artizanatului, dezvoltării puternice a tuturor sectoarelor de producție din agricultură, lărgirii și diversificării prestărilor de servicii, turismului, activităților social-culturale.

Va continua înfăptuirea prevederilor „Programului național de sistematizare a teritoriului și localităților urbane și rurale" în vederea creării a noi centre urbane, repartizate echilibrat pe întregul teritoriu, cu o rețea comercială, de alimentație publică, de prestări de servicii și gospodărie comunală în continuă dezvoltare, creîndu-se astfel condiții ca ponderea populației din mediul urban să crească la 55 la sută. Orașele și comunele țării se vor transforma în unități teritoriale puternice, capabile să ofere condiții tot mai bune de viață tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, să asigure participarea lor tot mai

intensă la viața publică, la rezolvarea problemelor economice și sociale ale localităților în care trăiesc, la conducerea întregii societăți.

Se va perfecționa, în continuare, aplicarea măsurilor de autoaprovizionare, ceea ce dovedește încă o dată grija statornică a partidului și statului nostru pentru o tot mai bună valorificare a bogatelor resurse de care dispune fiecare localitate, în vederea satisfacerii, într-o măsură tot mai largă, a cerințelor oamenilor muncii, pentru îmbunătățirea continuă a condițiilor lor de viață. Gospodărirea exemplară a orașelor și satelor, a tuturor localităților patriei, buna aprovizionare a populației cu produse agroalimentare și industriale, prin dezvoltarea largă și înfăptuirea fermă a măsurilor de autoaprovizionare, vor constitui, în permanență, obiective de prim ordin ale consiliilor populare, ale tuturor deputaților.

Folosindu-se pe deplin cadrul instituționalizat de exercitare a democrației noastre socialiste, SE VA ASIGURA PARTICIPAREA ACTIVĂ LA ELABORAREA ȘI ÎNFĂPTUIREA OBIECTIVELOR ECONOMICE SI SOCIALE, LA CONDUCEREA ÎNTREGII SOCIETĂȚI, A TUTUROR OAMENILOR MUNCII, CA DETINATORI AI ÎNTREGII PUTERI ÎN STAT, CA STĂPÎNI AI DESTINELOR LOR, CA FĂURITORI DEMNI ȘI CONȘTIENȚI AI NOII ISTORII A PATRIEI, A VIITORULUI EI COMUNIST.

Se va adînci continuu democrația noastră socialistă, prin asigurarea participării active a tuturor cetățenilor țării, fără deosebire de naționalitate, la stabilirea și realizarea programelor de dezvoltare a tuturor județelor, orașelor și satelor patriei, la luarea deciziilor și înfăptuirea lor, la controlul activității organelor comunale și orășenești ale puterii de stat și sprijinirea lor pentru a-și îndeplini în cele mai bune condiții atribuțiile și sarcinile ce le revin, la conducerea societății, la perfecționarea întregii vieți economice, politice, sociale. Se vor crea toate condițiile pentru punerea în valoare a marilor capacități creatoare ale fiecărui om al muncii, pentru afirmarea plenară a personalității umane!

FRONTUL DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE VA MILITA PENTRU ÎNFĂPTUIREA NEABĂTUTĂ A POLITICII EXTERNE A PARTIDULUI ȘI STATULUI NOSTRU. România socialistă va promova și în viitor o politică activă de colaborare și prietenie cu toate țările socialiste, cu țările în curs de dezvoltare, cu țările nealiniate, cu toate statele lumii, fără deosebire de orînduire socială, cu toate forțele progresiste, antiimperialiste, pe baza principiilor noi de relații internaționale, a respectării independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, renunțării la forță și la amenințarea cu forța, a dreptului fiecărui popor la dezvoltare liberă, de sine stătătoare, fără nici un amestec din afară.

Pornind de la orientările stabilite de Congresul al XII-lea al partidului, România va acționa în continuare pentru înfăptuirea securității și cooperării în Europa, pentru dezarmare, în primul rînd pentru dezarmare nucleară, pentru participarea tuturor statelor, în condiții de deplină egalitate, la rezolvarea problemelor care confruntă omenirea, pentru pace și înțelegere între popoare.

Țara noastră își va continua neabătut eforturile pentru lichidarea subdezvoltării, a colonialismului și neocolonialismului, a oricăror forme de asuprire a altor popoare, pentru instaurarea unei noi ordini economice, care să asigure progresul mai rapid al tuturor statelor.

Poporul român se alătură tuturor acțiunilor ce au loc pe plan mondial pentru pace și dezarmare, împotriva politicii de forță și dictat, pentru făurirea unei lumi fără arme și fără războaie. Ca țară europeană, România va milita, în continuare, cu neclintită consecvență și fermitate, pentru instaurarea unui climat de pace și înțelegere pe continentul nostru și în întreaga lume, pentru crearea condițiilor prielnice progresului și prosperității tuturor popoarelor.

Cetățeni și cetățene!

Întreg acest program al Frontului Democrației și Unității Socialiste va duce la accelerarea progresului și creșterea bunăstării întregului popor, la ridicarea României pe o treaptă nouă, superioară de dezvoltare, la transformarea ei într-o țară cu o economie mediu dezvoltată, o țară liberă, independentă și suverană, ocupînd un loc demn în rîndul națiunilor lumii.

Muncitori, tehnicieni! Ingineri din industrie!

Cu prilejul alegerilor de la 21 noiembrie, Frontul Democrației și Unității Socialiste vă adresează chemarea de a acționa cu întreaga capacitate creatoare și putere de dăruire pentru îndeplinirea sarcinilor economice din planul pe 1982, pentru pregătirea temeinică a producției viitorului an al cincinalului, pentru realizarea exemplară a tuturor obiectivelor cincinalului 1981—1985.

FACEȚI TOTUL, LA LOCURILE VOASTRE DE MUNCĂ, PENTRU CA FIECARE UNITATE SĂ LUCREZE CU ÎNTREAGA CAPACITATE, LA PARAMETRII PROIECTAȚI! ASIGURAȚI ÎN TOATE UNITĂȚILE ÎNDEPLINIREA SARCINILOR PRIVIND CREȘTEREA PRODUCȚIEI ȘI PRODUCTIVITĂȚII MUNCII, A EFICIENTEI ȘI CALITĂȚII! ACȚIONAȚI FERM PENTRU REALIZAREA INTEGRALĂ A PRODUCȚIEI FIZICE ȘI NETE, PENTRU CA TOATE PRODUSELE ROMÂNEȘTI SĂ SE RIDICE LA ÎNĂLȚIMEA CONDIȚIILOR DE CARE DISPUNE INDUSTRIA NOASTRĂ SOCIALISTĂ! TOATE PRODUSELE PE CARE LE REALIZAȚI SĂ FIE DE CEA MAI BUNĂ CALITATE, SĂ REPREZINTE CU CINSTE, ATIT ÎN ȚARĂ CÎT ȘI ÎN STRĂINĂTATE, MAIESTRIA ȘI CAPACITATEA DE CREATIE A MUNCITORULUI ROMÂN! RIDICAȚI-VĂ PERMANENT CALIFICAREA, GRADUL DE PREGĂTIRE PROFESIONALĂ, FOLOSIND CU MAXIMUM DE RANDAMENT MAȘINILE SI UTILAJELE MODERNE CU CARE SÎNT DOTATE ÎNTREPRINDERILE NOASTRE! ÎNTĂRITI CONTINUU ORDINEA ȘI DISCIPLINA LA FIECARE LOC DE MUNCĂ, FOLOSITI CU EFICIENȚĂ MAXIMĂ TIMPUL DE LUCRU!

În spiritul programelor adoptate de partid, acționați cu hotărîre pentru sporirea bazei proprii de materii prime și energetice, pentru valorificarea cu randament maxim a tuturor resurselor materiale ale patriei! Faceți-vă un titlu de onoare din buna gospodărire a materialelor, a combustibilului și energiei, din reducerea consumurilor industriale, eliminarea pierderilor, perfectionarea tehnologiilor, recuperarea și refolosirea materialelor, pieselor și subansamblelor! Acționați cu toată energia, cu maximă răspundere muncitorească pentru îndeplinirea exemplară, fără nici o întîrziere, în condiții de calitate și eficiență ridicate, a producției pentru export, asigurînd astfel participarea tot mai activă a industriei românești la schimburile economice internaționale și, pe această cale, la satisfacerea în tot mai înalt grad a cerințelor dezvoltării economiei noastre, ale ridicării nivelului de bunăstare al tuturor.

Prin aplicarea fermă a principiilor autoconducerii muncitorești, a autofinanțării, a noului mecanism economico-financiar, prin întărirea răspunderii și exigenței, a ordinii și disciplinei, prin creșterea continuă a pregătirii profesionale și introducerea metodelor noi, faceți ca fiecare unitate industrială să lucreze cu beneficii, să-și sporească continuu rentabilitatea și eficiența economică!

Țărani muncitori! Muncitori, tehnicieni și ingineri din agricultură!

Frontul Democrației și Unității Socialiste vă adresează chemarea de a munci neobosit pentru îndeplinirea tuturor programelor de dezvoltare a diferitelor sectoare ale activității agricole, pentru realizarea tuturor prevederilor planului de stat în agricultură.

FACEȚI TOTUL PENTRU CREȘTEREA PRODUCȚIEI DE CEREALE, LEGUME ȘI FRUCTE, PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA RADICALĂ A ACTIVITĂȚII DIN SECTORUL ZOOTEHNIC, PENTRU ASIGURAREA ÎN CELE MAI BUNE CONDITII A EXECUTĂRII LUCRĂRILOR DE ÎMBUNĂTĂȚIRI FUNCIARE ȘI IRIGAȚII! LUAȚI TOATE MĂSURILE PENTRU FOLOSIREA DEPLINĂ ȘI PENTRU GOSPODĂRIREA CU MAXIMĂ GRIJĂ A PĂMÎNTULUI, A ACESTEI MARI AVUȚII A ȚĂRII. BUN AL ÎNTREGULUI POPOR, PRIN ÎNLĂTURAREA ORICĂROR TENDINȚE DE RISIPĂ, PENTRU EFECTUAREA LA TIMP ȘI ÎN CONDIȚII DE CALITATE A TUTUROR LUCRĂRILOR AGRICOLE, PENTRU CRESTEREA EFICIENȚEI ECONOMICE ÎN FIECARE UNITATE PRODUCTIVĂ! ASIGURAȚI BUNA DEPOZITARE A RECOLTEI ACESTUI AN, ÎN AȘA FEL ÎNCÎT NIMIC DIN ROADELE MUNCII SĂ NU SE PIARDĂ! ACTIONAȚI PENTRU ÎNCHEIEREA LIVRĂRILOR LA FONDUL DE STAT, CONDIȚIE HOTĂRÎTOARE PENTRU ASIGURAREA UNEI BUNE APROVIZIONĂRI A POPULAȚIEI DE LA ORAȘE ȘI SATE!

Cu spirit de buni gospodari, cu hărnicie și deplină responsabilitate, depuneți toate eforturile pentru efectuarea unor lucrări de calitate în campania agricolă de toamnă, pentru buna pregătire a campaniei de primăvară, pentru realizarea în fiecare județ a programelor de autoconducere și autoaprovizionare, pentru sporirea continuă a producției de bunuri materiale, a producției agricole, în vederea creșterii nivelului de trai al întregului nostru popor, a bunăstării fiecărui om al muncii.

Oameni de știință, cercetători!

Înfăptuirea obiectivelor actualului cincinal pune în fața voastră mari și mobilizatoare răspunderi. Frontul Democrației și Unității Socialiste vă adresează chemarea de a participa cu abnegație la afirmarea revoluției tehnico-științifice în toate domeniile de activitate, la creșterea rolului științei în modernizarea economiei naționale, în asigurarea progresului multilateral al patriei!

Prin folosirea la un înalt grad de eficiență a condițiilor de care dispune cercetarea științifică și tehnică românească, contribuiți tot mai susținut la transpunerea în viață a programelor de cercetare imediată și de lungă durată; sporiți-vă aportul la soluționarea celor mai stringente cerințe ale economiei naționale! PRIN MUNCA VOASTRĂ DEDICATĂ ÎNDEPLINIRII HOTĂRÎRILOR CONGRESULUI AL XII-LEA AL PARTIDULUI, CONTRIBUIȚI TOT MAI MULT LA APLICAREA ÎN PRACTICĂ A CELOR MAI NOI CUCERIRI ALE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII! PUNEȚI ÎN CENTRUL ATENȚIEI DESCOPERIREA ȘI UTILIZAREA A NOI RESURSE DE MATERII PRIME ȘI MATERIALE, DE COMBUSTIBIL ȘI ENERGIE! CONTRIBUIȚI PRIN STIINȚA ȘI PRICEPEREA VOASTRĂ LA VALORIFICAREA SUPERIOARĂ A TUTUROR BOGĂȚIILOR PATRIEI! CONLUCRAȚI STRÎNS CU PRODUCĂTORII BUNURILOR MATERIALE PENTRU REZOLVAREA CONCRETĂ, OPERATIVĂ A SARCINILOR DE PRODUCȚIE!

Lucrători din domeniul învățămîntului și al pregătirii cadrelor!

Școala constituie în societatea noastră principalul factor de instruire, educație și cultură. Frontul Democrației și Unității Socialiste cheamă pe toți profesorii, învățătorii și educatorii, toate cadrele care participă la creșterea și formarea pentru muncă și viață a tinerelor generații să valorifice din plin minunatele condiții materiale, organizatorice și spirituale ce au fost asigurate școlii de toate gradele! PREGĂTIȚI TEMEINIC TINERELE GENERAȚII, ÎNARMÎNDU-LE CU CELE MAI NOI ȘI MAI MODERNE CUNOȘTINȚE PROFESIONALE, CU ÎNALTE CONVINGERI PATRIOTICE, EDUCÎNDU-LE ÎN SPIRITUL ETICII ȘI ECHITĂȚII SOCIALISTE, AL RĂSPUNDERII FAȚĂ DE MUNCĂ ȘI VIAȚĂ, FAȚĂ DE VIITORUL PATRIEI NOASTRE SOCIALISTE!

Oameni de cultură și artă!

Frontul Democrației și Unității Socialiste vă adresează chemarea de a contribui, prin operele voastre, la formarea omului nou, cu o înaltă conștiință socialistă, revoluționară! Inspirați-vă din viața și munca poporului nostru, din lupta sa eroică pentru făurirea noii societăți, din istoria sa milenară! REALIZAȚI OPERE DE ARTĂ ȘI CULTURĂ CU UN PUTERNIC SPIRIT PATRIOTIC SI REVOLUȚIONAR, PĂTRUNSE DE IDEALURILE SOCIALISMULUI ȘI COMUNISMULUI, CAPABILE SĂ SĂDEASCĂ ÎN CONȘTIINȚA OAMENILOR ÎNALTELE VIRTUȚI UMANISTE, DRAGOSTEA FAȚĂ DE PATRIE, FAȚĂ DE PARTID!

Femei!

Frontul Democrației și Unității Socialiste vă adresează vouă — care constituiți o puternică forță socială a orînduirii noastre — chemarea de a acționa, cu abnegația, pasiunea creatoare, hărnicia și talentul gospodăresc ce vă caracterizează, pentru realizarea tuturor sarcinilor ce vă revin în domeniul producției materiale și al vieții spirituale! Educați copiii, tineretul în spiritul dragostei față de patrie și partid! PARTICIPAȚI, CU ACEEAȘI PRICEPERE DE CARE ATI DAT DOVADĂ ÎN ATÎTEA RÎNDURI, LA CONDUCEREA ÎNTREGII SOCIETĂȚI, LA BUNA GOSPODĂRIRE ȘI LA SOLUȚIONAREA PROBLEMELOR DIN FIECARE ORAȘ, COMUNĂ ȘI SAT, DE LA FIECARE LOC DE MUNCĂ! PUNEȚI TOT MAI MULT ÎN VALOARE ENERGIA, PRICEPEREA, INITIATIVA, RESPECTUL PENTRU ORDINE ȘI DRAGOSTEA DE FRUMOS CE VĂ SÎNT PROPRII, SPORINDU-VĂ CONTRIBUȚIA LA ÎNFLORIREA FIECĂREI LOCALITĂȚI, A ȚĂRII ÎNTREGI!

Tineri ai României socialiste!

Frontul Democrației și Unității Socialiste vă cheamă pe voi, viitorul națiunii noastre socialiste, să participați cu entuziasm, hărnicie și spirit inventiv la întregul efort depus de popor pentru continua dezvoltare economico-socială a patriei! FIȚI ÎNTOTDEAUNA PREZENTI ACOLO UNDE ȚARA ARE MAI MULTĂ NEVOIE DE VOI! RĂSPUNDEȚI, PRINTR-O ACTIVITATE AVÎNTATĂ, CU DĂRUIRE, MINUNATELOR CONDIȚII DE MUNCĂ ȘI VIAȚĂ DE CARE VĂ BUCURAȚI! ÎNSUȘITI-VĂ CELE MAI ÎNALTE CUCERIRI ALE ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII, CONCEPȚIA REVOLUȚIONARĂ DESPRE LUME A PARTIDULUI NOSTRU! DUCEȚI MAI DEPARTE, CU NESTRĂMUTATĂ VOINȚĂ, FĂCLIA PROGRESULUI, A SOCIALISMULUI ȘI COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA!

Militari, fii ai țării aflați sub drapel!

Purtători ai virtuților ostășești plămădite de poporul român de-a lungul eroicei sale existențe, acționați cu dăruire și pasiune revoluționară pentru îndeplinirea întocmai a sarcinilor ce revin oștirii noastre din documentele Congresului al XII-lea al partidului, din expunerile tovarășului Nicolae Ceaușescu, din Directiva comandantului suprem al forțelor armate! FIȚI GATA PERMANENT SĂ VĂ SERVIȚI ȚARA CU TOATĂ FIINȚA VOASTRĂ, SĂ VĂ ÎNDEPLINIȚI NOBILA ÎNDATORIRE PATRIOTICĂ DE A APĂRA ÎN ORICE ÎMPREJURĂRI MARILE NOASTRE CUCERIRI REVOLUȚIONARE, MUNCA PAȘNICĂ A POPORULUI, INDEPENDENȚA, SUVERANITATEA ȘI INTEGRITATEA ROMÂNIEI SOCIALISTE!

Oameni ai muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități, constructori ai României socialiste!

Frontul Democrației și Unității Socialiste vă adresează vouă, tuturor fiilor și fiicelor țării, fără deosebire de naționalitate, chemarea patriotică ca, în climatul profund democratic al societății noastre socialiste, să vă uniți energiile și voințele în marele front al muncii creatoare, să acționați, în strînsă unitate, pentru înfăptuirea Programului partidului, a aspirațiilor de bunăstare și fericire ale poporului, pentru continua înălțare a patriei noastre comune pe culmile tot mai înalte ale progresului și civilizației socialiste!

SĂ FIM CU TOTII CONȘTIENȚI CĂ DE MUNCA NOASTRĂ DEPINDE BUNĂSTAREA NOASTRĂ! REALIZAREA PROGRAMULUI DE DEZVOLTARE ECONOMICĂ ȘI SOCIALĂ A ȚĂRII SĂ DEVINĂ UNA DIN ÎNDATORIRILE DE CEA MAI ÎNALTĂ RĂSPUNDERE ALE FIECĂRUI COLECTIV DE ÎNTREPRINDERE, ALE FIECĂRUI OM AL MUNCII — PENTRU CA ACEASTA ȘI NUMAI ACEASTA ESTE CALEA SPORIRII CONTINUE A AVUȚIEI NAȚIONALE, CALEA RIDICĂRII NIVELULUI DE TRAI MATERIAL ȘI SPIRITUAL AL ÎNTREGULUI POPOR!

SĂ ÎNTÎMPINĂM CU NOI ȘI RODNICE FAPTE DE MUNCĂ, CU NOI ȘI MĂRETE REALIZĂRI ÎN TOATE SECTOARELE DE ACTIVITATE CONFERINȚA NAȚIONALĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN — REMARCABIL EVENIMENT POLITIC IN VIATA PARTIDULUI ȘI A ȚĂRII — ȘI ANIVERSAREA A 35 DE ANI DE LA ISTORICA PROCLAMARE A REPUBLICII!

Oameni ai muncii de la orașe și sate! Tovarăși și prieteni!

În vederea exercitării dreptului constituțional de a vă alege, la 21 noiembrie, reprezentanții în organele locale ale puterii și administrației de stat, asigurați cu întreaga răspundere înscrierea pe listele de candidați a celor mai buni dintre cei mai buni cetățeni, oameni ale căror calități și deprinderi gospodărești au fost verificate în activitatea practică, care au dovedit că știu să acționeze cu pasiune pentru dezvoltarea și înfrumusețarea localităților în care trăiesc și muncesc, că știu să slujească înflorirea patriei cu devotament și energie! Alegeți cu încredere și responsabilitate civică, ca deputați în organele locale ale puterii de stat, pe cei mai buni dintre cei mai buni, pe cei care, prin conduita lor politică și morală, prin spirit de inițiativă și pasiune în desfășurarea activităților obștești, se dovedesc gospodari de nădejde ai localităților voastre, constructori activi ai orînduirii socialiste, militanți devotați pentru înfăptuirea neabătută a politicii interne și externe a partidului și statului nostru!

Votînd candidații Frontului Democrației și Unității Socialiste, votați pentru viitorul luminos, socialist al țării, votați pentru o viață în libertate, mereu mai frumoasă, mai prosperă, pentru demnitatea și independența României, pentru înfăptuirea programului Partidului Comunist Român de propășire a patriei pe drumul glorios al socialismului și comunismului.

Puternic uniți prin gînd și faptă în jurul partidului, al secretarului său general, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, să acționăm ca un singur om, fără a precupeți nici un efort, cu întreaga putere de muncă, pentru realizarea hotărîrilor istorice ale Congresului al XII-lea, pentru ridicarea patriei noastre scumpe pe noi trepte de progres și civilizație, pentru ca România să înscrie cu litere de aur, în eroica și îndelungata sa istorie, noi pagini de măreție împliniri socialiste!

Cu prilejul alegerilor de la 21 noiembrie să afirmăm cu putere, prin votul nostru, voința de pace și colaborare a poporului român, hotărîrea sa de a-și uni forțele și a conlucra larg cu toate națiunile lumii în lupta pentru dezarmare, pentru apărarea dreptului suprem al oamenilor, al popoarelor — la viață, la libertate și independență, la existență liberă și demnă, la pace!

Trăiască și înflorească scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România!

Trăiască Partidul Comunist Român, în frunte cu secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu!

Să triumfe pacea și înțelegerea între popoare, cauza înălțătoare a socialismului și comunismului!

Trăiască victoria în alegeri a Frontului Democrației și Unității Socialiste!

CONSILIUL NAȚIONAL AL FRONTULUI DEMOCRAȚIEI ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE

„Flacăra" în județul Arad

Pentru Pîncota „Șocul viitorului" înseamnă, mai ales, șocul prezentului

La Pîncota, în Poșta Veche (poștă de la poștalion), secretarul comitetului de partid orășenesc, Petru Curta, ne citează pe Slavici și pe Alvin Toffler („Șocul viitorului"), apoi ne ține un foarte scurt curs despre politică : „Eu din munca mea de activist timp de mulți ani asta am desprins : dacă nu ai realizări în concret, nu poți face politică, nu ai cu ce".

Faptul că aici, la Pîncota, unde se termină Podgoria Aradului și încep să unduiască Munții Zarandului, atît de aproape de Șiria, de Curtici, acest fiu de țărancă „podgoreancă" și de meșteșugar pantofar — vestit pentru cizmele sale țărănești din piele vișinie cu alesături și cusături specifice Ineului și Culei — îl evocă pe Slavici nu e de mirare. Ce caută însă Toffler în orășelul cu 7 000 de locuitori, vecin cu pusta nesfîrșită, pe care parcă încă vezi gonind turmele lui Lică Sămădău într-o noapte cu furtuni și potere ?

Petru Curta a lucrat zece ani închelați ca strungar la Întreprinderea de strunguri din Arad, apoi a devenit activist de partid și a absolvit Facultatea de drept economic și drept administrativ din Sibiu. De curînd ales în fruntea obștii orașului natal, Pîncota, a provocat mîhnirea bătrînei sale mame.

—Ce ești tu acum, Petrică ? l-a întrebat. Notar sau primar ?

— Primar.

— Păi atunci la ce ți-a mai trebuit atîta carte, maică ? Ehe, ca notar era altceva, ai fi fost cineva.

Bătrîna trăia în trecut, Curta trăiește azi și se simte fericit, fiindcă știe că în calitate de secretar de partid și de primar poate face cu adevărat politică, în sensul pe care îl iubește și pe care îl înțelege : treabă eficientă și concretă în slujba concetățenilor săi. Multiplele inițiative ale primarului din Pîncota se nasc și se finalizează, desigur, într-un cadru mai larg, poate nici nu-i aparțin într-o totul, dar nu ar fi just ca să le înecăm în generalități și în permanente referințe la colectiv, uitînd că acest modest activist și om al pămîntului a fost și este factorul motor.

Premisă : greutăți avem destule, putem da și la alții. Dacă premisa e clară, mai puțin clar apare cum să fie îndepărtate aceste greutăți. În teorie răspunsul e simplu : prin muncă și îndrăzneală. La Pîncota, teoria se aplică.

Pîncotenii sînt meșteșugari vestiți din tată în fiu, în orășel îi numeri cu sutele, iar pe garduri vezi atîrnînd, ca o mîndră emblemă, frumoasele lor cojoace puse la uscat. Numai că tradiționala îndeletnicire se lovește tot mai mult de greutățile legate de procurarea materiei prime. Așadar problema meșteșugarilor este vitală aici. Și atunci Curta și-a adus aminte de mătușa sa Floare, de 80 de ani, și de pantofii ce-i împletea din ață de macramé. O artă locală, un meșteșug în pericol de dispariție. „Mi-era teamă să nu moară bătrîna — spune — înainte ca să transmită ștafeta și altora". Or, în cooperația meșteșugărească lucrează cam o pătrime din locuitorii Pîncotei. Pentru a relansa această activitate trebuia deci nu o simplă peticeală, ci o idee salvatoare. Aci au intervenit Curta și mătușa Floare cu arta ei. Au fost proiectați și lansați cu succes pe piață pantofi ieftini, ușori și aerisiți, cu fața lucrată manual din macramé, pe care se aplică o talpă duroflex sau microporos. Acum ei se caută și la export și micul oraș se va racorda poate și la piața mondială. Încet, încet. Oricum, cele 100 000 de perechi **made in Pîncota** s-au volatilizat. Mai întîi, pantofii au fost destinați exclusiv femeilor, în prezent se naște și un model pentru bărbați, foarte potrivit de pildă pentru conducătorii auto, care „lucrează" cu piciorul. Adio transpirație...

Cu o singură idee, cît de isteață ar fi, nu se face însă primăvară, dar iată că în aceste zile de noiembrie la Pîncota, în clădirea de 300 de ani a Vechii Poște se întîmplă lucruri mari. Cam o sută de camere are Poșta, care a traversat secolele întîi ca han, apoi ca temniță pentru revoluționarii de la 1848 (în subsol se mai văd ușoace cu chei lungi și „zale", dincolo de care, cu picioarele în apă și mușcați de șobolani, zăceau deținuții Împărăției), apoi din nou ca Poștă, pentru a sfîrși, în ultimii ani, în cea mai desăvîrșită paragină. Zidurile se dărîmau pe nesimțite, înăuntru lătrau cîinii, nimeni nu vedea o destinație pentru suta de încăperi. Au fost oferite Oficiului Județean de Turism, cooperației de consum și altor instituții, dar toate se speriau cînd auzeau de... dimensiuni. Doar o fabrică din Arad depozita acolo deșeuri textile. Am alergat și noi pe valuri de zdrențe multicolore într-o cameră... de 400 mp (pe vremuri oamenii nu aveau probleme locative). Curta a spus : „Le iau eu pentru cooperația meșteșugărească", și a „preluat". Poșta. Așadar, nu e vorba nicidecum de un oarecare complex de deservire, ci de zeci și zeci de camere.

Aci intervine Alvin Toffler, despre care primarul spune: „Am citit în **Șocul viitorului** că un foarte important criteriu de apreciere a nivelului de trai îl va constitui nu numai producția în sine, ci serviciile. Cererea de servicii a devenit, trebuie să devină tot mai mare și la noi, în viitor. Iată de ce nu m-am temut de cei 10 000 mp ai Vechii Poște. Desigur, nu vom amenaja totul dintr-o dată, ci treptat. De pe acum mutăm aci macramé-ul, croitoria, apoi în curînd sticlăria, blănăria... În beciurile unde își ține acum I.A.S. Barațca butoaiele cu vin, cam 120 de tone, o mare de mustoasă de Măderat, vom instala ciupercăria. Citesc o carte despre această problemă. Veți întreba întrucît vor afecta toate acestea viața de zi cu zi a pîncotenilor. Ați reținut că în oraș un locuitor din patru, și mai ales femeile, gravitează în jurul cooperației meșteșugărești, inclusiv cu munca la domiciliu. Mama își vede de supa de fasole și de copil, lucrează și pentru noi, respectiv pentru ea, împletește macramé-ul. Și apoi, ieșim și noi așa pe piața mondială."

Nu ne îndoim că proiectul va fi încununat de succes, deoarece îndrăzneala lui ieșită din comun se însoțește cu spiritul gospodăresc propriu oamenilor din Podgorie. Va mai trece timp pînă la finalizare, dar roadele au și început să se simtă.

Inițiativele se vădesc și în numeroase alte domenii.

Nu toate dealurile dimprejur sînt acoperite de vii așa cum s-ar fi cuvenit. C.A.P.-ul nu poate folosi în acest scop decît maximum 100 ha. Nu e vorba numai de lipsa de mînă de lucru și de utilaje adecvate, dar și de faptul că terenurile respective sînt în pantă, în locuri izolate. De ani și ani zac fără nici un folos pentru nimeni. Actualmente, aceste pîrloage se dau în folosința cetățenilor pe o durată de **10—15 ani**, ei avînd singura obligație ca o parte din producție s-o contracteze cu statul. Cererile sînt atît de mari încît se pare că nu vor putea fi integral satisfăcute.

„Vrem să contractăm porci — arată Curta — dar problema este cu ce să-i hrănești". La Pîncota, consiliul popular dispunea de vreo 80 ha teren arabil folosit pentru pășune, dar primarul a socotit — și pe drept — mult mai eficient ca acest pămînt să fie închiriat crescătorilor de animale contractanți cu statul. Porumbul s-a și recoltat. Oamenii au săpat, au pus îngrășăminte și se citește limpede pe aceste ogoare, ca într-o carte deschisă, cine a muncit bine și cine nu, după cum porumbul e frumos sau subțirel pe lotul respectiv. S-a iscat o adevărată competiție între contractanți, din care statul și cetățenii au doar de cîștigat.

Centrul orașului este în plină renovare. Și aci este o istorie de care nu este străin activistul de partid Petru Curta. Locuitorii produc un surplus de legume, însă intervin dificultăți de transport pînă la Arad, ceea ce îi afectează atît pe pîncoteni, cît și pe arădeni. Dar cu tramvaiul nu se poate ? Se știe că în Podgorie circulă cel mai vechi tramvai electric de pe teritoriul României — el împlinește 80 de ani. Se ține bine bătrînul pentru vîrsta lui, motoarele funcționează încă fără greș... E drept, acest tradițional mijloc de locomoție nu are o viteză cosmică, rar depășește 10 km pe oră, dar oferă imensul avantaj al unei energii economicoase și al unor stații dese, ca să spunem așa, chiar în curtea omului. Țăranul pune coșul la „mesagerie" și se așază civilizat în celălalt vagon. În prezent linia se extinde în Pîncota și dincolo de ea, iar localnicii pot dovedi că spre întîlnirea cu viitorul se poate călători și cu tramvaiul, desigur cu vagoane modernizate și viteză sporită, nu acelea datînd de la începutul secolului. Se va rezolva astfel și o importantă problemă economică : transportul lesnicios al produselor alimentare.

Într-un grajd al C.A.P. Pîncota, golit în perioada de vară și căruia i s-au adus minime amenajări, au fost aduși 11 000 pui Leghorn pentru găini ouătoare, care, după o lună, au fost vînduți populației. Într-un oraș atît de mic aportul lor nu a fost neglijabil. Un alt lot de 10 000 va fi în curînd vîndut pentru consum de carne, C.A.P. va procura și un incubator pentru puii de o zi, care se vor vinde tot în serii de 10 000. Pîncotenii se ajută singuri, adică se autoaprovizionează.

În spatele primăriei, al acestui falnic local unde cîndva a cîntat Caruso, se afla un teren nefolosit. Curta s-a gîndit ce s-a gîndit și, cu ajutorul medicului veterinar și după toate regulile artei, a instalat acolo un soi de stație-pilot pentru creșterea iepurilor și a porumbeilor. Nu atît pentru a aduce venituri consiliului popular, ci ca să dea el, primul, exemplul. Oamenii vin la primărie, la comitetul de partid își rezolvă treburile și după aceea se minunează de **Marele Belgian**, un urecheat de 10 kg, și de o pereche de hulubi **Maria Stuart** și alți cîțiva zeci de porumbei. Află că porumbeii poștași și ceilalți pot însemna și valută forte, deci cîștiguri sporite pentru crescători.

Chestia cu iepurii și porumbeii are tîlcul mai adînc al exemplului personal. „Toți și-au durat casă mîndră, după ce Popa Tanda și-a făcut-o", spune Petru Curta.

Nu numai cu vorba, ci mai ales cu fapta îți apropii omul, și, avînd realizări în concret, faci politică.

Recepție cu cisterna

— Chiar eu voi face recepția. Cu cisterna : bag de trei ori cisterna pe stradă și dacă apa nu se scurge cum trebuie, vă căutați un alt municipiu. Oricare vreți, dar nu Aradul.

Acest straniu mod de a recepționa o lucrare edilitară probabil că nu figurează în STAS și în regulamente, dar caracterizează stilul de muncă al noului prim-secretar al comitetului municipal de partid și primar al Aradului, Mircea Roman. Îl va fi ajutat și formația de inginer — care este, prin definiție, un om al faptului concret, calculabil și precis măsurabil — dar mai ales pasiunea de gospodar și voința activistului de a se pune în slujba obștii, și nu invers.

În zilele cînd ne aflam la Arad cea mai fierbinte problemă era... apa caldă, care se distribuia cetățenilor la o temperatură inferioară celei „legale", uneori chiar la 15 grade, deși, la drept vorbind, aceasta nu mai înseamnă temperatura apei calde, care apa se irosea fără nici un rost. Or, apa însăși reprezintă o avuție și, dintr-un anume punct de vedere, energie.

Concluzie : din inițiativa primarului, acum cîteva zile s-a luat hotărîrea ca punctele termice să-și înceapă activitatea la ora 5, iar apa caldă să se livreze **în fiecare zi**, desigur nedepășindu-se numărul total de ore prevăzut de regulamentele în vigoare. Este deocamdată un experiment, dependent și de condițiile pur locale, și chiar dacă este prea devreme pentru a se evalua toate rezultatele, el definește un stil de muncă al activistului care nu se lasă impresionat de șabloane și de aparențe.

— Dar cu cisterna cum a fost, tovarășe prim-secretar ?

— Secretul succesului — și nu spun nimic nou cu aceasta — constă în legătura cu viața și nu cu hîrtiile. Cînd în Arad se refăcea și se asfalta o stradă, adesea nu se ținea seama de pantă și apa de ploaie nu se mai ducea la canal, cu rezultate ușor de ghicit. Treabă de mîntuială. De aceea am făcut recepția cu cisterna pe strada Ecaterina Varga. Cisterna are marele avantaj că nu minte pe nimeni.

Noul primar și-a mutat cabinetul pe străzile desfundate și în piețele mai slab aprovizionate ale orașului. Sînt desigur și deficiențe mai complexe și cu un caracter mai larg, care nu dispar ca prin minune prin cîteva măsuri organizatorice, dar și acestea din urmă pot și trebuie să ajute la rezolvarea problemelor.

— Iată ce am constatat (pentru a nu vă da decît un singur exemplu) : pe cîmpurile Asociației legumicole Horia, de la porțile Aradului — arată tovarășul Roman — se stringeau roșii, vinete, ardei de toată frumusețea, pe care Întreprinderea de legume și fructe le expedia la Nădlac, la zeci de kilometri depărtare de Arad, în timp ce se aduceau legume cu TIR-ul din Timiș și Hunedoara. Anomalii care s-au remediat și au facilitat întrucîtva aprovizionarea.

Multe greutăți provin dintr-o optică îngustă, dintr-o greșită înțelegere a ceea ce înseamnă „al nostru". Bunăoară, la repararea gropilor pe străzi se așternea asfalt fără pregătirea tehnică necesară, fără să se curețe, să se amorseze cu bitum cald etc., astfel încît la prima ploaie apa se infiltra cu ușurință pe dedesubt și groapa reapărea în toată splendoarea ei. Explicația care s-a dat primarului este uimitoare : „Oricum, nu are importanță, sînt bani de la buget, nu afectează costurile, ne încadrăm în fondurile de investiții..." Ca și cum bugetul nu ar fi tot al nostru, al cetățenilor, și nu am fi toți interesați ca din același fond „de la buget", printr-o bună gospodărire, să se efectueze un număr cît mai mare de lucrări, și nu de găuri.

Greutăți obiective, cum spuneam, sînt și nu pot fi soluționate doar prin efort local. Bunăoară, bitum nu se produce la Arad. „În lipsa bitumului — arată Mircea Roman — vom pava cu piatră cubică, meșteșug care cîndva era la mare preț în Arad, dar care acum se pierde. Vom reveni la el, vom califica pavatori în piatră. Și azi dăinuie în Arad, și încă în bună stare, străzi pavate cu piatră cubică acum cîteva zeci de ani ; ba chiar ele prezintă o rezistență sporită față de asfalt, dacă se lucrează ca lumea.

În zona străzii Dîmboviței, nivelul apelor freatice se tot ridica, pînă ce au început să se înunde grădinile, curțile, strada. S-a proiectat un sistem de pompare și hîrtiile anunțau că peste o zi sau două va fi gata și chesonul. El chiar a fost gata, dar numai pe hîrtie, nu și pe strada inundată. Iar cînd au început să aștearnă acolo piatră și a intrat ruloul compresor, totul părea că plutește pe valuri. Primul secretar a „citit" însă strada, nu dosarul, și acum ea este asfaltată, sistemul de canalizare s-a încheiat și se lucrează la montarea pompelor.

Contactul cu terenul oferă și alt gen de surprize : în scripte, muncitorii figurau că asfaltează, într-o anumită zi, străzi din noul cartier Mihălaca, dar cînd primarul s-a dus să-i vadă și să-i laude la treabă, oamenii nicăieri ! A constatat, într-un sfîrșit, că trebăluiau la un drum de acces spre poligonul de șoferi amatori, care, în ordinea priorităților urbane, figura pe undeva la locul 50. De unde strania intervertire ? Oare fiindcă soția vreunui șef mai mititel lua tocmai atunci lecții de conducere și o mînă spală pe alta ? Oricare ar fi fost cauza, pe Mihălaca a reînceput asfaltarea.

— Totul e să știi să-i asculți pe oameni — afirmă tovarășul Mircea Roman — și să nu le promiți marea cu sarea, să le spui clar ce se poate și ce nu. Așa se făurește încrederea reciprocă, munca gospodărească spre folosul comun.

La Raportul primarului în adunarea din cartierul Bujac — Aurel Vlaicu s-au înscris la cuvînt 49 de cetățeni. Primarul, care prezida, a întrebat dacă nu se mai oferă încă cineva, ca să fie cifră rotundă : 50 .Mai întîi, oamenii credeau că glumește, dar și-au dat seama că au greșit. Lista s-a completat pînă la 50 și primul secretar al comitetului municipal de partid i-a ascultat cu răbdare pe toți. „Nu totul se poate astfel rezolva — spune — dar în comun se găsesc mai ușor soluții. **Oamenii vor să fie ascultați.**"

Pagină realizată de
LIONEL NIȚESCU

Telex din Felnac

Comuna Felnac este așezată la cîțiva kilometri de Arad. Consiliul unic agroindustrial, ne spune președintele acestuia, Jiva Mihailovici, este compus din comunele : Satu Nou, Secusigiu, Sîntpetru-German și Zădăreni. Sectorul zootehnic, mîndria celor de aici, este format din peste 4 000 de vaci cu lapte, peste 10 000 de ovine, un mare complex de porci, două ferme de păsări cu un rulaj anual de peste 200 000 de bucăți. Hrana, ne spune inginerul Adrian Sabău — cel care se ocupă de acest sector — este asigurată în totalitate din 283 de hectare de pășuni și peste 800 de hectare de culturi duble destinate bazei furajere. Numai anul acesta s-a adus apă la toate grajdurile, s-au modernizat și s-au mai făcut încă 16 mori și bucătării de furaje. De doi ani la conducerea C.A.P.-ului din Felnac a fost numit tînărul inginer Vasile Bireescu. Lucrurile au luat o altă întorsătură. Rezultatele sînt de-a dreptul spectaculoase. De la 4 000 de kilograme de știuleți la hectar în cultură neirigată s-a ajuns la peste 7 000. La sfeclă de la 20 000 de kilograme la 33 000. Și lista nu se oprește aici. La legumicultură numai beneficiul a fost de peste 3 milioane lei. Cum s-au obținut aceste rezultate într-un timp relativ scurt ? Prin efectuarea la timp a tuturor lucrărilor și printr-o altă gospodărire a pămînturilor. Întregul pămînt este organizat în mari sole eliminîndu-se astfel încrengătura inutilă de drumuri. În acest fel s-au redat agriculturii zeci și zeci de hectare. Și ca o noutate de ultimă oră s-a încercat o combinație, care a dat bune rezultate, între rasa australiană de oaie Corrideli și țigaie. Rasa care a rezultat are firul de lînă mult mai rezistent, mai lung și a apărut un spor de peste două kilograme de lînă pe cap de oaie.

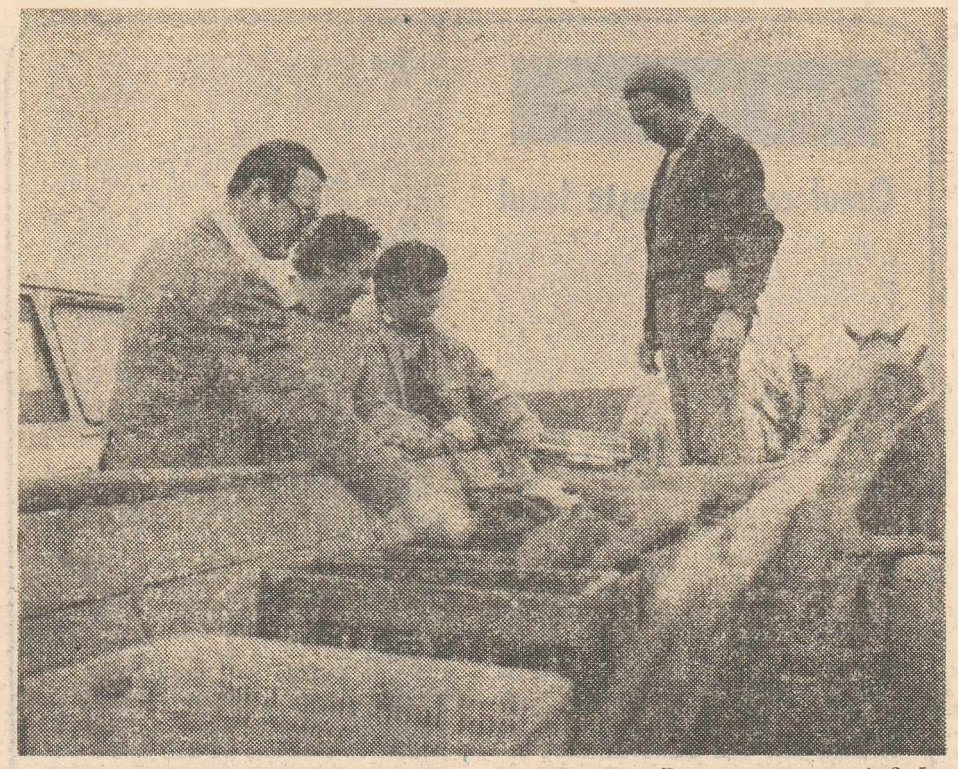

„Să ne întoarcem la tot ceea ce a făcut țăranul"

— Tovarășe Nicolae Mihalache, sînteți directorul general adjunct al Direcției agricole din județul Arad. Pînă în momentul de față, pe lîngă faptul că, se vede, sînteți foarte tînăr, atîta știu despre dumneavoastră. Spuneți-mi de unde veniți ?

— Sînt din Domnești Argeș. O zonă frumoasă, cu pomi și livezi și mai ales cu multe dealuri. Părinții mei au rămas acolo, țărani, să frămînte pămîntul pe care îl iubesc ca pe lumina ochilor...

— Vă mai duceți pe acasă, pe la părinți?

— Mai mult vin ei pe la mine. Timpul nu-mi mai ajunge. Așa se face că mi-am cam uitat locurile natale. Dar, în schimb, m-am îndrăgostit de pămîntul județului Arad. Acum, aici, mă simt ca și acasă. Pe undeva locurile se aseamănă cu cele ale județului Argeș.

— Cum s-au petrecut toate aceste schimbări în viața dumneavoastră?

— Am terminat facultatea de agronomie la Timișoara. Am fost repartizat în județul Arad, în zona Beliu. O regiune frumoasă, asemănătoare cu ceea ce lăsasem acasă. Aici, la Beliu, am simțit cum prind rădăcini. Aici, m-am legat pentru totdeauna de aceste pămînturi. La Beliu, în anii respectivi, rezultatele erau dezastruoase. M-am pus serios pe treabă. În al doilea an; am fost ales președintele C.A.P.-ului. S-au obținut în acei ani rezultate spectaculoase la orz. Peste 3 000 de kilograme la hectar. Să nu uităm că Beliu este o zonă de dealuri. Spre regretul nostru, acolo, de atunci, nu s-au mai obținut asemenea rezultate. Nici la zootehnie nu se sta mai bine. Am căutat să redresez sectorul ovine prin îmbunătățirea pajiștilor montane. Și rezultatele au fost bune. Fiindcă oaia, mulți din comoditate refuză să creadă acest lucru, aduce bani. Știți ce mai făceam? Știți cum mai cîștigam bani? Îmi amintesc cu bucurie... în timpul verii, în grajduri, cresteam pui. În patru săptămîni îi aduceam la o jumătate de kilogram...

— Și ce vă mai amintește perioada de începuturi?

— Multe. Soția mea, Eugenia, muncea la zootehnie. Era șefă de fermă. Era împreună cu cei doi băieți ai mei (acum am trei) toată ziua pe pajiște. Așa mi-au crescut copiii mari, biciuiți de soarele Beliului și de briza Mureșului. Apoi, după cîțiva ani, am fost numit directorul S.M.A.-ului. Era o unitate nouă care s-a format pe un teren gol. În cel mai scurt timp s-a ajuns la un S.M.A. puternic. Fiindcă, este știut de toată lumea, cei mai buni mecanizatori sînt cei din deal. Apoi, în decembrie am trei ani, am fost numit directorul adjunct al Direcției agricole a județului Arad.

— Pînă să trecem mai departe, spuneți-mi, cîți ani aveți?

— 38 împliniți.

— Multi înainte. Tovarășe director, în cîteva cuvinte, vă rugăm să ne spuneți care sînt zonele importante, din punct de vedere al agriculturii, din județul Arad?

— Județul nostru nu înseamnă, cum consideră mulți, numai pămînturile din Pecica și Nădlac. Este drept că în aceste zone rezultatele sînt foarte bune — dar nu trebuie să uităm că ele sînt foarte aproape de albia Mureșului. Pămîntul are alte calități. Agricultura județului nostru mai înseamnă și dealurile Șebișului, Gurahonțului, Bodiului, Tirnavei... Avem corsilii foarte bune și la Felnac și la Sîntana. Așa că vorbind despre agricultura județului Arad nu trebuie să ne gîndim și să luăm în calcule numai ce se petrece la cîmpie.

— Tovarășe director, haideți s-o luăm băbește, pe rînd, și să vedem ce se întîmplă, concret, în județul Arad, atît la cîmpie cît și la deal și munte?

— Să începem totuși cu grînarul Aradului, care este Pecica. Lucrul cel mai spectaculos de aici îl reprezintă faptul că anul acesta au avut loc niște răsturnări spectaculoase. Despre ce este vorba? La Pecica sînt patru C.A.P.-uri. Primul, „Avîntul", care îl are ca președinte pe Eroul Muncii Socialiste Anton Kömives, C.A.P.-ul „Steagul roșu", care este condus tot de un mare specialist, Edgar Csiki, și C.A.P.-ul „Timpuri noi" care îl are la conducere pe mai tînărul Cornel Bordemira. Ei bine, aceștia sînt, să-i numim așa, niște titani Dar anul ne-a rezervat surprize. Campionii au fost depășiți de cei de al patrulea C.A.P., „Ogorul", condus de tînăra zootehnistă Doina Vasilescu. La grîu, dintr-un plan de 5 500 de kilograme la hectar, aici, la „Ogorul", s-au obținut 7 322, la sfeclă de zahăr s-a ajuns pînă la 35 500 de kilograme la hectar, și la porumb, probabil, se va depăși cu mult cifra de 10 000 kilograme. Și celelalte C.A.P.-uri din Pecica au rezultate foarte bune, dar întrecerea este întrecere și nu este nici un fel de rușine că „titanii" și „campionii" au fost întrecuți. Așa-i în viață. Unde este concurență este și progres. Acum să mergem către deal... Județul Arad are 9 consilii agroindustriale în zona de cîmpie și 9 în zona de deal. Să facem o comparație; dacă în zona de șes, de pe o suprafață de 33 584 de hectare cu porumb, s-a obținut o producție medie de 7 250 de kilograme știuleți, la deal, de pe o suprafață mai mare cultivată cu porumb, 37 396 de hectare, dacă se vor obține 3 000 de kilograme. La șes sînt 9 I.A.S.-uri. La deal, două (Ineu și Cernei). Dacă în cele de la cîmpie se obțin 6 647 de kilograme de știuleți la hectar, în cele de la munte doar 2 595. Și atunci ne întrebăm, pe bună dreptate: unde-i afacerea ? Trebuie regîndite altfel lucrurile și trebuie trasă neapărat un semnal de alarmă pentru zona de deal și munte. Noi am cam uitat de deal și munte. În timp nu s-a mai făcut, aici, o rotație a culturilor, așa cum o făcea țăranul. Fiindcă ne aflăm la capitolul rotația culturilor, pentru la anul ne-am propus să scoatem din plan cultura de floarea-soarelui. Un complex de boli, un cancer al tulpinii, Phomopsis se numește, distruge floarea-soarelui. Dacă se va încerca să se planteze și la anul nu se va face altceva decît ca boala să dăinuie. S-a propus, și pe bună dreptate, ca să se scape de această boală, ca o perioadă, peste 6 000 de hectare să le cultivăm cu lucernă, care reprezintă o mare valoare, putînd dezvolta, mai mult, zootehnia. Știți ce spunea țăranul cînd renunța la o cultură și pe ea punea lucernă? Spunea: aduce totul din pămînt spre suprafață. Și pe undeva are mare dreptate. De fapt, lucrurile acestea se învață și pe băncile școlilor. Atunci de ce ne ferim să le aplicăm imediat în practică. Să nu fiu greșit înțeles. Nimeni nu dorește să se sustragă de la îndeplinirea planurilor, dar cred, și nimeni nu mă poate convinge de contrariu, că una este macroplanificarea și alta este microplanificarea. Trebuie să știm ce avem de făcut. Și specialiștii din fiecare județ, care cunosc foarte bine situația de pe teren, n-au decît să-și planifice și să-și organizeze, să-și gospodărească, așa cum cred de cuviință, terenul și culturile. Oricît ne-am chinui noi, orice am face, grîul și porumbul se fac la cîmpie, iar sus la deal și munte se cresc animale și se fac fructe.

— Fiindcă a venit vorba : cum stați cu zootehnia?

— Iar trebuie să ajungem la cifre. Îmi place să interpretez datele. Pentru aceasta trebuie să le dăm. La carne, pînă la sfîrșitul anului vom atinge ceea ce ne-am planificat. Chiar în multe locuri planificările vor fi depășite. Nu cu mult, dar vor fi depășite. Pentru zootehnie s-au făcut, în ultimul timp, foarte multe lucruri. S-au făcut modernizări de peste 34 milioane lei, s-a introdus apă curentă în 168 de grajduri, s-au construit peste 40 000 de tone celule pentru siloz, fată de 16 bucătării furajere planificate s-au realizat 34, și multe altele. De asemenea, toată lumea o recunoaște, a fost un an bun pentru furaje. S-au făcut și s-au umplut toate silozurile. Toată gama. Începînd de la fin și lucernă pînă la grosiere. Și atunci, pe bună dreptate, ne întrebăm și noi care sîntem specialiști: unde este lanțele? De ce cu mare greutate reușim să facem planul doar 50 la sută? Ce se întîmplă? De ce la țărani, în zona de deal și munte, la vacile care n-au, spunem noi, o bună îngrijire și hrană, se obțin în medie 16, 18 și chiar 20 de litri pe cap de vacă — iar la multe ferme din zootehnie se mulg chiar și doi litri ?

— Știți, eu pun întrebările...

— Știu, doriți și răspunsuri, Am să vi le dau. De doi ani ne învîrtim ca-ntr-un cerc vicios. Producțiile nu cresc. Am urcat sus la dealuri și la munte tot felul de rase aduse cu bani grei și am distrus Bălțata românească pe care am găsit-o și la mama acasă. Asta n-a fost bine. Apoi, după părerea mea, trebuie să se umble la rețetarul de hrană. Nu trebuie mult, ci calitativ. Se simte nevoia să îmbunătățim în proteine hrana animalelor. Prin recalcularea rației furajere (făină de lucernă și turte de floarea-soarelui). Apoi, trebuie să renască acel interes personal. Țăranul, cînd o vacă nu se simte bine îi dă și hrană caldă și chiar o și mîngîie. Acum cine să mai facă lucrurile acestea ? Fiindcă nu trebuie să uităm că țăranul este un mare profesionist. A fi țăran este o nobilă meserie. Să ne întoarcem cu delicatețe, cu pioșenie chiar, acestea sînt cuvintele, la tot ceea ce a făcut țăranul. Și mai ales la cei din zona de deal și munte. Să construim tot ceea ce am demolat în zona de deal și munte...

— Cum este recolta de anul acesta?

— Cum v-am mai spus, foarte bună. Dar și aici este loc de mai bine. Avem multe greutăți cu recoltarea și cu transportul. După toate calculele mele, și sper să nu se supere nimeni fiindcă acesta-i adevărul, încă din recoltă se pierde foarte mult. Și aici este marele necaz. În ultimul timp am primit un foarte mare ajutor din partea Comitetului județean de partid. Toți activiștii au muncit zi de zi alături de noi. Așa că lucrurile anul acesta au stat mult mai bine. Dar din 4 500 de tractoare, iar ajungem la cifre, cu cît este dotată agricultura județului Arad, se lucrează în plin doar cu jumătate. Restul reprezintă pentru noi un mare balast. De aceea se mai întîrzie recoltatul. Să nu uităm că anual din cauza brumei se pierde, întîrziindu-se recoltarea, cam zece-douăzeci la sută din produse. Este o mare crimă să aduci totul la produsul finit și apoi să-l pierzi...

— Tovarășe director, să nu vă mire întrebarea pe care am să v-o pun : cum vă consideră colegii? Cu mulți dintre ei ați fost chiar colegi de facultate.

— Vă mărturisesc că nimeni nu m-a întrebat lucrul acesta și nici măcar eu. Știu eu ce să zic?! Sînt sever — dar nu sînt rău. Știu că sînt considerat, de toată lumea, un om inimos. Personal nu-mi place să-mi pierd timpul. Cînd muncim, muncim — cînd ne distrăm, ne distrăm. Nu-mi plac lucrurile amestecate. Cînd am venit la direcție, cel care s-au speriat de mine au fost cei de la serviciul financiar-contabil. Spuneau că am cam băgat spaima în ei. Dar adevărul era că se aflau rupți de producție, de realitate și de tot ceea ce se întîmpla în jurul lor. Acum, sper că lucrurile merg mult mai bine.

— Ce vă doriți?

— Să avem rezultate cît mai bune și să obținem anul acesta, avem toate șansele, un loc fruntaș în întrecerea pe țară. Este o încununare a muncii noastre. Apoi, cel de-al treilea bătut al meu, prislea, să se facă tot agronom. L-as învăța multe lucruri, chiar unele nescrise la carte, așa cum și eu am învățat de la ai mei. Mai știi, poate chiar se va întîmpla și un asemenea fapt.

Îmi place să știu pe toată lumea din jurul meu fericită

— Tovarășă Lucia Morar, sîntem directoarea întreprinderii „Tricoul Roșu". Produsele fabricate aici și-au cucerit, pe bună dreptate, o faimă deosebită. Vă mărturisesc că este pentru prima dată cînd vă trec pragul întreprinderii. De cînd se împletește firul aici ?

— De 63 de ani. Era un simplu atelier. După naționalizare întreprinderea a cunoscut o continuă dezvoltare din toate punctele de vedere. Pe atunci erau doar 800 de muncitori, acum sînt peste 4 600. Media de vîrstă nu depășește 28 de ani, și sînt cam 4 000 de femei. La toate acestea se mai adaugă și cei care lucrează la secția de la Ineu, care aparține tot de noi, în care lucrează cam 900 de muncitori. Confecționăm produse atît pentru femei și copii cît și pentru bărbați. Tricotajele sînt din bumbac, poliamidă și poliester. Gama este foarte mare : lenjerie, îmbrăcăminte, cămăși, bluze, treninguri (poate cele mai bune din țară), hanorace, pantaloni și costume de baie pentru toate vîrstele. Apoi, ca o noutate, sîntem singura întreprindere din țară care execută prosoape tricotate. Sîntem, fără modestie, cea mai diversificată întreprindere de acest gen din țară și a doua, ca mărime, după „Zimbrul" din Suceava.

— Din cîte cunosc, produsele fabricate la „Tricoul Roșu" sînt foarte mult apreciate pe piața internă. Dar pe piața externă ?

— Aici este capitolul care ne nemulțumește cel mai mult. În ciuda faptului că au fost onorate toate comenzile primite, toți partenerii străini au fost mai mult decît mulțumiți de lucrurile făcute la noi, planul n-a fost realizat decît într-o proporție de 40 la sută. Care-i motivul ? Unul singur. Nu am mai primit comenzi. Întreprinderea specializată să ne reprezinte ne-a cam neglijat. Înainte aveam comenzi mult mai multe. Spre exemplu, anul trecut, în două luni am realizat întregul plan pentru export. Dintr-un principiu nu refuzăm nici un fel de comandă. Chiar și de serie mică — fiindcă nu trebuie să ne amintească, de fiecare dată cineva, că : „stăpînul nostru este clientul nostru". Cum spuneam, ceea ce facem este foarte căutat pe piața mondială. Chiar astăzi am primit un telex, din R.F.G., prin care eram felicitați și se arăta dorința de a se lucra în continuare cu noi. Dar asta nu-i suficient. Putem acoperi toate comenzile care ar putea să sosească. Cred că sîntem foarte puțin cunoscuți pe piața mondială. Nu ni se face suficientă reclamă...

— Produsele dumneavoastră nu ajung la tîrgurile internaționale ?

— De ajuns ajung. Spre deosebire de alți ani s-au făcut peste 260 noi modele care au plecat spre piața externă. Dar rezultatul este invers proporțional. După părerea noastră nu sînt oameni de specialitate care să se zbată pentru obținerea de comenzi, în ciuda faptului că respectivele produse răspund din toate punctele de vedere cerințelor și primesc numai cuvinte de laudă. Și să vă dau și un exemplu. Cămășile confecționate pe mașinile noastre, respectivul tricot este unul din cel mai ușor. S-au realizat de la 280 de grame pînă la 130 și chiar la 128 de grame pe bucată. Sînt adevărate recorduri. Aceste țesături sînt, în întreaga lume, foarte căutate. Performanțele sînt obținute prin tricotarea cu un singur fir. În momentul de față sperăm să realizăm tricoturi și pînă la 115 grame. Sînt fapte care atrag pe toată lumea... dar încă nu avem suficiente comenzi...

— Am înțeles această nemulțumire a dumneavoastră. Cei în drept, cum este și firesc, vor analiza, sîntem convinși, acest mare impas al întreprinderii și lucrurile vor intra, sperăm, pe făgașul lor normal. Ce necazuri mai aveți ?

— Firele care ne sosesc. Una se discută la contractări și, de multe ori, alta primim. Apar inevitabilele discuții care sînt, parcă, fără de sfîrșit. Fiindcă, este știut de toată lumea că în funcție de firul pe care îl primim facem tricotul și bineînțeles modelele. Nu trebuie ca prospectul să fie într-un fel și producția de serie altfel. Muncitorii noștri au o tradiție în ceea ce privește confecțiile și nu-și permit să păcălească, să spun așa, clientul, în ciuda faptului că majoritatea fiind foarte tineri sînt totuși buni meseriași...

— Am auzit că la fiecare sfîrșit de an treceți pe la fiecare în parte, le strîngeți mîna și îi felicitați. Așa-i ?

— Așa consider că-i bine. Dar nu numai la sfîrșitul anului. Ci și de 8 Martie felicit pe fiecare om în parte...

— Chiar și pe bărbați ?

— Felicitările sînt binevenite oricînd și oricui. Și fără să mă laud, chiar dacă nu știu cum îi chemă, din vedere îi cunosc pe toți cei care lucrează la „Tricoul Roșu". Și apoi ușa mea este deschisă în fiecare moment pentru toată lumea. Nu-mi place o zi anume pentru audiență și ea să fie respectată cu strictețe. În fiecare dimineață merg prin toate secțiile din fabrică. Dacă apar probleme iau cunoștință de ele chiar acolo. Oamenii vin la mine chiar și atunci cînd au probleme familiale.

— Spuneți-mi care este, să spun așa, mîna dumneavoastră dreaptă ?

— În primul rînd (să vedeți că avem în întreprindere și bărbați) directorul tehnic Gheorghe Butaru, directorul comercial Ion Farcaș, contabila șefă Angelica Costanu, secretara comitetului de partid Caterina Bogdan, maistrele Livia Pavel și Rodica Engbel de la lenjeria de damă, și mai tinerele inginere stagiare Livia Rusu și Klara Dehelean... și desigur ar mai fi mulți de pomenit.

— Spuneți-mi, cine sînteți de fapt dv. Lucia Morar ?

— Sînt de loc din Lipova. Mai precis dintr-un cartier numit Rodna. În '57 am terminat facultatea de științe economice din București. Am fost repartizată în Timișoara. Apoi, după cîtva timp, am venit acasă, în orașul meu natal. Un timp am îndeplinit mai multe funcții care m-au ajutat să cunosc oamenii și întreaga Vale a Mureșului. Chiar la zece ani de la terminarea facultății am fost numită directoare. Sînt și membră în comitetul județean de partid. Soțul meu, Traian, este inginer la I.V.A. și m-a ajutat, în viață, foarte mult. Lui i-au revenit, în exclusivitate, toate sarcinile gospodăriei. Și cea mai mare bucurie și liniște sufletească constă în faptul că fetița mea, Daniela, în vîrstă de 12 ani, a terminat cursurile cu nota zece. A fost printre primii elevi ai Liceului „Ioan Slavici". Singura ședință la care am fost a fost serbarea de la sfîrșitul anului Profesorii nici nu mă cunoșteau. În schimb am primit toate felicitările lor. A fost una din cele mai mari bucurii ale mele. Și această liniște sufletească, despre care vă vorbeam, își pune amprenta asupra întregii activități pe care o desfășor

Iar pentru o directoare nu poate fi o bucurie mai mare decît aceea de a le ști pe toate mămicile, din întreprinderea pe care o conduce, fericite...

Pagină realizată de
SORIN POSTOLACHE ■

Ce profeţim, ce profesăm

Folclorul cu diplomă

Asocierea de noţiuni din acest titlu poate părea contradictorie întrucît s-a încetăţenit demult ideea că folcloric este tot ceea ce se produce şi se reproduce de o anumită categorie de talente care nu beneficiază de o pregătire superioară. Cel puţin aşa s-a crezut o vreme, părere care mai persistă şi acum la anumiţi oameni cu o aleasă cultură chiar.

Şi totuşi, manifestările în domeniul folclorului, îndeosebi al cîntecului popular, atestă în anii din urmă nu puţini profesionişti, nu numai absolvenţi de conservator, ci şi ai altor facultăţi care n-au ezitat să opteze pentru arta interpretării repertoriului folcloric. Pregătirea lor culturală şi-a spus cuvîntul înainte de toate în aprofundarea mesajului de idei ca şi a artei prin care acesta poate fi transmis. Să luăm un instrument artistic mai puţin întîlnit la tot pasul dar ilustrat de multe colectivităţi de la unul din părinţii săi în epoca noastră, Fanică Luca, pînă la Radu Simion, veritabil virtuoz, chiar pînă în zilele noastre. E vorba, desigur, despre mirificul fluier al lui Pan, naiul. Şi cu toate acestea, chiar dacă sub aspectul tehnicii interpretării, chiar numele citate mai înainte s-au bucurat sau se bucură de o reputaţie fără pereche, nu o dată repurtată şi peste hotare, ne este greu să le comparăm, cu naiul cuceritor al lumii al lui **Gheorghe Zamfir**. Sunetul perfecţiunii nu este neapărat elementul prin care marele muzician recunoscut ca atare pe toate meridianele se detaşează de omologii săi interpretativi, ci acea adîncime filosofică de trăire şi simţire pe care i-o conferă studiul, orizontul cultural larg, anii de studiu la clasa de dirijat şi compoziţie.

Nu altfel stau lucrurile în ce-l priveşte pe **Dumitru Fărcaş**, absolvent al Conservatorului din Cluj-Napoca, ştiind de-acasă taragotul în timp ce la facultate studiase, nu fără succes, oboiul. Animatorul ansamblului folcloric „Mugurelul" şi al orchestrei unice în ţară de la Casa de cultură a studenţilor din Cluj-Napoca s-a întors odată cu încheierea studiilor superioare la dragostea de-acasă care în fiinţa sa — căci el e totuna cu instrumentul adesea — atinge rezonanţa melancolicului corn eminescian.

Există atîta dor, atîta freamăt de codru şi de lanuri în pirg, atîta intimă năzuire de viaţă ca în mirabila sămînţă în sunetele telurice şi celeste ale celor două instrumente populare româneşti.

Dacă interpretarea la nişte instrumente s-ar părea că presupune neapărat o viziune, o filosofie proprie cîntecului rechemat în fiinţa noastră, trebuie să spunem că experienţa culturală, aprofundarea multilaterală a unui text şi a unei melodii s-au impus de asemenea în cazul unor cîntăreţi care n-au ocolit studiul sistematic al folclorului, receptarea înainte de toate a filosofiei seculare închisă în puterea de sunet a unui cîntec. Să invocăm şi pentru un stil de asemenea format în urma unei ocoliri mai îndelungate trei interpreţi proveniţi din trei zone folclorice distincte : Sofia Vicoveanca din Bucovina, Gheorghe Turda din Maramureş şi Gheorghe Roşoga din Oltenia. Personalităţi inconfundabile ale cîntecului popular, ei fac, ca şi colegii lor solişti la instrumente, dovada unei abordări culturale, pătrunzătoare a melodiilor şi textelor cu care vin în faţa publicului. Nu întîmplător sînt printre preferinţele acelor iubitori ai cîntecului popular care cer de la acesta mai mult decît invocarea lui „foaie verde". Îndurerata baladă a „carului cu nevoi" evocat atît de sfîşietor de Gheorghe Roşoga, patetic-eroica baladă a lui Pintea Viteazul în interpretarea energică a lui Gheorghe Turda, şi copleşitoarele îndemnuri la joc ale Sofiei Vicoveanca, atît de măreţ reliefate sînt toate veritabile acte de cultură.

Departe de noi, desigur, gîndul că numai nişte profesionişti cu studii superioare ai cîntecului popular ar putea transforma interpretarea acestuia într-un act de cultură. Cert este că simpla intonare a unei melodii de sorginte populară şi silabisirea vocală a textului nu mai sînt de ajuns, oricît de bună ar fi vocea unui cîntăreţ. Studiul, fie şi autodictat, se impune — şi avem un bun exemplu în acest sens în Benone Sinulescu. Numai profunda sa preocupare pentru studiul intelectual şi exerciţiul vocal necontenit explică largile sale disponibilităţi repertoriale, mulţimea de discuri editate, calitatea de a fi lansat sau relansat unele din cele mai îndrăgite cîntece populare care circulă azi.

Pornind de la aceste constatări incontestabile pe care le propunem spre meditaţie nu numai publicului, ci mai ales celor care se ocupă de promovarea cîntecului popular şi a interpreţilor acestuia, pledăm pentru pătrunderea mai largă a acestui tezaur de filosofie şi artă populară în rîndurile tinerei generaţii de pe băncile şcolii de toate gradele. Sînt nenumărate exemple de bun augur în acest sens care trebuie, totuşi, generalizate. Să auzim şi să ascultăm.

NICULAE STOIAN

Iubirea de frumos

Dan C. Mihăilescu

Acest tînăr critic şi poet de o profundă înţelegere a textelor, unul dintre cei mai buni studenţi şi Facultăţii noastre de filologie, actualmente cercetător la Institutul George Călinescu, îşi publică întîia carte de trei sute de pagini asupra lui Mihai Eminescu, un debut excepţional pe care mă grăbesc să-l fac cunoscut mai ales pentru **perspectiva nouă** în care este recitită opera poetului nostru naţional. Dan C. Mihăilescu reciteşte acele izvoare care stau la temelia operei eminesciene, din acele cărţi de cugetare spirituală românească pe care marele poet le avea pururi asupra sa, insistînd pe urmele lui Virgil Cândea şi I. Creţu asupra vestitei cărţi a lui Nicodim Aghioritul, Paza celor cinci simţiri, arătîndu-se cum poemul eminescian Pentru păzirea auzului are ca temei ideile acestui atonit de tradiţie bizantină. Demersul lui Dan C. Mihăilescu este de a aprofunda tradiţiile de acasă, matca spirituală de origine bizantină care stăruie şi sînt hotărîtoare în lirismul eminescian înainte de hinduismul de interpretare schopenhauerjană. Căci trebuie s-o spunem limpede, prea l-am tras pe Eminescu în origini în care nu-i de găsit în spiritualităţi epuizate istoric, devenite muzeal admirate într-o epocă în apusul Europei nu dintre cele mai profunde. Perspectiva nouă asupra lui Eminescu înseamnă întoarcerea la izvoarele vitale inepuizabile ca spiritualitate ale tradiţiei de acasă româneşti, la manuscriptele acelor texte fundamentale pe care s-a născut limba română, din care a crescut poetul român. Dan C. Mihăilescu, pentru a fi convingător, recurge la textele marelui poet francez Paul Claudel din care a tradus încă din anii studenţiei, poet care în acest secol, din tradiţiile unui Pascal şi Peguy, va descoperi spiritualitatea noastră răsăriteană, fiind cel dintîi care va privi critic atît raţionalismul francez, clasicismul retoric cît şi romantismul de nuanţă wagneriană, propunînd reluarea tradiţiilor romano-bizantine, reînvăţarea rostirii poetice prin Augustin şi Dante, prin Rembrandt şi Palestrina. Nu fără bucurie voi aminti că nu au rămas nefructificate serile noastre de lectură a lui Eminescu la catedra din păcate astăzi desfiinţată, ani de-a rîndul seri la care tînărul nostru confrate de atîtea ori era de faţă.

Este un început al unui tînăr despre care vom mai auzi.

IOAN ALEXANDRU

Opinia unui alegător

Omul care sfinţeşte locul

Am mai scris odată pe tema asta şi chiar, mi se pare, cu titlul de faţă iar Omul de care vorbeam sfinţea şi mai sfinţeşte locul lui înfruntînd cu o mîndrie nobilă atîtea mizerii puse la cale de **anonime peste anonime** cerînd, toate, în subtext, tăierea capului şi din păcate, de două ori cel puţin, **s-a şi găsit forma pentru tăierea capului.** Şi dacă nu s-a tăiat de tot a fost că, **pînă la urmă**, cum ziceam în articolul trecut, **adevărul** a ieşit la lumină însă acum, aici, eu mă gîndesc şi recunosc că aş fi rezistat greu ispitei de a nu mă lăsa tăiat, fiindcă lucrurile se întîmplă din nenorocire ca în bolile fără leac cînd durerile sînt atît de mari, iar degradarea vieţii atît de insuportabilă încît nenorocitul ajunge să aştepte moartea ca pe o izbăvire. Aşa am început să scriu şi romanul Dragostea şi Revoluţia pornind de la denunţurile fără sfîrşit pe care eroului meu din realitate i le întocmeau neputincioşii şi neisprăviţii şi chiar nevasta care îşi aureau gura cu lozincile cele mai sfinte dar care fugeau în realitate de ele ca dracu de tămîie.

Atîtea comisii de anchetă şi de analiză şi de control şi de dracu mai ştie ce a îndurat cu o îndîrjire greu imaginabilă eroul meu în timp ce el construia fără odihnă, construia chiar socialismul, şi în condiţii foarte apropiate de ce credem toţi că e socialismul făcînd bine şi îndreptînd catastrofele dinaintea lui şi punînd pe picioare situaţii declarate falimentare şi împingînd lucrurile înainte ca un buldozer, atîtea anchete au măcinat nervii lui şi atîţia oficiali l-au pisat cu pisălogul sec al rutinei pe care el o spulbera şi al incremenirii în prostia legiferată încît mă şi mir că el mai stă, cum stă, cu capul sus şi crede neclintit în **cauza mai binelui făcut însă cu capul.**

Acest om mi-a dictat, — viaţa lui vreau să zic —, ideea romanului **Dragostea şi Revoluţia** şi mi-aş dori să-l văd ciştigînd pînă la capăt, pentru că asta ar însemna că viaţa noastră se purifică fericit de toate prejudecăţile şi de toate oportunismele şi mai ales de automatismul adeziunii goale de orice credinţă şi de orice demnitate.

Astăzi însă vreau să fac portretul altui tip de învingător, mai puţin, poate, izbit de neînţelegerea agresivă a celor pentru care el s-a hotărît să nu precupeţească nimic din inteligenţa lui şi din puterea lui de muncă şi din capacitatea lui organizatorică de excepţie şi din hărnicia lui admirabilă. Însă nici el n-a ajuns la performanţele de azi întîmplător, fiindcă şi el a fost, la un moment dat, contestat exact în locul lui de baştină unde ar fi făcut să înflorească o lume de vii şi de vinuri şi de pometuri vestite altădată şi a trebuit să se mute cîţiva kilometri **mai încolo**, în vecini, şi să facă în aşa fel încît toţi ai lui să-l regrete şi să se gîndească ce bine ar fi fost dacă el ar fi pus tot ce ştia în slujba vetrei lui părinteşti. Dar cum vatra noastră e pînă la urmă ţara întreagă inginerul Ioniţă Nicolaescu a făcut să înflorească o lume de aproape opt mii de pogoane dacă nu şi mai bine, în actualul judeţ Olt, încît moşia lui se întinde de la Iancu Jianu din marginea Cernei de Vîlcea, pînă pe dealurile mărunte ale Simbureştilor cei vestiţi de pe malul stîng al Oltului.

Am vrut să văd şi eu acest trup de moşie socialistă, să văd cum arată pămîntul sub ochii unui gospodar socialist şi vara, pe vipie, am dat ocol pămînturilor mănoase şi am cutreierat dealurile cu vii şi livezile abia pîrguite, cîteva sute de kilometri dacă stau bine să mă gîndesc ca să înţeleg **cum se poate, unde se poate,** într-o gospodărie socialistă şi **de ce acolo unde se poate, se poate,** pentru că legile care sînt sînt peste tot la fel şi îngrădirile bune sau rele sînt peste tot la fel şi pînă la urmă şi greutăţile, cu timpul, cu oamenii, cu maşinile, cu irigatul livezilor sau cu stropitul viei, cu tot felul de instrucţiuni care se bat cap în cap şi ce una te împinge să faci cealaltă te ţine legat şi aşa mai departe — încît mă gîndesc că ar fi timpul să ascultăm odată pe aceşti oameni, să spună ei cu gura lor şi neţinuţi de grija de a nu supăra pe cineva cîte hîrtii primesc ei şi cîte se anulează una pe alta şi se războiesc una cu alta iar ei sînt aceiaşi şi pămîntul acelaşi şi tractorul acelaşi şi sfîntul Ilie cade tot la 20 iulie cînd şi încep ploile dar să mă întorc la eroul meu de azi care a făcut să strălucească din nou numele Simbureştilor ca pe timpurile cînd viţa de vie se mîngîia cu obrazul de către ţăranul mai simţitor la lacrimile ei, primăvara, decît la lacrimile fetei ce se pregătea de măritat.

Ţăranul ajuns inginer şi director al unei întreprinderi de elită e azi un împătimit al ideii **că se poate orice dacă vrei** şi cine a avut răbdare să cutreiere livezile lui cu meri plantate orgolios pe nişte dealuri altădată pustii şi sărace ca la Oteşti, sau cum creşteau negre, de la pămînt, pădurile de meri de la Iancu Jianu, sau cum se înfăţişau viile de la Simbureşti tunse ca într-un parc englezesc şi cu frunza verde ca primăvara, pe o vipie de foc, în timp ce la vecini parcă trecuse aripa toamnei peste podgoriile rămase în suferinţă de ani, cine a văzut grija şi ruşinea ţărănească cu care acest bărbat de ispravă a apărat de ruină un fost conac părăduit rău de înaintaşii lui **ce credeau că odată cu** boierul se cuvenea aruncată şi averea lui, cine l-a văzut încruntîndu-se iute cînd nu se petrec toate după ceasul civilizaţiei sau cine ştie cum a scos bani din buzunar ca să dea o înfăţişare demnă de un întelectual superior universului puţinelor ore pe care le petrec în faţa mesei de lucru, cine ştie cu cîtă diplomaţie îşi creşte cadre sever şi neînduplecat în faţa celor stabilite, dar repede în stare de tandreţe şi gata să zică **bine** cu gura plină, adică deloc zgîrcit cînd e vorba să dea Cezarului, ce e al lui şi mai ales să se bucure cînd vede că în jurul lui oamenii care muncesc bine ştiu să trăiască şi bine, cine ştie toate acestea şi mai ştie că inginerul care nu pregetă să intre în garaj, să pună mîna pe volanul tractorului, să se aplece să lege o coardă de vie şi care nu se sfieşte să spună răspicat ce crede şi cînd nu crede în ceva să spună şi mai răspicat, cine a văzut şi ştie toate acestea atunci mai trebuie să ştie că acest Om e şi Om în cel mai omenesc înţeles, cultivînd cu o mare dragoste prieteniile şi fiind în stare să dea totul pentru ele, cu o inimă oltenească de zile mari şi cu o bucurie a prieteniei care îl face demn de toată invidia, pentru că în lumea noastră grăbită el ştie să întindă mîna cu o bărbăţie atît de sănătoasă şi de încrezătoare încît e greu să nu recunoşti că e bine că mai sînt şi oameni care n-au uitat că viaţa trece repede şi că depinde numai de noi ca să ne mai bucurăm de ea. Ioniţă Nicolaescu trece prin lume iradiind sănătatea morală a ţăranului oltean de viţă şi fără să ţină să iasă în lumină cu orice preţ impune exact prin ceea ce a impus ţăranul român dintotdeauna, prin demnitatea lucrului bine făcut, prin ambiţia de a se ţine singur pe picioarele lui, prin hărnicia gospodarului care ştie ce înseamnă să roşeşti în faţa mărului uscat dinaintea porţii, prin inteligenţa iscoditoare şi mereu nemulţumirea a înaintemergătorului.

Am făcut, mai demult, cu el un drum prin lumea trupului de moşie pe care îl gospodăreşte şi l-am pîndit cu o viclenie la fel de ţărănească şi îmi place să cred că mă pricep la oameni : se poate spune bine, despre Ioniţă Nicolaescu că sfinţeşte locul. Intrasem pe un drum ars de soarele unei luni nemiloase cum este iulie, podgoriile şi frunza viţei de vie ca păcura şi strugurii ca ugerele pline şi de jur-împrejur, pădure, aracii înăbuşiţi de sănătatea viei, iar undeva sub cerul ca argintul topit, panglica Oltului, Doamne, mă gîndeam, cum poate fi de frumoasă şi de bogată ţara asta, numai noi să vrem să punem mereu omul potrivit la locul potrivit.

DINU SĂRARU

Totuşi, o viaţă valorează mai mult

În seara zilei de 3 noiembrie 1982, Andrei Dumitru, proiectant principal la F.E.A.-Bucureşti, părăseşte după cîteva ceasuri clădirea în care participase la cursurile Universităţii. Îndreptîndu-se spre casă. Destul de obosit şi îngîndurat se urcă într-unul din autobuzele liniei 135 din staţia situată în faţa magazinului Eva. Găseşte loc şi se aşază. O clipă priveşte pe fereastră la direle albicioase trasate pe asfaltul şoselei de farurile maşinilor, după care aproape mecanic ochii i se întorc spre interiorul vehiculului. Exact în acel moment Evdochia Butnărescu se prăbuşeşte. Se prăbuşeşte sub privirile lui, sub privirile unui prea vesel grup de tineri, sub privirile celorlalţi călători. Şi totuşi singurul care reacţionează este el. Se apleacă peste cea căzută susţinîndu-i capul cu o mînă şi încercînd cu cealaltă să-i desfacă nodul basmalei. Femeia gîfîie rapid şi sacadat. Lumina scăzută din autobuz îi accentuează paloarea cadaverică a chipului. Tinerii rîd indiferenţi lîngă el. Cineva îl sfătuieşte să o lase baltă. Altul opinează că ar fi beată. Şi totuşi, nu, femeia asta nu miroase a băutură. Andrei Dumitru parcă intuieşte ceva. Aproape că îi urlă în ureche : Suferiţi cu inima ? Printre dinţii încleştaţi şi buzele cianotice răsuflă un „da" muribund. Autobuzul 135 opreşte în staţia „Universitate". O viaţă este în cumpănă, un om trebuie ajutat. A.D. hotărăşte rapid. Va rămîne cu ea. Dar mai întîi trebuie să o coboare. Ridică ochii spre cei din jur. Iar ochii săi imploră parcă ajutor. Tinerii au sărit aproape din mers dispărînd cu repeziciune. Cineva se oferă să-l sprijine şi peste un minut Evdochia Butnărescu zăcea rezemată de un pom, avîndu-l alături numai pe Andrei Dumitru.

Acesta priveşte cu disperare de jur împrejurul său. Oamenii trec grăbiţi aruncînd priviri fugare spre grupul de la rădăcina copacului. Alţii se plimbă liniştiţi în aşteptarea autobuzelor. Şi totuşi un om trage să moară. Cît să mai aştepte ? Clipele sînt preţioase în astfel de cazuri. Fuge pînă la telefoanele din staţie. Un prim apel. Alo, salvarea ! Este ora 18. Se reîntoarce lîngă muribundă încercînd zadarnic să-i fie de folos. Între timp cîţiva se opresc să se intereseze ce s-a întîmplat. A.D. povesteşte. Primeşte cîteva sfaturi. Încearcă să înduplece pe cineva să găsească o maşină. Nu de sfaturi are el nevoie acum ci de ajutor. Oamenii se scutură însă neputincioşi. Nu e treaba lor şi în plus se şi grăbesc. Unul se hotărăşte totuşi să mai anunţe o dată salvarea. Vor mai urma încă trei apeluri. Toate fără folos.

La un moment dat printre cei adunaţi îşi face loc o femeie. Se recomandă a fi cadru medical. Apucă mîna bolnavei şi îi cercetează pulsul. „Da, are ceva cu inima. Anunţaţi salvarea, eu mă grăbesc. Am bilete la teatru". Andrei Dumitru simte că nu mai poate rezista. Jos, la picioarele lui, E.B. respiră din ce în ce mai greu. Strada îşi urmează viaţa firească. Oamenii se consultă, îşi dau cu părerea. **Nimeni, nimeni însă nu face nimic.** Ora 19. O oră de la primul apel la salvare. Nimic. Ora 19,15. În fine un trecător ce a sesizat situaţia critică opreşte un taximetru. Spitalul Colţea este la doi paşi. Bătrîna este purtată pe braţe de cei doi şi urcată în maşină. Şoferul Georgel Lazăr demarează rapid şi peste cinci minute opreşte în faţa intrării camerei de gardă a spitalului. Echipa de serviciu formată din medicul Tamara Gheneş şi asistentele Ana Bulgărescu şi Safta Bunilă o preiau imediat. Un control sumar. Da, va fi internată. Diagnostic prezumptiv : accident vascular cerebral.

În seara aceea Andrei Dumitru a ajuns mai tîrziu acasă. A povestit sau n-a povestit întîmplarea.

Doctoriţa a ajuns la timp la teatru şi probabil s-a distrat copios.

Ceilalţi au ajuns fiecare la treburile lor.

Evdochia Butnărescu născută în 1904 a ajuns într-unul din paturile spitalului luptîndu-se între viaţă şi moarte.

Singură salvarea nu a ajuns nicăieri dar faţă de atîtea probleme ce mai contează asta ?

LIVIU MINECAN

În „Flacăra" din 1 octombrie a.c., colegul Mircea Bunea a scris reportajul unei nopți teribile, însoțind echipele Serviciului judiciar al Miliției Capitalei într-un „filtru total". Atunci, spre orele unsprezece, dintr-o „Dacie" albă, oprită la punctul de control din Toporași, doi indivizi sar, lasă mașina de izbeliște, și reușesc să dispară în întuneric. Pe banca din spate rămîn să explice cum vine chestiunea trei tineri : Sorin Bolocan cu Geta și Ioana. Cine-s Sorin, Geta și Ioana n-are nici o importanță. L-au cunoscut pe șofer de două zile, s-a arătat galant cu fetele, i-a invitat la o plimbare și cam atît.

„Pentru noi, spune locotenentul major Mircea Bot de la Serviciul judiciar al Miliției Capitalei, în ciuda faptului că hoții mașinii mirosiseră primejdia și fugiseră, noaptea aceea a fost un succes. Sorin, Geta și Ioana ni i-au descris, am avut, în sfîrșit, un portret oral corect iar un amănunt (șoferul avea unghia degetului inelar de la mîna stîngă deformată și neagră) s-a dovedit mai apoi extrem de util în identificarea lui. Individul cu unghia neagră era Gheorghe Neațu. Știam despre el acum o mulțime de lucruri și, dintr-o zi în alta, aveam să-l prindem. L-am prins, de fapt, în 25 septembrie destul de repede. Locotenentul major Octavian Popescu îl anchetа — ca martor sau inculpat, încă nu se știa precis — într-o încăierare cu tentativă de omor. „Știu că îl căutați pe unul cu părul creț și mustață. Am pe cineva la mine. Poate-i omul vostru". Era, într-adevăr, „omul nostru". „Mi-am dat seama imediat că era el. Spun că l-am prins oarecum repede, dar trebuie să precizez că semnalmentele hoților le cunoșteau toți de la judiciar. La cazul acesta au lucrat foarte mulți oameni. De acum cercul se închidea. Preluasem cazul în 5 septembrie și în 27 îl încheiam. Banda formată din Gheorghe Neațu, Marian Burcheci, Alexandru Andronache, Corneliu Părcălabu și Serioja Ciobanu avea la activ 2 violuri, o spargere la un magazin, 35 spargeri de autoturisme, 28 furturi de mașini, 6 mașini incendiate, dar părerea mea e că-i vorba cu totul de vreo sută de mașini furate și încă 2 incendiate. Au fost atît de multe, încît nici ei nu-și mai aduc aminte".

Mă aflu într-un birou la Miliția Capitalei, e sîmbătă, 6 noiembrie, ora prînzului și discut despre toate acestea cu locotenent colonelul Vlad Ionescu, șeful compartimentului de prevenirea și combaterea infracțiunilor de tîlhărie și viol, cu locotenentul major Mircea Bot și locotenentul Mihai Vene. Oameni tineri, cu o privire ușor ostenită, o privire profund onestă. Treaba pe care o au de făcut zilnic nu-i tocmai ușoară, oamenii cu care au de-a face nu-s toți oameni. Povestită așa, în cîteva pagini, truda lor la dezlegarea acestui caz pare, dacă nu accesibilă multor cititori de romane polițiste, în orice caz în teritoriul logicii și al bunului simț. Iar logică și bun simț, nu ?, avem cu toții.

Am venit aici întrucît s-a scris în „Flacăra" începutul istoriei, ori mai corect spus, începutul sfîrșitului ei, pentru că sîntem datori cititorilor cu unele lămuriri și, mai ales, pentru că despre prinderea bandei „s-a auzit cîte ceva" și ne-am simțit de aceea obligați să mulțumim celor care luptă cu infracțiunea ca să avem ORAȘUL CURAT.

În seara de 4 septembrie, prin urmare, o fată, să-i spunem Ana, deși o cheamă altfel, e răpită sub privirile indiferente ale unor oameni ca toți oamenii, e dusă

Acțiunea „orașul curat" continuă...

sub amenințarea morții într-un loc pustiu și e violată. În drum spre Jilava, mașina de culoare închisă trece pe lîngă penitenciar și unul din golani exclamă : „Din cauza uneia ca tine mi-am mîncat tinerețea aici". Mai apoi, Ana va vedea la Miliția judiciară multe, foarte multe fotografii, în speranța de a-l identifica pe călăul tinereții sale, dar — din păcate — nu-l va descoperi.

Și nu-l va descoperi pentru bunul motiv că în cărțile polițiste toate sînt într-un fel, iar în viață altfel. Era noapte, fata era buimăcită de frică și suferință, amintirile, cu toată bunăvoința ei, o trădau. (Mai tîrziu se va ivi situația bizară că în loc să recunoască victimele pe răufăcători, dintr-un grup cu semnalmente comune, răufăcătorii vor fi aceia care vor trebui să recunoască victimele !

La orele 2, în noaptea de 4 spre 5 septembrie, Ana vine la Circa 18, biroul judiciar și povestește ce i s-a întîmplat. Imediat, o echipă pleacă pe șoseaua Giurgiului pentru a cerceta „cîmpul infracțional", care era chiar un cîmp. În cercetarea judiciară primele ore sînt fundamentale întru aflarea drumului cel bun. Fata a reținut culoarea mașinii și, ce-i realmente remarcabil, numărul ei. A doua zi, duminică, Postul de miliție din Dărăști anunță că s-a găsit o mașină „Dacia" de culoarea „albastru de Egipt" incendiată și aruncată în pîrîul Sabar. Aici sosește o echipă complexă de specialiști, condusă de locotenent colonelul Manon Florescu, șeful Serviciului judiciar al Miliției Capitalei, echipă în care se găsesc, firește, Mircea Bot și Mihai Vene, precum și specialiști criminaliști, a căror muncă va fi în scurtă vreme de cel mai mare folos. Banditii incendiau mașinile furate ca să nu lase amprente, totuși locotenentul criminalist Marinache Constantin va găsi și amprente, și alte probe materiale incriminante. Este mașina în care a fost răpită Ana și, din acest punct, cazul trece de la Direcția circulației la Serviciul judiciar.

E duminică dimineața, se cunosc semnalmentele hoților, se știe cîți sînt, fata violată în 23 iulie colaborează la stabilirea semnalmentelor, o serie de amănunte încep să devină semnificative. Spre exemplu, se cunoaște acum zona din Ferentari frecventată de cei cinci. Era limpede că trebuia ținută sub observație o anumită parte a orașului și că „filtrul total" pentru depistarea hoților de mașini trebuia făcut în sud, la ieșirea spre Jilava. Filtrele acestea seamănă întrucîtva cu pescuitul : arunci plasa, nu știi ce pește prinzi, dar e clar că nu poți prinde pește decît dacă e apă și ai o plasă și niște oameni care știu s-o mînuiască.

Cercetarea a fost extrem de dificilă, pentru că era vorba de persoane fără cazier. Nici un caz nu seamănă cu altul, e adevărat, dar acesta chiar că nu mai seamănă cu nici unul. Hoții nu vindeau lucrurile furate. Ei se distrau și prindeau, furînd și tîlhărind, gustul pericolului. Furau o mașină, își făceau damblaua cu ea și o abandonau. Întrucît nu erau prinși, se simțeau invulnerabili. Au căpătat tupeu de gangsteri, s-au „profesionalizat" rapid. Dădeau foc unor mașini cu nonșalanța celor care au din ce.

Locotenentul major Mircea Bot spune că, prinzîndu-l pe Neațu, a conversat cu el, fără nici un scop aparent, de la 11,30 pînă la 14,000 cînd l-a întrebat abrupt : „Și zi, mai Neațule, de ce ai fugit tu în noaptea de 23, cînd am făcut controlul actelor ?". Neațu a înghițit în sec, a stat cu secul în gît un minut, pe urmă a cerut un pahar cu apă. „Știam, spune Mircea Bot, că o să mai vrea apă. A băut trei pahare. Apoi, de frică, i s-a făcut foame. I-am dat niște covrigi. La orele 21, cînd am încheiat prima repriză de discuții, știam cam tot ce ne trebuia să-i prindem pe toți. De fapt, e cam mult spus „tot ce ne trebuia" deoarece hoții nu se cunoșteau pe nume și nu știau măcar nici unde locuiește fiecare. Cîte un capăt de informație însă era de ajuns ca să se lege lucrurile și în 27, seara, îi aveam pe toți cinci".

TUDOR OCTAVIAN ■

Nouă controale — apă de ploaie, peste un milion, apa din butoaie

Se știe, expresia se folosește pentru aprecierea ironică a unor activități de mîntuială, fără efect, deși, ca să fim drepți, apa de ploaie este uneori chiar mai valoroasă decît lucrul cu care o comparăm. Păi, nu ? Să ne gîndim, de pildă, cît este ploaia de folositoare naturii... Desigur, dacă o compari cu vinul ori cu altceva, se schimbă situația...

Dar cu un control sau mai multe la aceeași unitate, care controale nu descoperă absolut nimic, cînd, în realitate, acolo gestionarul sustrage fără întrerupere de ani de zile, cu o lăcomie care numai la unele dintre viețuitoarele necuvîntătoare poate fi întîlnită, și pentru care controlorii sînt plătiți, chiar și cu diurnă de deplasare, cazare, transport etc., basca paguba care continuă să crească pe seama avutului obștesc, mai suportă comparație cu apa de ploaie ? !

Ne-a determinat la o asemenea reflectare, cazul, curios în felul său, descoperit recent și aflat în prezent în cercetare la Miliția județului Satu-Mare, referitor la activitatea infracționistă fabuloasă desfășurată de fostul șef al depozitului de vin de la Întreprinderea viei și vinului a județului respectiv — anume Sebastian Istrate.

Deocamdată s-a stabilit cu precizie, prin probele administrate de miliție și reviziile contabile efectuate, un prejudiciu de 1 181 000 lei, dar n-ar fi exclus și alte surprize, pentru că verificările continuă pentru cunoașterea realității privind activitatea fostului gestionar în perioada anterioară.

Cum spuneam, faptul pare ciudat, nu atît prin nesățiozitatea harpagonului de la depozitul de vin din Satu Mare, pentru că astfel de indivizi, care nu-și mai pot frîna lăcomia, s-au mai văzut, cît prin „abilitatea" cu care el a trecut cu brio prin cele 9 (nouă) controale și revizii care s-au făcut în ultimii ani la respectivul depozit.

Desigur, gurile rele ar putea să spună că acolo a fost ceva necurat la mijloc, nu se poate ca nici unul din cele nouă controale și revizii să nu fi descoperit absolut nimic !

Cadrele de miliție care cercetează cazul neavînd pînă în prezent nici o probă că cineva dintre controlori și revizori s-ar fi lăsat corupt de fostul gestionar, rămîne valabilă cealaltă ipoteză — superficialitate — cu nimic mai puțin gravă dacă avem în vedere consecințele pe care le-a favorizat.

Cum altfel decît superficial, formal, de mîntuială, pur birocratic, deci lipsit de cea mai elementară răspundere, poate fi considerat acel control care nu stabilește realitatea în gestiunea unde se face inventarierea ?

Se pune întrebarea : cunoștea oare Sebastian Istrate vreo metodă infracționistă deosebit de ingenioasă, prin care a reușit să înșele vigilența celor care i-au controlat gestiunea ? Aș ! El a recurs la un procedeu cît se poate de simplu și de cunoscut, întocmai ca în cazul cu „oul lui Columb". Ținînd o evidență strictă a cantităților de vin sustrase și valorificate în complicitate cu mai mulți responsabili de restaurante din județ, îndeosebi cu gestionarul de la crama „Dacia", Ștefan Szabo, prin intermediul căruia a valorificat cele mai mari cantități de vin — S.I. umplea cu apă atîtea butoaie cîte echivalau cu cantitatea sustrasă. Controlorii, deși s-au deplasat oficial de 9 ori la depozitul de vinuri, n-au avut curiozitatea să verifice conținutul tuturor butoaielor pline. De ce atîta „efort", cînd gestionarul părea om de încredere ? De unde valabilitatea proverbului că prea multă încredere strică.

Am adăuga noi, prea multă încredere — — costă ! În cazul de față a costat chiar peste un milion...

MIHAI GROZAVU ■

Acum, pentru că tot s-a terminat, putem recunoaște ceea ce cu o săptămînă în urmă încă ezitam să facem, știu eu, să fi fost la mijloc o teamă nedeclarată de a nu grăbi cursul lucrurilor, putem deci spune că toamna aceasta ne-a furat cu bună știință plăcerea iernii ce va să vină. Ne-a ținut cu gleznele fixe, pedepsindu-ne asemeni copilului așezat pînă la git în grămada de ionatane pentru a putea respira prin porii pofticioși întreaga aromă lăsată acolo, în obrazul de măr pentru ei și pentru noi de la zidirea lumii. O, doamne, mult ne-a mai biciuit simțurile șoapta rotunjită cu miere a zilelor de toamnă, rochie de mireasă ferită de otravă, peste care a stat, mai așternută ca niciodată cu stele vii, bolta senină și Luna, toată cîtă îi este dat să fie.

Am simțit nevoia să fug acasă ducîndu-mi de mînă copiii, să sărute mîna mamei rămasă singură în vîrful dealului ca o statuie jurată a fi de veghe la mersul pașilor noștri, oriunde pe scoarța pămîntului și a vieții, pînă în punctul în care rămîne doar infinitul. I-am lăsat apoi să-și privească fețele turtite de atingerea brumei în rotundul gutuilor din fața casei, cît capul lor de mare și mai galbene decît strigătul lunii în puterea nopții de sinziene. I-am chemat să-și bucure sufletul la vederea joardelor încă doldora de boabe albastrui, explozie de lacrimi în vadul unui timp pe care-l îngropăm fiecare în locuri unde, cine știe dacă noi înșine vom mai înnopta cîndva. I-am rugat să se lase priviți de ochii pruncilor apăruți odată cu ei, acolo, în ochiul apei din adîncul fîntînii, izvoare din care mi-am istovit setea tot drumul copilăriei, și mai sus de asta, de oricîte ori

Hîrtia de turnesol

mi-a stat în putință. I-am ținut lîngă mine, pe prispa casei, rugîndu-i să tacă, pentru a putea asculta și auzi împreună, în lumina fără egal a acestei toamne, corola de minuni a lumii făcută să nască și să trăiască și să fie văzută și auzită numai sub streașina casei părintești și doar acolo.

Am urcat la munte zilele trecute și mi s-a părut că am în față, din nou, avertismentul, confirmarea, de mai era nevoie, la temerea că tot ce este în drum spre noi de acum încolo trece obligatoriu prin conul de umbră al toamnei, cu pătule pline pînă sus în tavan și cu must cît să ajungă la toate rudele de aproape și de departe. În pădurile de cetină pe care atît de bine le ținem minte, în nesfîrșita alergătură de conifere lăsate să bage de seamă la scurgerea vremii, iată, cineva a risipit fără să-i pese, pe drumul spre iarnă, sfeșnice de luciri nepămîntești, culori orbitoare făcute să aducă nesomn și să ne ia cu spaime. Frunzele copacilor de cîmpie, rătăciți fără a se ști de ce la munte, au luat foc, alegîndu-și fiecare altă culoare. De la galben lămîios la roșu — motul curcanului, toate nuanțele cîte s-au găsit în recuzita infinită a anotimpului căzut în inima noastră ca o boală fără de leac. O furtună de trăiri vegetale, o izbucnire în fel și chip, răsturnare de îmboldiri acide, peste hipersensibila noastră înclinație către trăire.

O hîrtie de turnesol, trădîndu-și identitatea și obligîndu-se să îmbrace veșminte cu care să ne iasă în drum.

Agățat peste Caraiman, soarele se pregătește să plece și trage după el clopoței cromatici legănați de dor.

Rămîn la ideea că ne va fi greu să mai lăsăm ceva pentru iarna ce vine din încărcătura noastră de suflet ; violentă, rapace, nemiloasă, toamna ne-a stors pînă la capăt. A luat totul...

NEAGU UDROIU ■

Cronica șoselei

O secvență rutieră de sezon

Deși noiembrie e considerată o lună „moartă" din punctul de vedere a turismului, drumul care leagă Piteștiul de Brașov, prin Cîmpulung, este destul de aglomerat. Autoturismele, autocamioanele, autobuzele formează un șir neîntrerupt. Timpul frumos dimineața, începe să se strice. Dinspre Iezer Păpușa se zăresc, apropiindu-se, norii negri amenințători. Temperatura scade brusc, începe să fulguiască. Vîntul se întețește. „Grigore, am impresia că iarna ne prinde pe drum. Uite cum își scoate colții, mă". „Cam de vreme Iulică, e doar noiembrie. Începe să mă îngrijoreze însă situația. Cu colosul ăsta în spate, mi-e frică de derapaj. În plus, piesa asta „mititică" de 65 de tone trebuie să ajungă neapărat diseară la Brașov. La noapte începe montarea ei". Discuția se poartă între șoferul unui puternic remorcher, care tractează un trailer încărcat, și ajutorul său. Un huruit înfundat, apoi o bubuitură puternică, urmată de schimbarea direcției autovehiculului trăgător care ajunge să ocupe o poziție oblică pe șosea, pune în stare de alarmă echipajul remorcherului. Opresc autovehiculul și coboară îngrijorați din mașină. Nu le vine să creadă ce văd. Imensa piesă a alunecat de pe trailer și a căzut pe asfalt, iar părțile ei proeminente s-au agățat de platformă, prinzînd trailerul ca într-o capcană. Grigore, șoferul, face ocolul convoiului rutier și apoi se oprește în dreptul ajutorului său. „Iulică, o făcurăm de oaie. Îți dai seama ce macara puternică trebuie adusă aici ? De unde dracu o vom lua nu știu. Și doar le-am spus alora de la secție că ancorarea care o fac ei n-o să reziste : Fraților ce faceți voi e zero. E ca și cum ai lega niște vagoane de tren, între ele, cu frînghii". „Du-te mă mai bine la mașina ta și puneți-o la punct. Nu te băga tu unde nu te pricepi. Răspundem noi de treaba ce-o facem". Să vină ei, acum în viforița asta, să urce piesa la loc. Ei stau acum la pileală cu Ghiță, maistrul, că doar de aia se grăbeau, să meargă să-și sărbătorească șeful". Între timp șirul de mașini oprite de o parte și de alta a obstacolului depășește un kilometru. Șoferii turismelor se adună în jurul remorcherului. Își string hainele la git, își ridică gulerele. Unii încep să se răstească la echipaj. „Și ce aveți de gînd să faceți acum. O să ne țineți aici toată noaptea. Sînteți niște neglijenți. Trebuia să vă dați seama : cablurile astea anemice nu vor putea susține colosul de pe platformă". Cei doi tăceau din gură. Nu voiau să pună gaz pe foc, în fond omul avea dreptate. În mașini se găseau o mulțime de copii, iar majoritatea ocupanților erau îmbrăcați destul de subțire. Îi derutase dimineața însorită. Nu le venea să creadă că iarna va apare așa, deodată, fără nici un avertisment. A fost anunțat postul de miliție care a cerut ajutor de la Cîmpulung și de la Pitești. Situația începuse să devină dramatică. Viscolul se întețise, nu se vedea nici la 20 de metri. Cei care terminaseră benzina și nu se mai puteau încălzi, abandonaseră mașinile, plecînd să-și caute adăpost în comuna din apropiere. „Tovarășe Amariei avem nevoie de ajutonul dv. Șoseaua spre Brașov e blocată de un trailer. Sînt sute de mașini adunate acolo. Te rog să ne înțelegi. Nu putem lăsa peste noapte atîția oameni îmbrăcați ca pentru vară". Ion Amariei, om cam la 40 de ani, tată a patru copii, abia ajunsese acasă după 10 ore de muncă pe automacara. Tocmai începuse să mănînce. Se încruntă întîi puțin, și apoi răspunde : „Dacă ați apelat la mine, trebuie să fie vorba de un agregat, de o piesă ceva foarte grea. Știți doar că drăcovenia asta a mea e de 80 de tone. Nu?". „Tocmai de asta avem nevoie. Piesa are peste 60 de tone". „Atunci e clar. Vă rog doar să mă lăsați cîteva minute să îmbuc ceva. Nu de alta, dar altfel nu rezist". „Bineînțeles, nea Ioane, și te rugăm să ne ierți". „Se mai întîmplă și de astea, ce să-i faci". răspunde Ion. Convoiul de ajutor înfruntă un viscol în continuă intensificare. La doi, trei kilometri, sînt nevoiți să coboare din mașină și să-și facă drum cu lopata. Enorma macara ajunge la locul cu pricina. Face minuni nu alta, prin forța ei deosebită. În două ore drumul este degajat. Coloanele se repun în mișcare. „La un moment dat, ne povestea după aceea Ion, eram pur și simplu epuizat. Mă luase și frigul. Parcă eram în cămașă, nu în șuba asta îmblănită. Cînd am coborît însă din automacara să mă dezmorțesc puțin, am zărit în turisme copiii aceia care dîrdîiau de frig. M-am gîndit imediat la ai mei de acasă. Erau cam de vîrsta celor din mașini. Să vă spun drept, asta mi-a dat forța. Mă bucur că v-am putut ajuta".

VICTOR BEDA ■

Totul despre Girondins de Bordeaux

UN ADVERSAR PE MĂSURA CRAIOVEI

Vineri la prînz, la Zürich, sorții au decis : în turul 3 al Cupei U.E.F.A., Universitatea Craiova va întîlni pe Girondins de Bordeaux, partidele urmînd să se dispute la 24 noiembrie (la Bordeaux) și, respectiv, 8 decembrie (la Craiova). Vom încerca în rîndurile de mai jos, stimați cititori, să vă prezentăm, fie și succint, formația franceză, nu înainte de a-i mulțumi antrenorului federal Cornel Drăgușin, care ne-a furnizat o parte din datele pe care vi le înfățișăm.

„COTITURA" DIN 1980

Deși înființat în anul 1881, clubul din Bordeaux deține un palmares mai degrabă modest. El n-a cîștigat campionatul decît o singură dată (1950), dar s-a clasat în mai multe rînduri pe locul 2 (1965, 1966, 1969). În Cupa Franței, a terminat învingător tot o dată (1941), rămînîndu-i însă consolarea de a fi disputat, fără izbîndă, alte 5 finale (1952, 1955, 1964, 1968, 1969). După anii 1965—1969, în care echipa a avut o „zvîcnire", ea s-a cufundat din nou în mediocritate și s-a găsit, aproape în fiecare sezon, mai aproape de retrogradare decît de titlu ! În 1979, de pildă, Bordeaux (altfel reprezentanta unui oraș cu peste 600 000 de locuitori, mare port pe Garonne și puternic centru viticol) a terminat pe locul 14, iar în 1980 a stat și mai rău, ocupînd la terminarea campionatului poziția a 16-a.

În 1980 însă în viața clubului s-a produs o adevărată „cotitură". Venit președinte, Claude Bez, un om energic dar (după aprecierile presei franceze) cu gură cam mare, l-a promovat pe fostul internațional Didier Couecou ca director tehnic și a apelat la serviciile antrenorului Aimé Jacquet (și el fost internațional A, remarcat la Saint Etienne), lansînd totodată un avertisment : „în cîțiva ani, Bordeaux va ajunge o echipă de nivel european". Iată ce scria, la puțin timp după instalarea noii conduceri tehnice, ziarul „l'Equipe" : **„E limpede că Bordeaux e avidă de revanșă. Cei care formează echipa țin să demonstreze ceva și să nu ne surprindă dacă vor reuși sub conducerea lui Jacquet care, la rîndul lui, are și el ceva de arătat".** Previziunile lui Victor Péroni s-au adeverit și, în sezoanele următoare, Bordeaux a urcat în ierarhia fotbalului francez, la sfîrșitul campionatelor 1981 și 1982 ocupînd un meritoriu loc 3. E drept, echipa a fost ajutată și de cîteva transferuri spectaculoase (și costisitoare), între care cele ale lui Marius Trésor (venit de la Marseille în 1980) și Jean Tigana (cumpărat de la Lyon în 1981) au bătut, la timpul respectiv, toate „rețetele", dar nu-i mai puțin adevărat că și stilul lui Jacquet (orientat spre un fotbal modern, de atac) a început să-și spună cuvîntul. Anul acesta, la a 8-a sa participare în cupele europene, gruparea bordeleză a reușit să pătrundă în turul 3 pentru prima oară, în 1981 părăsind Cupa U.E.F.A. din turul 2, eliminată fiind de S.V. Hamburg (2—1 și 0—2). După ce, în turul 1, surclasase pe Viking Reykjavik cu scoruri identice : 4—0.

Acest „salt" se explică, după cum veți vedea, prin alte cîteva transferuri răsunătoare.

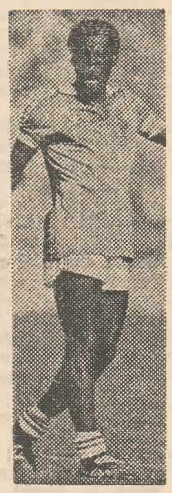

Marius Trésor : **născut în 1950, Sainte Anne (Guadelupa), 1,83 m, 84 de kilograme. Fost la Ajaccio și Marseille, din iunie 1980 la Bordeaux. Foarte bun la El Mundial '82 (singurul care a jucat toate partidele), e la un pas de a-l egala pe Robert Marche în ceea ce privește numărul de selecționări în națională Franței (62 față de 63). Excelent în joc aerian, rămîne vulnerabil în joc pe jos și la interceptie.**

5 TITULARI NOI

În toamna lui 1982, clubul a hotărît, sprijinit fiind și de municipalitate (primarul orașului e fostul prim-ministru Jacques Chaban Delmas), să împrospăteze lotul. I-a lăsat să plece de la Recqueville (locul de antrenament al formației bordeleze) pe Gemmrich (la Lille), pe Soler (internațional A, la Toulouse), pe Fernandez (la Cannes), pe Pantelici (internațional A iugoslav) etc., făcînd cîteva achiziții de primă mărime. A venit, de la Nîmes, portarul Ruffier, a fost adus fundașul central Specht (de la Strasbourg), s-a apelat la Domenech (fost la Paris Saint Germain), după care atenția lui Bez s-a îndreptat spre Bundesliga, de unde Bordeaux a achiziționat 2 atacanți de valoare : pe Caspar Memmering (de la Hamburg) și pe Dieter Müller (de la Stuttgart), ambii internaționali.

Drept urmare, în campionat (în care ocupă în prezent locul 2, după Nantes), Jacquet s-a oprit asupra formației **Ruffier — Rohr, Specht, Trésor, Domenech (Bracci), Tigana, Girard, Giresse, Memmering, Müller, Lacombe**, cu observația că, exceptîndu-i pe Ruffier, Rohr, Specht și Bracci, toți ceilalți au jucat sau joacă în echipe naționale, sub culorile franceze sau vest-germane. Patru din ei, Trésor, Tigana, Giresse și Girard, au făcut parte din reprezentativa „cocoșului galic" care a evoluat (bine, locul 4) la El Mundial '82, Trésor jucînd în Spania în toate partidele disputate, iar Tigana fiind declarat, în urma referendumului revistei „Don Balon", cel mai bun jucător francez la mondiale (de unde o tentantă ofertă din partea lui Tottenham ,ofertă respinsă fără ezitări de Claude Bez). Dacă se apreciază că linia de fund a lui Bordeaux e penetrabilă (ca are și o medie de vîrstă mai ridicată, Trésor pregătindu-se să serbeze, la 15 ianuarie, 33 de ani), se afirmă în schimb că mijlocașii Jean Tigana, Alain Giresse (care e și căpitanul echipei) și René Girard, cărora li se adaugă, de regulă, și Caspar Memmering, alcătuiesc un compartiment deosebit de puternic și omogen, o adevărată „cavalerie ușoară" (Tigana are 1,68 m și 62 kg, iar Giresse numai 1,63 m și 60 kg !? Vîrstele lor: 27 și, respectiv, 30 de ani), capabilă să surprindă orice adversar. Atacul, în care „veteranul" Lacombe, (30 de ani) și-a păstrat locul înaintea foarte tînărului Audrain (venit anul acesta de la Angers), e alcătuit din jucători robuști și iuți, redutabili în jocul aerian.

După părerea ziariștilor francezi (ca și după cea a lui Mircea Lucescu, pe care o vom găzdui îndată), „cheia" succeselor lui Girondins de Bordeaux se află în mîinile mijlocașilor, ale lui Tigana în primul rînd. Jucător de culoare (ca și Trésor dealtfel), Tigana are o tehnică de excepție, fiind o adevărată „rampă de lansare" a atacurilor bordeleze care, pe teren propriu, sînt greu de stăvilit. Dovadă ? **Bordeaux a ajuns în turul 3 datorită victoriilor zdrobitoare obținute în meciurile de acasă: 5—0 cu Karl Zeiss Jena (după 1—3) și 4—0 cu Hajduk Split (după 1—4, meci în care au lipsit cîțiva titulari, inclusiv Tigana).** Partida de la Bordeaux cu Hajduk a fost urmărită în întregime, la televizor, de selecționerul echipei noastre naționale, **Mircea Lucescu**, care ne-a încredințat impresiile sale.

„LECȚIA ENGLEZĂ"

— Cum vi s-a părut viitoarea adversară a Craiovei ?

— A început foarte tare, atît în sensul bun, cît și în sensul rău al cuvîntului, și a terminat la fel. Francezii, care altădată practicau un fotbal „de salon", au învățat foarte bine „lecția engleză" și trebuie să recunosc că am văzut, la jucătorii lui Bordeaux, mai multe deposedări bărbătești, prin alunecare, decît la adversarii lor ! Dealtfel, Hajduk a cedat și psihic. Iugoslavii n-au crezut că pot fi eliminați și, socotind înlăuntrul avantajul de 3 goluri, au jucat apatic. N-au tras de timp, n-au fragmentat jocul. După ce Memmering a marcat cu multă șansă golul 3, șut de la 35 de metri scăpat copilărește de portar, Bordeaux s-a dezlănțuit și nimic nu i-a mai putut opri pe francezi din drumul lor spre calificare.

— Care sînt „armele" lui Bordeaux ?

— Linia de mijloc, care s-a angajat cu energie în fiecare fază. Tigana și Giresse mi-au făcut o foarte bună impresie, ei creînd adesea superioritate numerică prin scoaterea din joc a adversarilor direcți. În apărare însă, de unde Trésor are obiceiul să plece mereu la finalizare, francezii au lăsat multe spații libere. Cred că, într-o zi bună, Craiova ar putea marca și 2—4 goluri în poarta lui Ruffier. Firește, la Bordeaux va fi mai greu, tocmai din cauza fotbalului de mare angajament practicat de gazde, fotbal la care, în meciul cu Hajduk, arbitrul a cam închis ochii, avantajîndu-i pe francezi.

— În rezumat ?

— Socotesc că prima confruntare, cea din 24 noiembrie, va fi decisivă, de aceea ea trebuie pregătită cu multă atenție. Ținînd cont de toate elementele, de la lipsa lui Balaci la condiția terenului din Bordeaux, de regulă mai moale, din cauza umidității atlantice. Un adversar, fără îndoială, puternic, dar nu invincibil.

— O ultimă întrebare : care a fost atmosfera la meciul cu Hajduk ?

— Din cîte m-am lămurit, incendiară. Multă lume (n.n. peste 25 000 de spectatori), foarte pătimașă, gazonul înconjurat de polițiști. Dacă vreți, un fel de „San Siro". Craiova însă, care e de-acum o echipă experimentată, nu va trebui să-și piardă capul. Eu, dacă pot zice așa, cred în steaua ei.

Și noi, o spunem cu toată sinceritatea, credem în posibilitățile Universității de a se califica. Sigur, pînă la 24 noiembrie mai sînt atîtea zile, vom mai reveni asupra meciului de la Bordeaux, dar pregătirea lui trebuie începută cît mai grabnic și făcută cu maximum de seriozitate și răspundere. Cîțiva tehnicieni vor trebui să vadă pe Girondins, acest lucru fiind posibil fie în data de 16 noiembrie (la Sochaux), fie în data de 20 (chiar la Bordeaux), cu Auxerre, echipa lui Szarmach). F.R.F. avînd datoria să dea, în acest sens, o mînă de ajutor, interesul Craiovei fiind, de fapt, interesul fotbalului românesc, la o oră la care, după cum bine se știe, Universitatea e singura noastră formație rămasă în cupele europene. În ceea ce privește întîlnirile pe care Craiova le mai are de susținut în campionat, nu cerem federației un statut privilegiat, dar îi cerem, și o facem tocmai în interesul amintit, să vegheze cu mai multă răspundere, mai vigilent, în așa fel încît neplăcerile de la Scornicești și Pitești (care au traumatizat psihic formația oltenă) să nu se mai repete.

În rest, nu ne rămîne decît să-i urăm Universității mult succes !

OVIDIU IOANIȚOAIA ■

Omul care joacă

Între extaz și... adevăr

Aș fi vrut astăzi să vă vorbesc mai mult despre un așezămînt uluitor vizitat în orașul Erou Coventry, Catedrala Reconcilierii. Prin ingeniozitatea și modernismul construcției, precum și a simbolurilor istorice și de expresionism actual al vitraliilor și al goblenului definitoriu, mi s-a părut mult mai interesantă decît marile domuri rivnite ca vedere ale evului mediu. Monumentul actual, ridicat „alături" de ruinele vechii catedrale distruse de furia din văzduh a „zvasticii" lui Goebbels, aduce aminte prin el de vechea așezare de maici dinaintea venirii „danilor" în Britania, de începuturile credinței proprii înainte de normanzi, de nebunia erotică dar puțin fertilă a lui Henric al VIII-lea (incendiatorul pentru Anne Boleyn a perimetrului în sine rupîndu-se de Roma) ; găsind, în fine, în 1962 loc și locuri pentru a crea omului senzația că sub scutul noilor catapetezme și ale aceleiași muzici de Bach, trebuie și merită să te pleci neputincios în fața vieții. Această oază de gînduri mi s-a părut uluitoare fiindcă dă sugestia că nu trebuie să îngenunchezi aiurea ci să-ți găsești forța de a face orice pentru a-ți trăi prin efortul tău, spre folosul omenirii, împrumutîndu-ne între noi ce avem mai bun, clipele atît de aproximative ale existenței. Prin sugestionalul său neașteptat, acest „monument viu" m-a adus, readunîndu-mi gîndurile, iarăși, spre acelea ale fotbalului.

Era tîrziu, într-un alt sanctuar al omenirii, stadionul Villa Park, luminile totale se stinseseră de mult. Poate numai în boxele privilegiaților timpului actual, așezate în locuri oacheșe, cu vedere discretă din orice colț, spre cîmpul verde, protejate de geamuri incasabile, o posibilă „candelă" a suspensului mai antura un toast al lui „Loyds Bank" sau „Rolls Röyce" pentru Shaw, Withe, Morley sau pentru spectacolul în sine. Realmente a fost un bun spectacol. Eram amărît, vestiarul nostru devenise un incendiu în căutarea tricourilor lui Aston Villa ca și a unor explicații de senzație ale unor momente de joc ce nu depindeau numai de acum ci și de timpuri destul de îndepărtate... Să părăsești un vestiar înfrînt, indiferent în fața oricărui adversar străin, aș vrea să fie o senzație de suferință pentru orice jucător român.

Eu cred că și este în restriștea noastră, dar tot noi, blestemați de divini, sîntem aceia care schimbăm neasemuit de repede bocetul de îngropăciune în chiot de petrecere... Eh, și ce nu se poate întîmpla atunci...

Dar ceața sau smogul Anglici poate fi și un tărîm binevoitor. Parcă din ea, în fața plecării din stadion, ca un semn adevărat, șeful scoots-ilor (căutătorilor de talente al lui Aston Villa, admis în acest post acum doi ani, după un concurs la care au participat 54 (!) de antrenori), Malcolm Birt, mi-a sugerat și prin mimica graiului că ne va însoți la aeroport. De fapt, era însărcinatul cu „desăvîrșirea" protocolului nostru și omul care ne-a urmărit la jocul cu Timișoara.

Normal, ne-am permis să ne dăm jos măștile... Am preferat un translator cunoscător adevărat al meandrelor limbii engleze. Spune-mi, Malcolm (îl priveam căutîndu-i sinceritatea în irisul albastru), de ce ai tăcut arătînd tabela atunci cînd doi ziariști de-ai noștri, priceputi la fotbal (spun eu), te-au întrebat ce crezi despre 7—2-ul nostru cu Timișoara ? „Știi, eu văd între 12 și 14 meciuri săptămînal pentru a căuta viitori înlocuitori pentru elita noastră. Caut și pentru Shaw... De fapt, acest Walters este și singura mea „găselniță", tocmai pentru el... La noi, orice jucător trebuie să simtă că are în spate un „coșmar" ce-l poate înlocui. E și o regulă a existenței. Revenind la joc, am simțit că reacția lui Gibson îl poate opri pe Țălnar, că Jones trebuie și poate să meargă după Orac și că agresivitatea de acțiune și de marcaj a liniei noastre de mijloc vă poate crea probleme. Aș vrea să-ți mai spun că am simțit că nu aveți posibilități de a contracara un „4-4-2" ca al nostru, în apărare. „Poate nici nu sînteți obișnuiți cu șablonismul exact al schemelor noastre". Replicile mele, realmente o luptă de opinii, nu cred că mai merită împărtășite. Mi-a dat multă dreptate, dar totul, păgubitor pentru noi... a trecut. În schimb, reîmprospătîndu-mi entuziasmul pentru posibila reușită de care este capabil fotbalul nostru, la fel de sincer, a recunoscut că și ei pot și trebuie să învețe foarte mult din agilitatea cu care i-am pasat la al doilea joc punîndu-le destule probleme. Îmi spunea : „Știi — asta ne lipsește"... Din aparenta lor liniște și din amăgitoarea noastră siguranță se poate afirma că mai avem multe de învățat, semeni de la semeni.

CORNEL DINU ■

Suspendat în România, dar bun pentru Europa

În ciuda aprecierilor foarte nefavorabile pe plan intern, arbitrajul românesc se bucură în continuare de un bun renume peste hotare, de un prestigiu la ridicarea căruia au contribuit, de-a lungul anilor, o serie de reprezentanți valoroși, de la Mihai Popa, primul deținător al ecusonului F.I.F.A., pînă la Rainea sau Igna, fără a-i uita pe desigur pe Kollosi, Petriceanu, Bentu și încă alții. A devenit un fapt curent ca la fiecare etapă a competițiilor continentale intercluburi, la meciurile internări de asemenea, o brigadă românească sau mai multe să fie chemate să arbitreze, lucru care constituie, fără îndoială, o cinste pentru fotbalul nostru, ajuns să fie reprezentat la un nivel mai înalt (cum s-a întîmplat la C.M. din Spania) nu de o echipă, ci de un arbitru ! Sezonul competițional actual nu a dezmințit aprecierile de care se bucură arbitrii români, încrederea pe care le-o acordă U.E.F.A. în special. Numai că, din păcate, lucrurile nu se află pe făgașul lor normal.

Cazul care ne pune pe gînduri este cel al arbitrului timișorean Ioan Igna, delegat de U.E.F.A. să conducă meciul F.C. Valencia — Manchester United, disputat în cadrul Cupei U.E.F.A. Trebuie mai întîi să subliniem că, în asemenea cazuri, delegarea arbitrului de centru este *nominală*. Colegiului de arbitri nerăminîndu-i decît sarcina de a-i desemna pe tușierii care îl vor ajuta pe acesta. Așadar, Igna a fost delegat pentru meciul în speță, dar între timp, în campionat, același arbitru timișorean a dat peste cap meciul Sportul studențesc — Steaua (două lovituri de penalty neacordate, vizibile pe banda video) și în consecință s-a ales cu 4 etape suspendare. Întrebarea este dacă un arbitru suspendat pe plan intern mai poate oficia în străinătate ca și cum el n-ar fi vinovat de nimic ? ! Aici, ca mai întotdeauna, părerile sînt împărțite. Este o mare cinste pentru noi, spun unii, iar arbitrul respectiv și-a cucerit acest drept cu mult înaintea suspendării în campionatul intern ! Dar mai poate fi el recompensat, spun alții, este cazul să-l lăsăm să ne reprezinte tocmai acum, cînd a făcut-o de oaie ? !

Evident, este vorba de o poziție cîștigată în fotbalul european, la care nu se poate renunța cu una cu două. Un refuz sau o declinare... de ofertă într-un asemenea caz poate aduce cu sine o mică slăbire a poziției și a renumelui, dar uneori merită ! Este de remarcat că în Colegiul central al arbitrilor s-a pus la vot hotărîrea de a fi acceptată sau nu delegarea lui Igna la Valencia, acesta fiind suspendat, așa cum am amintit, pe plan intern. Nu era însă singurul caz, și Salomir, și Streng au arbitrat în străinătate fiind suspendați în campionat, ca să nu ne mai aducem aminte de cazurile petrecute în trecut. Între paranteze fie zis, Streng a ajuns clientul săptămînal al Colegiului de arbitri. Suspendat, nu demult, pe 4 etape, el a mai comis alte două grave greșeli, viciind rezultatele partidelor F.C. Argeș — Craiova și A.S.A. — Sportul. Ce-ar fi dacă i s-ar acorda un „concediu" mai lung ? De pildă, pînă la sfîrșitul campionatului. Colegiul a hotărît în cele din urmă să propună Biroului federal *oprirea* plecării lui Igna, motivînd oarecum tehnic această opțiune, prin lipsa de formă a arbitrului timișorean. Și totuși Igna a plecat la Valencia, hotărîrea colegiului fiind infirmată, ca în atîtea alte cazuri, de către F. R. F.

Rezultatul? F.C. Valencia a eliminat pe Manchester United, însă arbitrul Ioan Igna a primit din partea observatorului U.E.F.A., olandezul Ios Coler, nota 2, corespunzătoare calificativului **mittelmässig** (mediocru!). În raportul meciului, olandezul scrie: „El (Igna — n.n.) a fost mai mult sau mai puțin un arbitru de casă. Penaltyul contra lui Manchester a fost un cadou, așa cum limpede s-a văzut la televiziune, după meci. Chiar presa spaniolă a menționat acest lucru. El a pedepsit pe M.U. mai mult decît pe Valencia (32—14 raportul faulturilor). A anulat un gol pentru M.U., decizie foarte îndoielnică". Așadar, un arbitraj care aduce mai mari prejudicii fotbalului românesc decît ar fi putut produce retragerea delegării în ultimul moment ! Faptul nu trebuie lăsat să treacă fără a pricepe ceva din el. Sigur, nu avem dreptul să ne îndoim de buna-credință a lui Igna, chiar dacă el a greșit evident în meciul Sportul studențesc — Steaua. Dar oare ar mai fi greșit el în asemenea măsură și dacă știa că, în eventualitatea unei suspendări, pierde și delegarea la Valencia ? ! Salomir, Streng, ceilalți nu s-ar comporta oare altfel, mult mai corect, mai intransigent și obiectiv, dacă ar fi în cunoștință de cauză că o eventuală suspendare le poate aduce și... absența din meciurile internaționale pe care urmează să le conducă ? Noi credem că da, susținînd aici că este de datoria C.N.E.F.S.-ului și a federației de specialitate să reglementeze acest lucru, chiar dacă, aparent, fotbalul nostru și arbitrajul românesc ar putea pierde ceva pe plan internațional, prin lipsa de reprezentare la un meci sau două. Cîștigurile reale ar fi însă cu mult mai însemnate, și nu numai în cadrul atît de chinuitului campionat intern, ci chiar în afara lui.

DUMITRU GRAUR ■

Cu Dinamo în Anglia

Alarmă falsă la etajul 9

Am urcat în avion la aproximativ două ore după fluierul final al arbitrului Frederiksson, părăsind craterul ultimului vulcan care și-a revărsat lava fierbinte de exclamații, interjecții, urale, urlete, fluierături, hohote de rîs, cîntece de glorie ale unui public mulțumit, evident, de spectacol și de rezultat. La Birmingham, trebuie să spunem, am avut impresia că iarba crudă și iluminată a gazonului de pe Villa Park începe chiar de la capătul pistelor de aterizare și de decolare ale aeroportului, printr-un cer sfîșiat de nori și de o ploaie măruntă ca o transpirație rece. Lăsăm, deci, în urmă stadionul echipei Aston Villa după 15 minute de alunecare lină cu autocarul printr-o junglă de străzi suspendate și întrerupte de o feerie stranie de lumini portocalii, amintind de Mediterana, sub întunericul și ceața dintr-o imensă spălătorie de noapte. Peste puțin timp ne aflăm la 10 000 de metri înălțime, obosiți, epuizați, după un meci dramatic, încărcat de surprize, de răsturnări de scor derutante. Cu o noapte în urmă, la etajul 9 al hotelului Holiday Inn, unde ne-am odihnit în condiții de seră și de aer condiționat, cu muzică discretă la posturi aruncate în infinit și amenințați din sfert în sfert de oră de clopotele dulci ale unei catedrale învecinate, a sunat alarma ! Am tresărit în amintirea unui coșmar petrecut într-un film cu zgîrie nori și incendii pirotehnice, înregistrînd îngrijorați prin ferestrele cu ecran lat ale camerei, pacheboturile de purpură și de alamă care debarcau pe platforma din fața hotelului ciliva pompieri în costume de fanfară de gală. Ne-am îmbrăcat în grabă în atmosferă de front rupt, de asediu, gata să ne prăbușim în lifturi. Pînă la urmă alarma s-a dovedit falsă dar farsa a continuat profesionist, cu detectoare de incendiu, cu lanterne, chiar la etajul 9 și deasupra, la nivelul instalațiilor hotelului, în căutarea unui scurtcircuit. Ni s-au cerut scuze, celor ciliva somnambuli treziți de alarmă (restul, aveam să aflăm mai tîrziu, adormiseră fără drept de apel), ni s-au cerut scuze politicoase și fără temenele, dar mulți dintre noi ne-am liniștit greu, îngrijorați de o alarmă care s-ar putea repeta. Am fost într-adevăr amenințați de un incendiu sau alarma a fost provocată anume pentru a produce o fractură psihică printre jucătorii noștri înaintea meciului de a doua zi ? Am fost asigurați că sistemul de alarmă se poate declanșa imediat în cazul în care un locatar întîrziat trece întîmplător învăluit într-un nor de fum de țigară prin dreptul instalației electronice de avertizare. Puteam fi deci suspectați chiar noi că am fumat în dreptul acestor sofisticate aparate care adulmecă fumul cel mai fin de țigară și trezesc reflexele condiționate ale pompierilor ! Am pus totuși incendiul pe seama hazardului, a accidentului ca să ne menajăm buna dispoziție, mai ales că ilustrele noastre gazde de la clubul Aston Villa s-au purtat cu noi cu o delicatețe savantă... Și apoi, cine să fi pus la cale un asemenea „sabotaj", în condițiile în care calificarea echipei adverse era ca și transșată iar eventualitatea unei răsturnări de scor în favoarea noastră, era ca și exclusă. Exclusă ? Adevărul e că, în secret, și uneori chiar mărturisit în surdină, fiecare dintre noi visa, încă în noaptea incendiului nevăzut, un scor miraculos care să relanseze echipa noastră în cursa calificării superioare, chiar și în prelungiri.

Ca să ne liniștim, am coborît, totuși, ciliva, în holul hotelului și afară pe platforma părăsită de echipajele pompierilor alertați inutil. Orașul ne-a întîmpinat cu aceeași ceață densă, acoperind străzi și blocuri devastate de insomniile felinarelor de noapte, de farurile stridente ale cascadelor de mașini plonjînd în flux și în reflux pe asfalt, prin scuaruri depopulate, printre frunze căzînd fosforescent sub poduri suspendate, la ora ultimelor taximetre care se retrag spre hotel. În acest moment al preliminariilor noastre la înfrîngerea de a doua zi, am trăit unul din spectacolele dezolante, urmărind cum coboară din taximetre ciliva infirmi și handicapați, întîmpinați cu scaune pe rotile, oameni fără mîini, fără picioare, cu capete enorme și diforme de hidrocefali, cu priviri pieziș, halucinante, cu mișcări dezordonate și lubrice, scăpați parcă de pe un platou de filmare apocaliptic și pentru care spectacolul sportiv aflat în pregătire la etajul 9 al hotelului era tot atît de departe ca o expediție pe lună. Tîrziu, foarte tîrziu, la televizorul în culori din camerele noastre de hotel aveam să-i revedem pe toți acești triști dezmoșteniți ai vieții, vecini de hotel cu noi, filmați într-un reportaj dedicat handicapaților într-o lume plină de orori, de victime ale radiațiilor, ale stupefiantelor, ale consumului exacerbat de medicamente, ale anticoncepționalelor, cerșind compasiune.

Lăsîndu-i pe protagoniștii spectacolului sportiv de a doua zi să-și refacă somnul întrerupt de falsa alarmă a unui incendiu neconfirmat, am străbătut orașul pe jos, ocolind în ultimul moment de autobuzele greoaie care gonesc cu o viteză incredibilă pe partea carosabilă a străzilor și am trecut în revistă vitrinele magazinelor. Atmosfera de noapte a orașului în care își are reședința cea mai bună echipă de club de pe continent este stranie, ca a unui megalopolis în care viața se stinge treptat și în care rămîn să viermuiască doar vitrinele barurilor obscure amintind bolgiile infernului, cinematografele și hotelurile de categorii reduse cu vagabonzi eterni, cu femei desperechiate, machiate violent, cu bărbați plini de brățări și cercei, coafați ca în revistele de modă pentru celălalt sex, cu beți adormiți pe trepte de case, lîngă conservele golite de bere și lîngă ultima cină revărsată pe caldarîm, cu epigonii pletoși și bărboși, zdrențăroși și însalubri ai vechilor „hippies" în drum spre Katmandu... Și în această atmosferă de coșmar nocturn, pretutindeni panouri care anunță spectacole de teatru, concerte de muzică rock, întîlniri religioase, scăderi de prețuri la tarabe, dar nicăieri un afiș, un anunț, măcar discret, privind meciul de a doua zi. Doar cîteva ziare de seară, sau de noapte, care într-un număr impresionant de pagini comentează ultimele știri despre cele două echipe, ultimele declarații făcute de antrenori, imaginile celor mai reprezentative vedete și mai ales reportajele întîlnirilor din campionatul englez. În rest, tăcere...

Ultimele declarații ale antrenorului Tony Barton dau ca sigură absența din formația sa a lui Mark Jones, accidentat. Antrenorul Dumitru Nicolae Nicușor s-a hotărît să introducă în teren pe Dragnea în locul lui Văetuș și pe Mulțescu în locul lui Augustin care s-a refăcut în ultimul moment după o amigdalită pultacee. Tony Barton, cu alura sa de grădinar sau de meșteșugar oarecare, amenință discret, modest cu o armă secretă : Mark Walters, un jucător tînăr, de culoare, care va confirma spusele sale aruncînd în plasa porții noastre cel din urmă gol al partidei. Iarba verde, tunsă scurt și luminată de reflectoare, face parcă aerul să devină brusc ozonat și dă impresia că ne aflăm la o radiografie. Respirăm instantaneu mai adînc și ne simțim mai bine decît în aerul sufocant al străzilor de peste zi și de peste noapte din Birmingham. Stadionul are o rezonanță fantastică, de sală de concert sau de operă. Ni se aud șoaptele, respirațiile, murmurele, rîsul, cu ecouri și reverberații. Intrarea jucătorilor e salutată detonant de întreg stadionul ridicat în picioare. Nu ne mai auzim unii pe alții. Vacarmul depășește parcă zidul sonic al tensiunii jocului. Arbitrul Frederiksson alunecă scheletic și prelung ca un periscop de la o poartă la alta. Jucătorii parcă înoată într-un ocean de urlete, de fluierături, de urale și de huiduieli. Parcă toți cei 25 de mii de spectatori de pe Villa Park au năvălit în teren și joacă pentru Aston Villa. Am chiar impresia că sînt mult mai mulți jucători englezi pe teren decît români. Ca peste puțin timp să mi se pară că sînt mai mulți români pe teren ! Încleștarea e, de fapt, o luptă corp la corp. Dar fără brutalități și fără violențe. Atmosfera este de „fair play" și de coregrafie fabuloasă cu mingea la picior și cu mingea în aer ca în straturi de imponderabilitate. După primul șut al lui Morlay tribunele cîntă la orgă. După primele atacuri prăbușite ca bombele cu bile în careul nostru pare că întreg stadionul s-a prăbușit sub cerul gurii acestor nemaipomeniți suporteri de la Birmingham. Dinu se lansează curajos printre adversari și împinge cu sufletul lui uriaș întreaga echipă adversă înapoi. Îl urmează Marin, Nicolae, Dragnea, Iordache, Mulțescu. Iată că jucătorii echipei adverse nu se mai găsesc unii pe alții cu pase desenate caligrafic. Se împiedică, se pripesc, pierd balonul. Dar revin. Revin al dracului de repede, aproape nesimțiți dar anunțați de publicul care nu încetează o clipă atacul său de pe margine, de la peluze unde oamenii stau ca la hipodrom, în picioare și rezemați de băncile unui uriaș bufet expres. În fața careului nostru cad parcă, mai multe mingi albe și nu știi care din ele va fi lovită, ca la biliard, și va intra în plasa porții lui Moraru pîndit de cîteva erori. Apărarea noastră se zbuciumă dar tot Gary Shaw este acela care plutește ca o nimfă în careu și zdrobește plasa cu un gol liftat cu capul. Mulțescu dezumflă pentru cîteva minute baloanele colorate cu iluzii ale galeriei și mută privirea portarului în altă parte cu un gol repede și viclean. Dar tribunele se reîncălzesc, iau cu asalt propriii lor jucători, îi scot din corzi, le insuflă curaj, entuziasm, poftă de joc, poftă de a învinge, iar jucătorii aceștia, mai mult sau mai puțin blonzi, au toate elementele victoriei în imaginație și în picior. Sînt minute întregi în care jucătorii noștri domină gazonul, dar steril. Minute întregi în care tribunele înțeleg de ce antrenorul Tony Barton a declarat ziarelor că primele douăzeci de minute ale dinamoviștilor, la București pot pune pe gînduri, pot pune în stare de alarmă pe orice antrenor. Altă stare de alarmă care, din păcate, s-a dovedit falsă peste cîteva minute cînd blondul Shaw a mai înscris două goluri și noi am ratat prin Custov nimerind bara de pe care s-a scuturat tot fardul portarului Rimmer, cel mai vorbăreț jucător de pe un teren de fotbal din cîți am văzut. Ne-a dat chiar impresia că face o transmisie directă pentru B.B.C. deși a avut serios de furcă și destule emoții cu șuturile și amenințările de șuturi ale jucătorilor noștri. Gary Shaw este într-adevăr un prestidigitator al balonului rotund. De statură potrivită, cu cel mai frumos și mai dezarmant suris din lume, el are magnet pentru minge și mingea îl caută ca într-un trucaj perpetuu. Trebuie, într-adevăr, să cunoști secretele acestor trucaje cinematografice ca să marchezi în joc un astfel de Tom Degețelul. Reducem din handicap dar nu e destul. Stăm în tribuna presei și zîmbim cu aer sportiv ca să nu ne vadă ziariștii străini că sîntem afectați de această înfrîngere care s-a datorat, între altele, unor greșeli grave, copilărești, de apărare. Stăm scufundați în tribună și trăim momente de neputință. Viața noastră și viața de pe scena verde a stadionului se împletesc și se suprapun atît de des încît un meci de fotbal nu e doar un simplu spectacol. Cred că e chiar viața ! Viață mărită prin obiectiv ca printr-un microscop electronic. Viață concentrată în cîteva minute. Întîmplător sau mai puțin întîmplător, meciul de la Birmingham a fost radiografia unei înfrîngeri. A unei înfrîngeri posibile în viața de fiecare zi. Dar de ce am fost învinși ? Am fi putut cîștiga ? Meritam, oare, să cîștigăm în fața unei echipe pregătite atît de bine ? Eu zic că nu. Atunci ce ne lipsește ca să învingem în confruntări de asemenea anvergură, în confruntări care seamănă cu superproducțiile ? Ne lipsește voința de a învinge ? Dezarmăm prea repede ? Sîntem plini de complexe față de cei care au inventat fotbalul ? Doar i-am învins la nivel de echipe naționale. Ne lipsește rezistența fizică ? Sînt ei mai bine hrăniți, mai plini de vitamine ? Suferă jucătorii noștri de avitaminoză ? Nu ! Ne lipsește tehnica adaptată la viteza de joc atletică a adversarilor ? Nu știm lupta contracronometru ? Nu avem jucători de valoare ? Nu avem antrenori pricepuți, informați și deschiși tuturor noutăților din fotbal ? Pentru că, vedeți dumneavoastră, deși am luptat magistral, cu un efort extraordinar, deși nu le putem reproșa nimic jucătorilor noștri la Birmingham, înfrîngerea unei echipe românești într-o confruntare internațională ne privește pe toți și pe fiecare în parte. Ne privește personal ! O asemenea înfrîngere e dureroasă și ne trebuie adeseori mult timp ca să ne vindecăm și să ne mulțumim cu oscilațiile campionatului nostru mediocru.

ADRIAN DOHOTARU ■

„Pe merit"!?

N-am mai fi revenit asupra temei dacă nu ne-ar fi fost dat să citim, cu stupoare, în „România liberă" de simbătă, sub semnătura lui Cătălin Georgescu, că „aria de selecție a lotului prezentat (n.n. la Balcaniada de la Bursa) a stat sub semnul restrictiv al sancțiunilor pe care C.N.E.F.S. le-a dictat, PE MERIT (subl. n.), împotriva unor boxeri, după „mondialele" de la München" ! ? Trecînd peste tonul articolului respectiv, de fapt o încercare, e drept subtilă, de a drege busuiocul (iată, ca dovadă, o frază memorabilă : „Măsura reală a valorii boxului românesc nu trebuie, cred, raportată la rezultatele înregistrate de acest lot" ! ? Ca și cînd boxul nostru n-ar fi înregistrat în ultimul timp numai eșecuri ! ?), să intrăm în subiect. Grăbindu-se să găsească „țapi ispășitori" după C.M. de la München, C.N.E.F.S. a hotărît, între altele, suspendarea pe un an din activitatea competițională internațională a 5 din pugiliștii prezenți la mondiale (Petrescu, Ciubotaru, Chioveanu, Cernat, Pirjol), acuzîndu-i nici mai mult, nici mai puțin de „lipsă de patriotism" ! ? O decizie, firește, fără suport, de care ne-am dezis la timpul respectiv și de care ne dezicem și azi, cînd Cătălin Georgescu se străduiește, surprinzător, s-o justifice, prefăcîndu-se că nu știe ce și cum ! ?

În schimb, „avocatul" (pe care nici lipsa de experiență în meserie nu-l poate scuza) uită că între cei care au urcat ringul la Bursa, fără a se impune, s-a numărat și Gheorghe Simion, sportiv pe care pentru abateri limpezi și grave (furt dintr-un magazin), C.N.E.F.S. îl sancționase drastic pentru ca apoi să-l ierte ! ? E nevoie, se vede, să-i aducem aminte lui C.G. că, în „România liberă" din 15 iulie 1982, a publicat un amplu interviu cu Mihai Trancă, noul secretar al F.R.B. zicînd : „Menționez aici hotărîrea conducerii C.N.E.F.S., a președintelui său, general locotenent Marin Dragnea, care socotind, firesc, pedeapsa drept un mijloc de îndreptare, a decis revenirea în activitate a pugiliștilor Gheorghe Negoiță, Leontin Sandu și Gheorghe Simion..." Adică, mai pe românește vorbind, e firesc (ca să-l citățm pe Trancă), e normal să se manifeste înțelegere față de Simion, dar nu și față de Cernat sau Pirjol, ultimii dovedindu-se vinovați de a fi cedat, la München, în fața unor adversari mai puternici decît ei ! ? E acesta un mod strîmb de a judeca și, implicit, de a pune problema. Și ar mai fi ceva. Dacă cei 5 au fost pedepsiți pentru slaba comportare de la campionatele lumii, ce se va întîmpla cu pugiliștii care, în frunte cu Georgică Donici, s-au prezentat sub așteptări la Balcaniadă ? După raționamentul C.N.E.F.S. ar trebui și ei, nu-i așa, sancționați cu asprime, opriți să mai urce în ring ! ?

Fie că vrea, fie că nu vrea Cătălin Georgescu, boxul românesc merge prost. Calea redresării lui e știută : muncă, seriozitate și, pentru că acestea să devină posibile, adevăr. Asemenea mistificări, sugerate de C.N.E.F.S. și servindu-i numai lui, n-ajută la nimic. E cazul ca însuși forul diriguitor al sportului nostru, cînd exigent fără acoperiri, cînd generos fără noimă, să înțeleagă asta și să treacă la treabă. Vorbele nu mai sînt de mult suficiente.

OVIDIU IOANIȚOAIA ■

Credem că Lucescu va spune da

În ultima sa ședință, Biroul F.R.F. a analizat, între altele, și o întîmpinare a clubului Universitatea Craiova. Acesta a solicitat, după părerea noastră cu îndreptățire, ca 5 din cei 6 jucători ai săi convocați la lotul național (mai puțin Balaci, care nu va avea drept de joc la Bordeaux) să nu facă deplasarea în R.D.G. în vederea partidei amicale cu reprezentativa țării gazdă, programată în 17 noiembrie. Motivele invocate ni s-au părut, repetăm, justificate. Pe de o parte, starea sănătății unora dintre internaționalii Universității (Ștefănescu, Țicleanu și Cămătaru încă nu sînt pe deplin restabiliți), pe de alta, ca argument decisiv, programul extrem de încărcat căruia „tricolorii" Craiovei urmează să-i facă față în viitoarele săptămîni (24 noiembrie meciul de la Bordeaux în Cupa U.E.F.A., 26 noiembrie convocarea lotului pentru partida cu Italia din 4 decembrie, de asemenea, în deplasare), asta, firește, în paralel cu obligațiile din campionat.

Biroul federal n-a decis nimic, lăsînd hotărîrea la latitudinea antrenorului Mircea Lucescu. Nutrim convingerea că, într-un moment în care Universitatea a rămas singura noastră „ambasadoare" în competițiile europene, interesele ei coincizînd (poate mai mult ca altădată) cu cele ale fotbalului românesc, Mircea Lucescu va acționa în consens cu cererea întemeiată a clubului craiovean. (Ov. I.).

Cu ce s-a ales Corvinul ?

Așadar, între un 1—1 la București, cu Sportul studențesc și un 0—0 la Rm. Vîlcea, cu Chimia, Corvinul Hunedoara a suferit la Sarajevo o înfrîngere zdrobitoare, 0—4 cu una dintre echipele orașului viitoarei Olimpiade albe (învinsă duminică, în campionat, de Zelezniciar, 0—1 în derbiul local), care a pus capăt carierei europene a echipei hunedorene în actuala ediție a cupelor continentale. Într-un fel, rezultatele amintite simbolizează distanța dintre nivelul campionatului intern și fotbalul practicat între echipele participante în cupele europene.

S-a apreciat imediat după tragerea la sorți care i-a desemnat următorul adversar, că echipa din Hunedoara ar avea cele mai mici șanse de calificare, spre diferență de Craiova și chiar Dinamo, lucru ce se va dovedi însă inexact. După cum se știe bine, meciul de la Hunedoara a avut un caracter aparte, greu de reprodus în altă partidă, suporterii Corvinului trecînd în spațiul a numai 90 de minute, așa cum s-a spus, de la agonie la extaz și... iarăși la agonie. Evident acuzînd o lipsă de experiență internațională care nu poate fi decît caracteristică unei echipe participante pentru prima oară într-o competiție de acest nivel, hunedorenii au dorit să facă **totul** într-un singur meci, riscînd enorm și, după cum s-a văzut, pierzînd aproape totul. Cu toate astea, forcingul hunedorean după 0—2 rămîne unul dintre cele mai frumoase momente ale meciurilor susținute, de-a lungul anilor, de echipele românești în competițiile internaționale. Corvinul a ajuns la 4—2 și la numai un mic pas de 5—2, ratarea uriașă a lui Klein semnificînd totodată stingerea în joc a echipei hunedorene și renașterea formației iugoslave, a cărei valoare și experiență competițională și-au spus în cele din urmă cuvîntul. Meciul retur, disputat la Sarajevo, n-a mai avut în atare condiții decît o importanță aproape simbolică, dar el a reușit să accentueze defecțiunile din jocul echipei noastre, depășită în finalul partidei la un scor agravat, e adevărat, și de unele greșeli de arbitraj. Cu toate acestea s-a văzut limpede că și Corvinul a avut o șansă reală de calificare, pe care puțini o întrezăreau înaintea disputării celor două meciuri.

Dincolo de toate acestea, acum important este dacă echipa hunedoreană va da semne că a învățat ceva din noua experiență la care a fost supusă. În primul rînd este de remarcat că meciurile din Cupa U.E.F.A. au dus la necesitatea ca echipa din Hunedoara să-și strîngă rîndurile în încercarea de a pune mai multă ordine în sînul clubului, în relațiile dintre antrenorul Remus Vlad și jucătorii săi. Aici, după plecarea lui Mircea Lucescu, favoriții oțelarilor din Hunedoara au început să-și cam facă de cap, antrenîndu-se după pofta lor și ajungînd la un nivel de joc (de văzut meciurile de campionat dinaintea „perioadei Sarajevo") cu totul îngrijorător. Dealtfel, forma slabă tocmai a componenților celor mai valoroși ai echipei, Klein, Petcu, Dubinciuc în mod special, atestă acest lucru. Îmbucurătoare rămîne doar creșterea de formă a lui Gabor, cu care Lucescu a lucrat special, ca elev al lui la echipa națională. Apoi, nu trebuie trecute cu vederea actele de indisciplină comise la Sarajevo, care aruncă o lumină și mai nefavorabilă, agravînd comportarea echipei. U.E.F.A. va lua fără îndoială decizia unor sancțiuni, suspendîndu-i pe vinovați (Dumitrache și Gabor) și aplicînd o amendă clubului, în fapt fotbalului românesc. Explicații și scuze, sigur există! Se pare, din cîte ne spunea Mircea Pascu, președintele clubului hunedorean, că la Sarajevo arbitrul italian Altobelli l-ar fi lovit cu fanionul pe Dumitrache, în timp ce acesta încerca să protesteze pentru ofsaidul din care s-a marcat al patrulea gol, și că Gabor ar fi făcut un gest prea ușor interpretat drept obscen, fiind pentru asta eliminat. Dar desigur că asemenea explicații nu pot fi interpretate decît ca subiective, raportul arbitrului și cel al observatorului neutru stînd la baza judecății forului fotbalistic european. Iar aici, spre diferență de felul în care se judecă la noi, nu ne putem aștepta la nici o clemență !

DUMITRU GRAUR ■

Lumea în care trăim

„Ultima nebunie a omului"

Concluzia este de acum bine cunoscută. În jurul ei s-a discutat mult. Și se va mai discuta. Și-au spus cuvîntul savanți de renume și specialiști în strategia militară, cercetători și ofițeri de carieră, medici și oameni politici. Războiul nuclear reprezintă o absurditate, dar o absurditate sinucigașă. Pentru că un asemenea război este lipsit de utilitate politică și militară. Pentru că războiul nuclear provoacă distrugeri inimaginabile atît celor care atacă, cît și celor care se apără, ca și tuturor celor care, într-un fel sau altul, sînt implicați. Orice strategie de apărare antinucleară nu numai că este inutilă — pentru că o apărare eficientă este imposibilă — dar stimulează, totodată, o dezvoltare a mijloacelor ofensive ale adversarului. Căci în această competiție, din care a dispărut rațiunea, se încearcă găsirea unor mijloace care să facă distrugerea și moartea mereu mai groaznice.

De fapt, așa cum se arată într-un recent raport al Națiunilor Unite, un război nuclear, indiferent cine și de ce l-ar porni, ar fi „ultima nebunie a omului". În condițiile actualelor arsenale atomice, războiul nuclear ar conduce la distrugerea omenirii, a civilizației, a planetei însăși. Sînt nu numai cuvinte avertisment. Studii serioase, întreprinse de savanți, conduc spre o asemenea concluzie cutremurătoare.

Și, totuși, în mod paradoxal, statele lumii investesc an de an sume tot mai mari pentru cursa înarmărilor nucleare, pentru realizarea de noi rachete purtătoare de focoase nucleare, pentru crearea de noi arme mai precise, mai puternice, mai sofisticate, practic, pregătirea războiului nuclear.

Statisticile sînt evidente. Dacă în 1980 omenirea a cheltuit 500 miliarde dolari pentru înarmare, anul acesta, după datele prezentate de S.I.P.R.I. — Institutul de la Stockholm — umanitatea va irosi circa 650 miliarde dolari, ceea ce constituie — după un calcul foarte simplu — între 25 și 38 la sută din volumul produsului mondial total.

Suma este exorbitantă. Totuși, este explicabilă din punct de vedere financiar. Armele moderne costă din ce în ce mai scump. Prețurile cresc nu numai la brînză, carne sau pantofi, ci și la rachete. Nu cu cîțiva dolari, ci cu milioane. Citeam într-un buletin editat de Agerpres, că dacă în timpul celui de-al doilea război mondial un avion de vînătoare costa circa 90 000 dolari, în prezent prețul unui avion „F-14" este de 20,4 milioane dolari, iar prețul unui bombardier american a crescut de la 680 000 dolari, în 1945, la circa 102 milioane dolari în 1982. Categoric, nu mai este același bombardier. A fost perfecționat, dotarea lui este pretențioasă, însă justificarea ii este la fel de puțin convingătoare. Oamenii, cu problemele lor actuale, ar prefera tractoare și mașini agricole cît mai perfecționate mai curînd decît bombardiere.

Și dacă vorbeam de prețuri, să amintim și faptul că 25 de miliarde de dolari costă anual doar activitățile oamenilor de știință și inginerilor din țările N.A.T.O. — circa 400 000 — care lucrează în institutele de cercetări militare. S-a calculat că, la ora actuală, un cercetător din patru lucrează în domeniul militar. Și, în fond, rămîn atîtea probleme ale omului pe care nimeni nu le cercetează.

Cît despre perspectivele acestor cheltuieli, din păcate, specialiștii sînt prea puțin optimiști. Să nu uităm — declară ei — că circa o zecime din materialul de luptă de orice tip „îmbătrînește" fizic și moral an de an și el este înlocuit. În acest ritm se prevede ca la sfîrșitul anilor '80 cheltuielile de înarmare să atingă suma de 950—980 miliarde dolari. Iar „îmbătrînirea" armelor înseamnă apariția de noi generații de rachete, avioane, submarine care sînt capabile să pulverizeze continente întregi.

Acumularea de noi arme face ca pericolul unui război nuclear să se accentueze și mai mult. La o recentă consfătuire, Edward Teller, unul din experții apropiați președintelui Reagan, vorbea despre posibilitatea unei „victorii" într-un conflict nuclear, calculînd, cinic, numărul morților și volumul distrugerilor. Ca și cînd cifrele acestea nu erau ale ființelor umane. El vorbea despre proiectele pentru noi mijloace de distrugere — etichetate drept mijloace de „apărare", dar care, în fond, nu fac decît ca pacea și securitatea să devină mai precare. În același sens trebuie privite și propunerile referitoare la „apărarea civilă pasivă" sau la construirea unor adăposturi antiatomice care mai de care mai perfecționate. În ultimă instanță, ele nu sînt făcute în scopul îndepărtării războiului, ci se înscrează în logica periculoasă a acceptării riscurilor unei conflagrații nucleare.

„Ultima nebunie a omului" — pe care o semnala, îngrijorător, raportul elaborat de Națiunile Unite — nu este inevitabilă.

Nebunia poate fi tratată. Boli mai grave își găsesc leacul, deși medicina n-a progresat suficient în ultimele decenii, dacă o comparăm cu faimoasele tehnologii militare.

„Nebunia" despre care vorbea raportul O.N.U. este, însă, de un alt tip și se cere tratată cu alt fel de mijloace. Nu este necesar să se apeleze la medicamente, ci la conștiința oamenilor de pretutindeni. Ei sînt singurii care pot salva planeta de „nebunia" înarmărilor nucleare. Ei sînt singurii care pot să înlăture pericolul distrugerii civilizației.

„Nebunia" nucleară poate fi vindecată...

Al. PINTEA ■

60 de ani de la inaugurarea primei linii aeriene transcontinentale din lume pentru pasageri, mărfuri și poștă

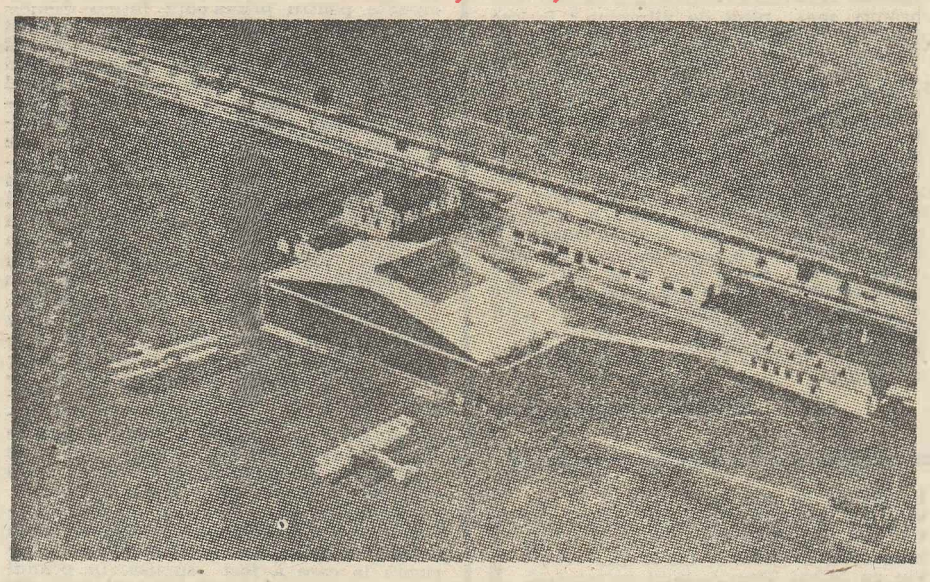

În cursul lucrărilor Conferinței de pace de la Trianon, în anul 1920, șeful delegației române, Nicolae Titulescu, devenit mai tîrziu unul din cei mai de seamă diplomați ai Europei în perioada interbelică, a propus cu entuziasm să se redea aviației menirea pentru care fusese creată, respectiv să constituie un mijloc tehnic de apropiere între oameni, de contacte mai strînse, în vederea realizării unei mai bune înțelegeri : „Aviația, armă teribilă de război, trebuie să devină un instrument de pace".

În acest scop el a propus crearea unei linii aeriene regulate, de la Atlantic pînă la Bosfor, care să unească cele două părți ale Europei, trecînd prin București.

Inițiativa României a fost aprobată. La 23 aprilie 1920, ca rezultat al întîlnirii delegatului francez, Pierre de Eleurieu, cu delegația română, s-a constituit la Paris o societate aeriană mixtă pentru transportul regulat de pasageri, mărfuri și poștă, între Paris și Constantinopol, cu escale de-a lungul continentului, denumită Compania Franco-Română de Navigație Aeriană (CFRNA).

Personalul navigant și materialul volant era pus la dispoziție de Franța, iar fondurile de exploatare a liniei, precum și întreaga organizare a teritoriului și a întreținerii liniei de sol cădeau în sarcina părții române.

Astfel a fost creată PRIMA Companie aeriană de zboruri regulate transcontinentale din lume pentru pasageri, mărfuri și poștă. Să notăm că încercările făcute anterior pentru înființarea de linii aeriene comerciale între Paris și Londra, în anul 1919, precum și între Amsterdam și Londra, au avut un caracter local și temporar. Linia nu a putut fi exploatată decît după învingerea multor dificultăți. În anumite regiuni, echipajele, în zborurile lor tehnice, au fost obligate să aterizeze forțat, avioanele fiind confiscate, iar piloții arestați.

Promotorii liniei însă nu au abandonat proiectul, au perseverat, și între anii 1920 — 1922 folosind avioanele Potez VII și IX, au parcurs, etapă cu etapă, toate punctele esențiale care urmau să definească noua linie comercială.

Astfel s-a realizat :

Praga — Strasbourg — Paris (15 august 1920) ; Paris — Strasbourg — Praga (4 octombrie 1920) ; Paris — Praga — Viena (1 mai 1922) ; Paris — Praga — Viena — — Budapesta (13 mai 1922) ; Paris — Praga — Viena (14 august 1922 ; primul zbor poștal. Întoarcerea la Paris a fost efectuată la 16 august 1922).

La 17 septembrie 1922, avioanele companiei ajung pînă la București, parcurgînd traseul Paris — Strasbourg — Praga — — Viena — Budapesta — București, cu o escală de noapte la Arad.

Aici, partea română construise un mare hangar destinat ca atelier de bază, pentru întreținerea avioanelor. Hangarul poate fi văzut și astăzi pe actualul aeroport internațional din Arad.

Din echipaj făceau parte : Beauregard, Launey și Thuau. Un singur pasager pe lîngă echipaj : Leplanquais, acela care împreună cu românul Ion Popa și echipa sa de la București, vor deveni promotorii și artizanii dotării terestre și tehnice a liniei. La 30 septembrie 1922, linia se prelungește pînă la Constantinopol, realizîndu-se astfel escala finală prevăzută (3 144 km).

În ziua de 12 noiembrie 1922, linia a fost inaugurată oficial și în aceeași zi s-a pus temelia unor monumente comemorative la Paris, Praga, Belgrad, București și Constantinopol. Pe obeliscul ce se află și astăzi la aeroportul Băneasa se poate citi : „La 12.XI.1922 s-a inaugurat acest monument pentru comemorarea deschiderii liniei aeriene internaționale Paris — — București — Constantinopol de către Compania Franco-Română de Navigație Aeriană".

La scurt timp după inaugurarea liniei, Maurice Nogues, noul pilot șef al liniei și animator al ei, dealtfel mare prieten și admirator al lui Traian Vuia, reflecta la suprimarea escalei de noapte de la Belgrad și la posibilitatea realizării zborului nocturn Belgrad — București (600 km).

Pentru aceasta însă era nevoie de un avion robust care să reziste la toate încercările și surprizele unor aterizări de noapte. Linia a fost dotată cu un avion trimotor Caudron 61, prevăzut cu echipament special : lumini la bord, două proiectoare de aterizaj sub aripile de jos, ce permiteau aterizarea în plină noapte. Mai era nevoie de un balizaj de noapte, în special pe teritoriul românesc, și echipaje antrenate pentru zboruri de noapte.

La 10 septembrie 1923, are loc primul zbor internațional de noapte din lume, Belgrad — București.

Astfel a fost scrisă una din paginile cele mai glorioase și mai îndrăznețe ale aviației comerciale din lume : deschiderea zborurilor de noapte, rezultat al voinței, competenței și colaborării strînse și nemijlocite între personalul navigant și de sol al celor trei țări, reunite în același entuziasm : România, Franța și Iugoslavia. Niciodată o asemenea operă comună pentru triumful cauzei aviației n-a fost întreprinsă cu un astfel de avînt.

Distanța București — Paris se realiza acum în 16 ore, record de viteză și de concurență față de căile ferate (Orient-Expres), care pentru transportul pasagerilor și poștei aveau nevoie de cel puțin două zile. De notat că performanțele și dotările de azi, visuri îndrăznețe pentru anii de început ai Companiei Franco-Române de Navigație Aeriană, fac ca distanța București — Paris să fie parcursă de avioane BAC 1-11, TU-154 și BOEING 707 în mai puțin de două ore.

Conform prevederilor celui de-al XII-lea Congres al partidului în legătură cu dezvoltarea industriei acronautice românești sarcini importante revin constructorilor de avioane din țara noastră. Exemplul cel mai elocvent îl constituie realizarea primului avion de linie din România, ROMBAC 1-11, de către Întreprinderea de avioane București.

ALEX. BARDA ■

Mondo umano ?

Copiii și cîinii

Nu e mult de cînd am văzut știri mari despre traficul de copii dintr-o țară latino-americană. Pentru că într-o vreme cînd presa vorbește pe larg despre felul cum, peste doi ani, va fi studiată chiar din spațiul extraterestru gingașa Cometă Halley sau ce noutăți spectaculoase va prezenta apropiatul zbor al navetei Columbia, aici, tot pe Terra noastră, copiii sînt încă vînduți ca în vremurile pe care, naivii de noi le credeam revolute. Da, mai e de înțeles, poate, că nu toți copiii de pe mapamond au acces la povestea lui Pinocchio sau la basmele lui Andersen și ale altora. Da, știam că încă nu toți copiii văd filmele lui Stan și Bran, pe cele cu ciocănitoarea Woody, Chip și Dale, Tom și Jerry, și chiar că încă nu pot merge toți la școli...

Zilele trecute mi-a căzut sub ochi un text semnat de o ziaristă într-o revistă și în care, cu o sensibilitate determinată de temă, se vorbea tulburător despre **copilărie și violență**. Am zăbovit îndelung asupra lui pentru că, de pildă, deși unul dintre subiecte mi-era familiar, nu cunoscusem și o altă fațetă a tragediei. La Beirut, în timpul recentelor lupte, UNICEF a numărat zece copii morți la un soldat, adică 11 840 de copii ucisi de bombe în două luni și jumătate față de 1 500 soldați. Și, mai este nevoie să scriu că încă... mor copii și în alte părți ale lu... — la Belfast dar și în Angola, Lima dar și în Timor, Kampala dar și în Bangkok. Pentru că are dreptate amintita Isabelle Armstram cînd scrie că „pe o planetă devastată în care resursele sînt atît de prost repartizate, copiii sînt cei mai afectați de război, malnutriție și ordinea economică mondială. Fiind cei mai slabi, ei sînt, de aceea, primele victime". Dincolo de aceste aspecte generale, există cele particulare ce se cuvin semnalate pentru tragismul lor. Luați cu evenimentele zilei, noi am uitat să mai privim și întregul, prilej cu care am fi aflat, de pildă, că, din anul 1945, au fost 149 de războaie pe planeta noastră — unul nou la fiecare jumătate de an. Apoi, statele cheltuiesc zilnic pentru a-și procura atît de temutele arme o sumă suficientă pentru a hrăni într-un an 200 milioane copii. Din cei un miliard și jumătate de copii din întreaga lume, 80 la sută trăiesc în țările în curs de dezvoltare, iar 600 milioane suferă din cauza sărăciei și foamei. Exemple concrete, care ar putea fi puse drept legende ale acelor cutremurătoare fotografii, în aparență de copii, iar în realitate de ființe umane desfigurate : din cei 125 milioane de copii înregistrați ca născuți în 1982, 17 milioane nu vor împlini 5 ani ; în India, copiii reprezintă oficial 6 la sută din populația activă, în Turcia 38 la sută din tinerii sub 14 ani lucrează în economie în Mali 45 la sută, în Thailanda copiii de țărani sînt cumpărați și apoi revînduți pentru a lucra la orașe în fabrici, ateliere sau în alte locuri.

Scriind acestea, mi-am amintit, că, la sărbătorirea actriței Ingrid Bergman, cu puțin timp înainte de a înceta din viață, i se ura să repurteze succese în apărarea condiției copiilor lumii. Moartea a împiedicat-o să se alăture celor ce se preocupă de așa ceva. În schimb, o multimilionară de peste ocean, grijulie peste măsură cu posteritatea ei, a avut timp să-și redacteze testamentul și să lase toată averea celor 165 de cîini ai săi pentru a fi întreținuți cum trebuie. Uneori, pe Terra, diferențele dispar pe nesimțite.

DUMITRU CONSTANTIN ■

Lumea se amuză

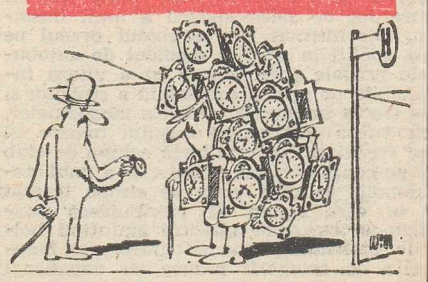

După „PANORAMA" — Polonia

De luni pînă vineri

„Le Monde" despre imensele dificultăţi în găsirea unei locuinţe la Paris

LUNI

Ora 13, pe strada Rochechouart. Douăzeci de persoane tropăie într-un antreu friguros. Aşteaptă deja de trei sferturi de oră. Liniste ursuză şi încordată. Se spionează unul pe altul. Doi copii mici plîng. Nici vorbă însă ca cineva să cedeze locul. Oare cine va izbuti să pună mîna pe cele „două camere, bucătărie, baie, W.C., 1 850 franci", după cum scrie în anunţ ? Cei de faţă n-o vor şti niciodată. Căci iată, primii veniţi — ei erau acolo de la ora 11 — coboară. Apartamentul era deja dat. Totul se terminase înainte de a începe. Agentul imobiliar le-a spus : „Am deja douăzeci de candidaturi valabile. Nu vă mai pierdeţi timpul degeaba". Regrete, mîhnire, cei alungaţi se îndepărtează cu dezgust. Pentru ei, încă o zi pierdută.

MARŢI

La aceeaşi oră, în strada Meaux Cartier amărît, imobile prăpădite. Apartamentul este minuscul, întunecos, deloc curat. De aceea, 1 600 franci înseamnă un preţ mare. Cu toate acestea, şi aici candidaţii defilează, şfichiuiţi de un bărbat scund, arogant şi grăbit, care reprezintă, după cît se pare, agenţia. Suprafaţa ? „N-are importanţă. Calculaţi locul mobilelor dumneavoastră". Chiria ? „E trecută în anunţ". Şi, agasat de aceste întrebări, izbucneşte : „Grăbiţi-vă. Primul care va veni cu actele îl va avea. Totul se va termina chiar în seara asta".

MIERCURI

Ora 15. De astă dată o clădire mai arătoasă. Vreo 40 de „clienţi" blochează intrarea şi scările. Fiind vorba de o chirie mai mare, clientela pare mai bine situată. Dificultăţile sînt însă absolut aceleaşi. Cei ce stau la coadă schimbă între ei impresii, îşi împărtăşesc experienţele. Unii caută casă de mai multe luni, alţii — de trei-patru săptămîni. Cineva povesteşte despre precedenta lui tentativă : „Apartamentul avea o suprafaţă de 50 metri pătraţi şi o chirie de 1 800 franci. Am fost al 23-lea care am telefonat şi al treilea care am vizitat apartamentul. Dar... primul vizitator îl luase fără ezitare". După patru ore de aşteptat, nu apare nimeni. Cineva observă la un moment dat un bilet lipit aproape de sonerie : „Deja închiriat". Reprezentantul agenţiei n-avusese curajul să dea ochii cu cei ce aşteptau... O oră mai tîrziu, în strada Sablons întîlnesc aceiaşi oameni, plus încă vreo-două duzini. În total, cam 70 de persoane. Şi miza era un singur apartament...

JOI

La Fontenay-sous-Bois. Un apartament mare, frumos, liniştit. Chiria — 2 100 franci. O afacere bună. Pentru a-l obţine, a trebuit ca toţi cei prezenţi să defileze, unul cîte unul, prin faţa reprezentantului agenţiei şi să indice cu voce tare şi fără a trişa numele, adresa, starea civilă, venitul net, profesia etc. Apartamentul va fi în cele din urmă adjudecat singurului funcţionar prezent în mulţimea ce se adunase. Ceilalţi vor pleca, dar mult mai umiliţi şi mai descurajaţi decît la sosire.

VINERI

Pretutindeni aceleaşi cozi de oameni înfrînţi, aceeaşi aşteptare, aceeaşi decepţie. Cetăţeni extenuaţi, trataţi ca nişte vite, înnebuniţi de intermediari aroganţi, grăbiţi sau de-a dreptul odioşi.

★

Zi de zi deci, întreaga săptămînă, aceleaşi griji pentru foarte mulţi oameni : găsirea unui adăpost, a unui acoperiş deasupra capului. Mulţi dintre aceştia, adevăraţi dezmoşteniţi ai soartei, n-au nici o şansă. Este vorba de oameni foarte săraci, de şomeri, de zilieri, de pensionari. Ei populează scările, holurile, culoarele, fără să găsească vreodată ceva. Şi aceasta de luni de zile.

Un alt flagel care loveşte populaţia săracă din ţările bogate

Criza locuinţelor

Alături de şomaj, de inflaţie, de alte fenomene generate de actuala recesiune economică mondială, situaţia oamenilor simpli din ţările occidentale este şi mai tare agravată de lipsa locuinţelor. Sute şi sute de mii de cetăţeni, mai ales cei aparţinînd aşa-numitei lumi a patra, adică păturilor sărace ale populaţiei, nu au deloc unde să locuiască sau se adăpostesc în cocioabe improvizate, în slums-urile de la periferiile marilor oraşe, unde trăiesc în cea mai neagră mizerie, fiind lipsiţi de cele mai elementare condiţii de igienă şi confort. Criza locuinţelor se manifestă cu atît mai acut, cu cît, dintre construcţiile civile, sectorul cel mai afectat l-au constituit tocmai construcţiile de locuinţe. Astfel, anul acesta, în Italia s-au construit cu 17 la sută mai puţine case de locuit decît în 1980, în Marea Britanie cu 24 la sută mai puţin, în R.F. Germania şi Franţa cu 5 şi, respectiv, 4 la sută mai puţin faţă de aceeaşi perioadă. O reducere asemănătoare s-a înregistrat şi în Statele Unite, unde numărul celor care nu au locuinţă a crescut în ultimii doi ani cu circa 30 la sută. Privind fotografiile alăturate, este greu să-ţi dai seama nu numai din ce ţară, dar nici măcar din ce continent provin. Căci sărăcia, oriunde s-ar afla, are aceeaşi faţă, iar cocioabele de oameni nevoiaşi sînt la fel pe toate meridianele. Notăm totuşi că imaginile pe care le înfăţişăm sînt din Europa, Africa şi America Latină.

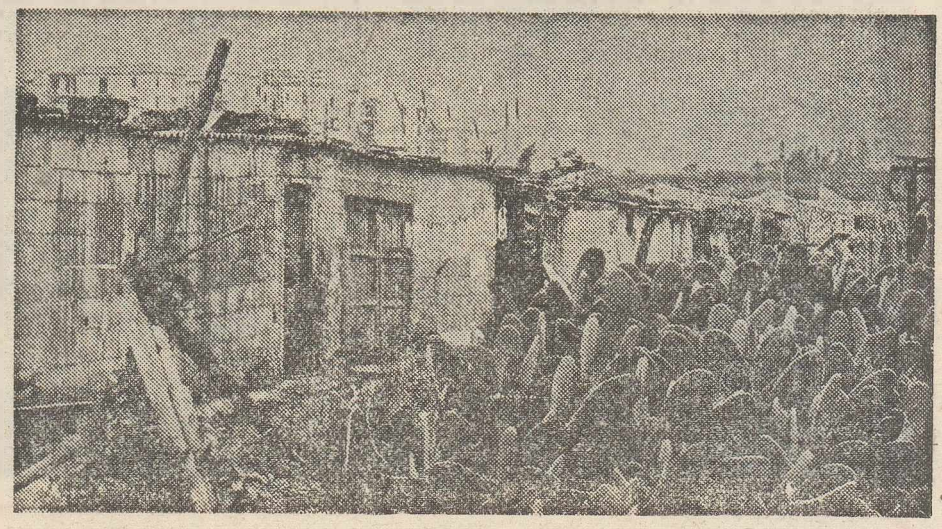

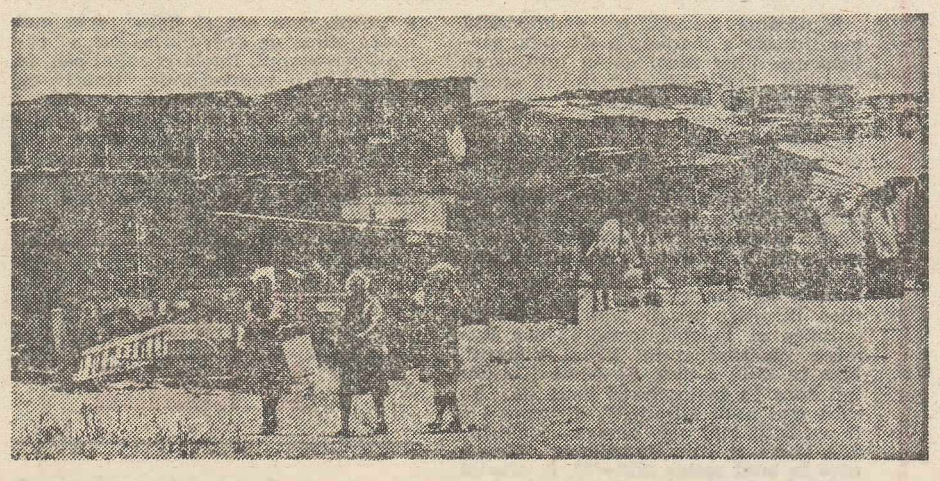

Frate, frate, dar...

Timpul politeţurilor dintre aliaţi a trecut, notează o revistă pariziană, constatînd că, minată de o criză ce nu se lasă învinsă, economia americană a trecut la atac pe 5 continente.

În Africa, zonă neglijată altădată, americanii sosesc în forţă — explică un studiu al revistei „L'Usine nouvelle". Sînt multiplicate vizitele ministeriale şi misiunile comerciale. Cresc creditele militare. Printre priorităţi : energia, telecomunicaţiile, minele şi lucrările publice. „Singure, multinaţionalele americane vor debarca în Africa" indica acestei reviste Duane Sams, reprezentant comercial al S.U.A. în Camerun. Şi aceste multinaţionale ochesc doar vînatul mare : EXXON şi PHILLIPS PETROLEUM au înlocuit în Coasta de Fildeş grupul francez ELF, exploatînd zăcăminte ce depăşesc 5 milioane tone petrol, anual. GENERAL TYRE şi GOODYEAR au eliminat societatea Michelin care controla 98 la sută din anvelopele vîndute pe piaţa marocană. UNION CARBIDE a înlocuit firma Wonder care controla piaţa pilelor electrice din Coasta de Fildeş. Băncile CHASE, CYTYBANC şi BANK OF AMERICA îşi instalează avanposturile pentru a pregăti implantarea multinaţionalelor. Sînt studiate în amănunţime condiţiile locale, se leagă relaţii cu personalităţile politice şi economice, se pun la punct finanţări şi se facilitează împrumuturi în condiţii extrem de avantajoase, deocamdată.

Şi dacă în Africa se porneşte la atac folosindu-se metodele pionieratului, în bătrîna Europă se foloseşte clasica metodă a înghiţirii societăţilor aflate în dificultate. Operaţiune care nici nu costă prea mult datorită ridicării cursului dolarului, care s-a revalorizat cu pînă la 50 la sută în ultimii doi ani. În Germania federală UNITED TECHNOLOGIES este pregătită să participe la împărţirea rămăşiţelor gigantului AEG, aflat în pragul ruinei. În Anglia, grupul de asigurări american AETNA a deschis banca Montagu, prima „merchant banks" din Londra. În Franţa, FORD construieşte noi uzine la Bordeaux, firmele electronice COMPUTERVISION şi MACRODYNE INDUSTRIES s-au stabilit la Nancy şi Parthenay. QUAKER OATS construieşte o uzină de alimente pentru animale la Saint-Etienne. Numeroase multinaţionale sînt cu mîinile întinse spre recent naţionalizatele firme Thomson şi Rhône Poulenc, care, în lipsă de capitaluri, sînt obligate să-şi vîndă o parte din uzine. Concurenţă acerbă, fără scrupule. Zeul dolar este bine slujit de preoţii săi, conducătorii multinaţionalelor. În fond e vorba de deschiderea arterelor financiare prin care curg riuri, fluvii de dolari verzi, lucioşi şi „curaţi" precum acţiunile comerciale sau nu, în urma cărora, o prea puţin cerească mînă se revarsă peste şi-aşa mănoasele conturi ale multinaţionalelor. Totul se rezumă la banii care, pentru cei avuţi, niciodată nu-s destui. Bani cîştigaţi oricum, dar, mai ales prin ruinarea concurenţei, fie ea şi din vest, din acel vest al alianţelor economice, sociale, militare sau de altă natură.

IOAN ROŞCA

Moartea de vînzare

Un eminent specialist într-un domeniu vechi de cînd comerţul, dar mai de curînd definit în grozava sa amploare şi semnificaţie, declara : „am început să fiu luat în serios, adulat şi interogat asiduu. În urmă cu vreo 15 ani lumea se uita la mine cu o curiozitate condescendentă. Se ştia că lucrez în „publicitate" dar publicitatea însăşi părea un domeniu al tuturor şi al nimănui. Acum mi se spune : ultima reclamă pentru pasta de dinţi X este categoric mai percutantă decît penultima. Bravo ! Este un spot excelent !".

Mai bine mai tîrziu decît niciodată opinia publică ajunge la marile adevăruri pe un drum întortocheat. Se ştia că reclama e sufletul comerţului, dar nu se aflase în detalii că şi sufletul reclamei este un comerţ. Lucrurile au devenit clare, reclama presupune, ea însăşi, industrii şi armate de experţi, ceea ce o aşază la locul cuvenit.

Dacă reclama e sufletul comerţului în general, sufletul comerţului cu arme în special este războiul. Un război cu arme care funcţionează prost sau deloc nu mai este război, devine o pace nemernică şi crispată, o gafă extrem de constsitoare. Imaginaţi-vă sute de tunuri care în loc să-şi arunce bombele în inamic le aruncă alături, că aceste bombe explodează parţial şi cu întîrziere, imaginaţi-vă tancuri care în loc să plece se întorc, blindate cărora le sar şenilele cînd bate vîntul, gloanţe care sparg ţevile puştilor de origine şi alte asemenea întîmplări nefaste şi penibile. Cum s-ar mai dezvolta strategiile şi tacticile în condiţiile unui flux tehnologic al morţii organizat şi finalizat a'andala ?

Ei bine, sutele de războaie mici şi miile de „experienţe" mari au demonstrat că armele se perfecţionează în mod real, că există o ambiţie titanică a maximei calităţi şi că pofta de a ucide legitimată de războaie oficiale nu s-a împotmolit într-o instrumentaţie ineptă, ineficientă, necontludentă.

Piaţa armelor înviorată puternic de războaie trecute şi viitoare se dezvoltă în pas voios, se umflă ca o formidabilă cocă pe un platou — Terra — devenit din ce în ce mai modest. Merită să citez aici dintr-un recent articol apărut în „L'Unità" şi intitulat „Cine îi poate opri pe patronii războiului" : „Puşcaşul marin american din cadrul forţelor multinaţionale din Liban care a murit la cîteva ore după sosirea sa la Beirut a fost ucis de o bombă fabricată în Statele Unite şi vîndută probabil Israelului. Nu se ştie dacă cineva în S.U.A. are remuşcări pentru această moarte. Ne îndoim... Sînt departe vremurile în care Arthur Miller scria drama „Toţi erau fiii mei" — povestea unui fabricant de avioane de vînătoare defecte dispreţuit şi repudiat chiar de fiii săi.

Astăzi, industria americană de război reprezintă una din marile „corporations", una din multinaţionalele anonime care dispun de un buget mai mare decît cel al unui stat de mărime medie. Industria de război este o „afacere" uriaşă : în ultimul an a înghiţit peste 560 miliarde de dolari. Nu se poate spune că aceste arme se fabrică în scopul apărării naţionale. Oare ce ţară, după mai bine de 30 de ani de cursă a înarmărilor, se simte astăzi mai în siguranţă ca ieri ? Nici una, deoarece toate denunţă pe ieole şi ameninţări ce le determină să se înarmeze din nou. Se fabrică arme mai ales pentru că există o piaţă pentru aceste produse, chiar dacă este vorba de pia'a cea mai atroce şi imorală, cea a războiului, a agresiunilor, a distrugerilor".

Că piaţa armelor în care singurul produs — de o înaltă calitate — este moartea în serie a fost, este şi va fi atroce ştim. Important rămîne să vedem ce furtună e în stare să o zguduie şi s-o arunce peste bordul unei indolenţe catastrofale. Articolul citat se încheie semnificativ : „Dincolo de factorii strategici şi orientările politice ale guvernelor, aparatul financiar-productiv al industriei de armamente poate exercita la ora actuală o presiune uriaşă. Transformarea industriei de armament nu va fi o acţiune uşoară. Pericolul unui război, al unui război nuclear distrugător pentru planeta noastră, este astăzi mai mare ca oricînd. Singura posibilitate de a opri această cursă nebunească este dezvoltarea unei mişcări populare puternice, mature, conştiente, capabile să exercite asupra guvernelor o presiune mai puternică decît aceea a „patronilor războiului".

Presiunea păcii asupra războiului, adică a majorităţii oamenilor normali asupra unei minorităţi irresponsabile, pare posibilă. Că este necesară nu mai trebuie demonstrat.

RADU BUDEANU

O ȘCOALĂ CENTENARĂ: LICEUL „FRAȚII BUZEȘTI" DIN CRAIOVA

Un veac de lumină

Săptămîna trecută, o emoționantă manifestare a marcat, la Craiova, sărbătorirea unui secol de la înființarea Liceului „Frații Buzești", înaltă școală de învățătură și caracter, renumită (alături de Liceul „Nicolae Bălcescu"; cu care s-a aflat și se află într-o pilduitoare și ambițioasă întrecere) în întreaga țară.

Se cade, la un astfel de prilej de adînci reflecții și evocări, dar și de bilanț și perspective, să amintim că, întemeiat la 1 noiembrie 1882, „Gimnaziul real" din Craiova (el va primi numele de azi, cinstind memoria fraților Buzești, vestiți luptători pentru unitatea și independența Țărilor Române, căpitani ai lui Mihai Viteazul, abia în 1910) a avut 62 de elevi, orientați spre „o instrucțiune generală, în sens mai mult științific", ei urmînd a fi pregătiți mai ales pentru „profesiunile libere și științele aplicate". Rămas, pînă în anul școlar 1922—'23, la nivelul ciclului inferior, obligat să recurgă la tot felul de improvizații (cursurile se desfășurau în 6 localuri închiriate de la persoane particulare sau de la stat), confruntîndu-se cu mari dificultăți materiale, gimnaziul s-a transformat în liceu în anul respectiv, pentru a se muta mai tîrziu în actuala clădire, a cărei construcție, rod al eforturilor pecuniare ale părinților și al strădaniilor directorului (de atunci) Ion Ionescu-Argetoaia, s-a finalizat în 1929.

Începînd din 1926 (cînd a absolvit prima promoție) și pînă azi (cînd liceul dispune de o puternică bază materială, 29 de săli de clasă, 19 laboratoare, local propriu pentru ateliere, cantină cu 100 de locuri etc), școala a trecut, cum era și firesc, prin mai multe etape de dezvoltare, dar a rămas, tot timpul, fidelă crezului său de a oferi țării generații de tineri cu minți și trupuri sănătoase. Dintre aceste etape cea mai bogată în realizări s-a dovedit și se dovedește a fi, după cum însuși directorul de azi al liceului, profesorul Alexandru Dinu, nota în Programul manifestărilor omagiale ale centenarului, răstimpul ultimilor 17 ani, pe care ne-am deprins să-l numim, cu argumente palpabile, „era Ceaușescu".

Pe parcursul a 100 de ani, cadrele didactice ale Liceului „Frații Buzești" din Craiova (azi în număr de 127, la peste 3 000 de elevi cuprinși în clase de matematică-fizică, electrotehnică, mecanică și industrie ușoară) au transmis din zestrea lor de spirit și caracter zecilor de generații, numele multora dintre ei, Grigore Cazanescu (cel dintîi director), Nicolae Bănescu (istoric, academician, bizantinolog de renume european), Ion Ionescu-Argetoaia (doctor în științe geologice), Fanu Al. Dutulescu (filozof, autor de cărți), George Fotino (compozitor) ș.a., rămînînd întipărite nu doar în memoria foștilor discipoli, ci și în analele vieții spirituale a Olteniei și a întregii țări.

Dacă dascălii au fost și sînt la înălțime, ca o consecință logică, nici elevii lor n-au rămas mai prejos. Numai Universitatea din Craiova, ca să dăm un exemplu, beneficiază în prezent de 67 de cadre didactice care au absolvit în decursul timpului Liceul „Frații Buzești", chiar rectorul ei, profesorul doctor inginer Silviu Pușcașu, fiind un fost elev al școlii centenare. S-au mai format aici, cei mai mulți trecîndu-și aici bacalaureatul, Ștefan Andrei, ministrul afacerilor externe, Ion M. Nicolae, viceprim-ministru al guvernului, Mihnea Gheorghiu, președintele Academiei de științe social-politice, academicienii Ilie Murgulescu și Radu Voina, reputați profesori de medicină Ștefan Berceanu, Dănilă Cinca, Eugen Mareș, Constantin Coman și Petru Raicu (lista e mult mai lungă), scriitorii Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Alexandru Mitru, Ilie Purcaru ș.a., artiștii plastici Sabin Bălașa și Ștefan Budecă, fostul campion de haltere Lazăr Baroga și mulți, mulți alții.

Acum, într-un moment jubiliar și tulburător pentru Liceul „Frații Buzești", la ceas de nostalgii, dar și de noi angajamente (manifestările au inclus și o importantă sesiune de comunicări științifice, structurată pe 7 secții), să adresăm școlii centenare un sincer „La mulți ani", urînd slujbașilor ei, osteni devotați ai luptei pentru lumină, noi și noi succese!

OVIDIU IOANIȚOAIA ■

„M-am simțit elevul de altădată"

În perioada 30 X—1 XI, am avut deosebita plăcere de a participa, ca invitat, la sărbătorirea a 100 de ani de la întemeierea școlii la care am învățat, Liceul „Frații Buzești" din Craiova. Dintre atîtea și atîtea impresii, reîntîlnirea cu foștii profesori și foștii colegi m-a tulburat. Aș vrea să remarc, cu satisfacție, organizarea deosebită, i-aș zice fără cusur, de care s-a bucurat manifestarea. Directorul școlii, profesorul Alexandru Dinu, și colegii săi s-au întrecut în a crea condiții cît mai favorabile tuturor participanților. Totdeauna m-am simțit mîndru că am absolvit la „Frații Buzești" și, revăzîndu-mi școala după atîția ani, mi-am dat seama, o dată în plus, cît de justificată a fost și a rămas mîndria mea. Deși de la înființarea școlii n-a trecut decît un veac, de fapt o clipă privind sub speciae eternitatis, m-am lămurit, văzînd o sumedenie de oameni importanți lîngă mine, pe unii îi știam, pe alții nu, că liceul meu și-a adus o contribuție deosebită la îmbogățirea patrimoniului spiritual al țării. M-aș opri, și nu mă întrebați de ce, la medicină. De la „Frații Buzești" au plecat, în decursul timpului, o serie de profesori care, azi, fac cinste medicinei românești, numele lor intrînd de-acum în istoria disciplinei. Mă gîndesc, între alții, la profesorii Eugen Mareș, medic emerit, la Ștefan Berceanu, șeful clinicii de hematologie de la Spitalul Fundeni, la Constantin Coman, șeful clinicii de chirurgie toracică de la Institutul de ftiziologie, la Mircea Iacob, șeful secției de neurochirurgie de la Spitalul militar central, profesori de reputație internațională. Dealtfel, cu prilejul centenarului, s-a organizat și o sesiune de comunicări științifice, în cadrul secției a VI-a, de științe biologice și geografie, toți cei de mai sus și, ca să respect adevărul, și subsemnatul am ținut referate, după cum referate au ținut, alături de noi, și elevii, unele din ele dovedindu-se foarte interesante.

În a doua zi a manifestărilor omagiale, care s-au încheiat cu un frumos spectacol, a avut loc o splendidă sărbătoare a pionierilor școlii, vlăstare tinere și entuziaste care poartă pe umerii lor, și o fac cu succes, răspunderea și viitorul luminos al acestui lăcaș de cultură care a fost și a rămas Liceul „Frații Buzești". Într-un cadru solemn, s-a ales un detașament de pionieri de onoare ai școlii, format din foști absolvenți. Cu toții, pionieri tineri și, în cazul unora dintre noi, mai puțin tineri, dar cu aceeași flacără a entuziasmului în suflete, ne-am luat angajamentul să ducem mai departe, prin muncă fructuoasă, tradiția unui liceu care, și azi, la 100 de ani de la întemeiere, se găsește, m-am edificat, pe mîini bune, de oameni harnici și inteligenți. Apelînd la latină, „bonus intra et melior exit" aș fi tentat să afirm că, după ce am luat parte la un frumos jubileu, m-am întors la activitatea mea de fiecare zi mai puternic, mai optimist.

Prof. dr. DĂNILĂ CINCA ■

Omagiu dascălului

Fost-a acest centenar liceu, căruia am avut cinstea să-i fiu elev, una din caselete-templu ale culturii românilor, de largă iradiere în timp și spațiu. Am spus casă-templu fiindcă și astăzi, la treizeci de ani de cînd porțile-i s-au închis pentru ultima oară în urma elevului care fusesem, intru aici de cîte ori pașii mi se abat prin Craiova, intru împins de un lăuntric resort, subtil ca și acela al unei rugăciuni, imperativ ca și acela al unei datorii. Am spus casă-templu fiindcă în momentele cruciale ale vieții mele, în momentele care au însemnat niște trepte, niște răsuciri de destin, am simțit că ele, acele momente, îmi scapă, că, într-un fel, rămîn neîmplinite și neînțelese dacă nu le celebrez printr-un popas, printr-un popas de reculegere între pereții care mi-au vegheat începuturile. Dar am spus casă-templu — casă-templu a culturii românilor — gîndindu-mă la mult mai multe.

Există, spunea cineva, un fel de duh al clădirilor, al unor anume clădiri, un fel de ciment ciudat, invizibil, care le ține coerente zidurile, făcînd ca aceste ziduri să nu fie doar niște ziduri, ci niște case de un chip aparte, niște case-templu. Duhul care, aici, ține drepte și coerente, tefere și tulburător de calde aceste reci și severe ziduri, este duhul dascălilor ce au oficiat între ele, sfințindu-le cu viața și cu lucrarea lor.

De cîte ori mă gîndesc la profesorii mei mi se pune un nod în gît. Un tremur ca de frig începe să mă furnice, iar șocul întîlnirii cu imaginea lor mă aruncă într-un tărîm interior unde regăsesc, la o bancă pătată de vechi cerneluri, cîteva lacrimi încă neplînse pentru cei petrecuți dintre noi și cîteva vorbe de dragoste încă nespuse pentru cei ce sînt printre noi. Mă gîndesc la dascălii de „umanioare", la profesorul de latină Obadă, mă gîndesc la profesorii de română Luca Preda, Petre Predică, Ion M. Negreanu, la profesorul de filosofie Fanu Al. Dutulescu, la profesorul de istorie Alexandru Papagheorghe, la profesorii de franceză Ion Schinteie, C. D. Papastate, Marcel Saraș, Pisoschi... Nu știu cum se făcea, dar, într-o vreme în care ghiozdanul meu era mult mai ușor decît cel sub care se cocoșează azi fiica mea, într-o vreme în care cărțile erau mai puține, în care orele cînd eram sechestrat între zidurile învățăturii („liceu, cimitir al tinereții mele"...) erau și ele mai puține, lăsîndu-ne destule ceasuri de hoinăreală, de sport, de cinema, de teatru, de răscolit librăriile și Biblioteca „Aman", învățam totuși, de la cei numiți și de la alții, o carte năprasnică, după manuale năprasnice, extrem de dense dar extrem de limpezi (eh, unde sînt zăpeziile de altădată, unde sînt cărțile de română de Nedioglu ori de Bujor și Ilioasa ?), prin lecții ce se fixau și rodeau în noi ca și sămînța într-un ogor pregătit. Nu știu cum se făcea, dar, într-o vreme în care orele dedicate expres educației, „formării conștiinței", se pierdeau printre celelalte, primeam totuși, de la cei numiți și de la alții, o educație pentru muncă și pentru viață pe care împlinirile de mai tîrziu ale atîtor elevi buzești o vădesc din plin.

Erau acești dascăli, ca toți dascălii acestei țări, niște oameni ce dădeau totul, repășțrînd nimic pentru ei. Ei trăiau prin școală și pentru școală, profund pătrunși de incomparabila lor menire, privită ca atare de epocă și de oamenii ei. Ei înșiși, cum spuneam, se priveau astfel, onorîndu-și menirea prin întreaga lor atitudine, prin viața lor, prin ținuta lor. În anii grei de după război, profesorul de matematică Răducanu locuia în apropierea liceului, într-o casă săracă, într-o cameră austeră ca o chilie de monah, apăsat de grele poveri, dar în clasă intra ca „scos din cutie", îmbrăcat cu o eleganță ce impunea. Ei, acești oameni, trăiau într-o vreme în care actul material al instrucțiunii era adesea covîrșit de „probleme", în care așezarea unei hărți sau a unei eprubete năștea agitații, în care sîrguința diurnă a propagării învățăturii și educației se mai chema și apostolat, într-o vreme în care deșteptăciunea școlită nu era, ca acum, fapt curent, fiind prea multă cea deșculță, dar în care, ca o consecință, omul de la catedră se bucura de un uriaș prestigiu. Prestigiu pe care, în niște ani, l-am cam abrogat, în chip brutal și cu nefaste urmări. Prestigiu care, în epocă, însemna că el, dascălul, profesorul Răducanu, sau Maciste, sau Scutașu, sau Luca Preda, și nu tatăl, nici măcar primarul, hotărăște prin note de 3, 5 sau 10 cine dintre copii va fi inginer sau contabil (dacă se descurca printre cifre), cine va fi creșător de oameni (dacă vădea vocație pedagogică) sau de păsări ale paradisului (dacă îi descoperea pe Eminescu, pe Arghezi, pe Blaga sau pe sine însuși), cine va merge la școli înalte și cine nu.

Erau acești dascăli, ca toți dascălii acestei țări, niște conștiințe, niște mari conștiințe. Erau niște oameni în pas nu doar cu știința, ci și cu vremea, niște ferventi ai ideilor nobile, ai marilor idealuri naționale și sociale, lucrarea lor asupra generațiilor tinere implicînd totdeauna sensul spre care curgea istoria. O istorie ce s-a scris și cu penița, dar și (cronica liceului stă martoră !) cu lupta lor civică, dăruită progresului, libertății și demnității neamului. Cine spune că profesorii nostri au fost „masă de manevră" a vechilor politicieni se însală sau ne însală. Dascălii de la „Frații Buzești", ca toți dascălii acestei țări, au fost și dascăli de conștiințe, diriginți ai dragostei de patrie și popor.

Cuvintele noastre sînt prea sărace ca să le mulțumim.

ILIE PURCARU ■

Flacăra, Redacția, București, Piața Scînteii 1, căsuța poștală 3312, cod. 71341 Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interioare: Secția reportaj, social-politic și economic (**Ilie Purcaru,** Tudor Octavian, Mihai Pelin, I.D. Goia, Dumitru Eliade, Dorin Sălăjan) — 14 57, 25 66; Secția cultură învățămînt (**Nicolae Grigore Mărășanu,** Adrian Dohotaru, Victor Niță, Horia Pătrașcu, Tania Radu) — 26 00, 25 60; Secția scrisori, probleme cetățenești (**Răzvan Bărbulescu,** Mihai Stănescu, Lionel Nitescu, Marga Nedelea, Mircea Bunea, Georgeta Ștefănescu, Emanuel Valeriu, Dorin Gherghinescu) — 25 58, 21 30; Secția știință, urgențe, cenaclu, sport, secretariat, foto (**Ovidiu Ioanițoaia,** Liviu Timbus, Cici Iordache, Dan Bîrlădeanu, Constantin Balacciu, Dumitru Graur, Oprea Georgescu, Gheorghe Amuza, George Cușnarencu, Elena Ghera, Aurel Mihailopol, Vasile Mănecan, Constantin Dragomir, Sorin Postolache) 14 57, 25 59, 21 23, 25 69, 25 42; **Secretar responsabil de redacție Nicolae CRISTACHE** — 17 60 10 interior 25 50, **Redactor șef adjunct — Nicolae ARSENIE** — 17 60 10 interior 21 28; **Redactor șef** — 17 60 10 interior 20 02. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii". Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — Departamentul Export Import Presă, P.O. Box 136—137, telex 11 126 București, strada 13 Decembrie.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU

PREȚUL REVISTEI: 3 LEI

41 505